

Meg Cabot

A nevetlen hercegnő naplója 4.

Mia Genoviában

A mű eredeti címe: The Princess Diaries 4. Princess in Waiting
Fordította: Merényi Ágnes Fedéldrajz: Nicola Slater

ISSN 1586-2674

ISBN 978 963 539 640 5

„Ha hercegnő volnék - gondolta igazi hercegnő, aranyat szórhatnék a nép közé. De lám, ha nem is vagyok igazi hercegnő, csak amolyan képzeletbeli, tehetek egyet-mást az emberekért. Azt fogom képzelni, hogy ha jót teszek valakivel, az olyan, mintha aranyat szórnék a népközé.”

F. H. Burnett: A padlásszoba kis hercegnője

Köszönetnyilvánítás

Walter Schretzmannak és a többieknek, akik önzetlenül aranyat szórnak New York népe közé. Ne higgyék, hogy nem vettük észre. Köszönjük.

Hálás köszönetem Beth Adernek, Alexónak, Jennifer Brownnak, Kim Goad Floydnek, Darcy Jacobsnak, Laura Langlie-nak, Amanda Macielnek, Abby McAdennek és Benjámín Egnatznak.

Késve ugyan, de köszönetet kell mondanom a Beckham családnak, és főleg Julie-nak, amiért „kölcson vehettem” tőle Moly zokninyelő szokását!

Január 1., csütörtök, éjfél, a genoviai palota hercegi hálótermében

Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo hercegnő (14 és fél éves) újévi fogadalmai

1. Végre abba hagyom a körömrágást. A műkörmömét is!
2. Abba hagyom a hazudozást. Grandmère amúgy is tudja, mikor hazudok, hála árulkodó orrcimpáimnak, amik minden kis füllentésnél remegni kezdenek, szóval semmi értelme letérni az igazság útjáról.
3. Soha többé nem változtatok a leírt szövegen, ha Genovia népe előtt tévébeszédet kell mondanom.
4. Soha többé nem ejtek ki disznóságokat franciául az udvarhölgyek előtt.
5. Nem engedem, hogy genoviai testőröm, Francois francia disznóságokat tanítson nekem.
6. Bocsánatot fogok kérni a Genoviai Olívatermesztők Egyesületétől a miatt a magügy miatt.
7. Bocsánatot fogok kérni az udvari szakácstól amiatt, hogy Grandmère kutyájának adtam azt a libamáját (igaz ugyan, hogy többször is szoltam már a palota konyháján, hogy nem eszem húst!)
8. Nem győzködöm többé a Genoviai Hercegi Sajtóirodát a dohányzás ártalmairól. Ha mind tüdőrákot akarnak kapni, szívük joga.
9. Megvalósítom önmagam!
10. Igyekszem kevesebbet gondolni Michael Moscovitzra.

Nana, várjunk csak! Minden jogom megvan hozzá, hogy annyit gondoljak Michael Moscovitzra, amennyit akarok, MERT VÉGRE HIVATALOSAN IS EGYÜTT JÁRUNK!!!!

MT + MM - ÖRÖK SZERELEM

Január 2, péntek délután két óra, a genoviai parlamentben

Állítólag vakációzom. Nem vicc. Igen, igen, dúl a téli szünet, amikor ki kéne kapcsolódnom, buliznom és általában feltöltődnöm a következő félévre, ami nem lesz könnyű, elég, ha csak a matekra vagy az Egészségtan és mentál-higiéne nevezetű rettenetre gondolok. A suliban mást se bírtak mondani: Hű de mázlis vagy, hogy egy kastélyban karácsonyozol, ahol lesik minden szavadat!

Hát először is szögezzük le, hogy egy kastélyban lakni nem nagy szám. Kezdjük ott, hogy minden iszonyú régi. Na nem úgy, hogy a sötét középkorban épült volna, amikor ősanyám Rosagunde hercegnő lett vagy ilyesmi. Azt hiszem, az 1600-as években épült, amikor a következő dolgok még nem is léteztek:

1. Kábeltévé
2. DSL vonal
3. WC

Persze nem azt akarom mondani, hogy nincsen parabola-antenna, de az istenért, azon is csak a CNN, a CNN Pénzügyi Hírek és a golfcsatorna van beállítva.

Hol van az MTV? Hol a Lifetime Női Mozicsatorna? Hol a Cartoon Network?

Különben mindegy is, mert úgyis megállás nélkül vonszolnak ide-oda, tehát egyetlen szabad pillanatom sincs, hogy megkaparintsam a távirányítót, és például Tracy Gold filmek után szörföljek.

Na és a vécék? Az a helyzet, hogy az 1600-as években még igen keveset tudtak a csatornázásról, ezért most, négyszáz évvel később, ha az ember a kellenél akár egyetlen darab papírral többet merészel a vécébe dobni, és lehúzza, az ónnal miniatűr beltéri szökőár keletkezik.

Na ennyi. Hát így töltöm a szünetet Genoviában. Az összes haverom vagy Aspenben síel, vagy Miami-ban sütteti a hasát a napon.

De én?! Hogy mit csinálok én a téli szünetben?!!! Íme néhány részlet az EMLÉKKÖNYVEMBŐL, amit Grandmère-től kaptam karácsonyra (ugyebár minden lány leghőbb vágya egy emlékkönyv karácsonyra...)

December 21., vasárnap

Hivatalos program

Megérkeztünk Genoviába. A gépen elfogyasztott nagy mennyiségű fokhagymás ropi következtében kis híján le-hánytam a hivatalos genoviai fogadóbizottságot, amely a tiszteletemre jelent meg a repülőtéren.

Egy teljes napja nem láttam Michaelt. Próbáltam hívni a nagyszülei Boca Raton-i házában, ugyanis az egész Moscovitz család oda utazott a téli szünetre, de senki nem vette föl. Lehet, hogy az időeltolódás miatt. Genoviában hat órával később van, mint Floridában.

December 22., hétfő

Hivatalos program

A Phillipe herceg cirkáló megtekintése közben fölbuktam egy vasmacskában, és véletlenül belöktem Pepin tengernagyot a genoviai öböl vizébe. De nem lett semmi baja. Kihalászták egy szigonyal.

Vajon miért egyedül én gondolom ebben az országban, hogy a környezetszennyezést igenis komolyan kell venni? Ha az emberek továbbra is szabadon kiköthetik a jachtjaikat Genovia kikötőjében (még jó, hogy a motorosokat már betiltották), akkor legalább figyeljenek arra, hogy mit dobálnak be a tengerbe! A delfinek és a tengeri teknősök orra folyton beleakad a hatos kiszerezésű sörös dobozok műanyag karikáiba, aztán éhen halnak, mert nem tudják többé kinyitni a szájukat. Csak át kéne vágni azokat a műanyag karikákat, mielőtt a műanyag gyűjtőt a tengerbe dobják, és kész!

Na jó, nem egészen, mert igazából semmit nem volna szabad a tengerbe dobálni. Ezért rakatta ki a papám azokat a görög amfora formájú szemétládákat a mólóra, megfelelő távolságra egymástól. Az ember azt hinné, ha már ott vannak, mindenki használja őket. A tenger mégsem szemétláda!

Nem nézhetem tétlenül, hogy a napolajfüggő nyaralók a trendi bronzbarna árnyalatért folytatott küzdelemben ártatlan tengeri állatok életét veszélyeztessék!

Két napja láttam utoljára Michaelt. Kétszer próbáltam telefonálni neki. Először nem vette föl, másodszor pedig a nagyanyjával beszéltem, aki azt mondta, Michael pont az előbb szaladt le a gyógyszertárba a nagyapja lábhintőporáért. Ez annyira rávall, mindig másokra gondol! Milyen önzetlen!

December 23., kedd

Hivatalos program

Hivatalos reggeli a Genoviai Olívatermesztők Egyesületével. A kínos témahiány oldására elsütöttem egy hülye viccet arról, hogy az egyesületi tagok minden egyes szava bizonyára roppant magvas... Nem nagyon értékelték a viccemet, főleg az egyesület tagjai nem...

Három napja láttam utoljára Michaelt. Nem is volt időm hívni a vicc okozta bonyodalom miatt.

December 24., szombat

Hivatalos program

Megtartottam televíziós karácsonyi üdvözlőbeszédemet. Kissé eltértem az előre megírt szövegtől, mert megemlítettem, hogy a New York-i parkolóórák mennyi bevételt hoznak az öt városrész számára és azt a véleményemet is kifejtettem, hogy a parkolóórák felszerelése Genoviában is nagyban hozzájárulna a nemzetgazdasághoz, ráadásul visszatartaná azokat, akik csak egy napra vagy hétvégére ugranak át ide valahonnan. Nem értem, miért őrzöngött emiatt Grandmére. A New York-i parkolóórák EGYÁLTALÁN NEM csúfítják a környezetet. Én a magam részéről általában észre sem veszem őket. Négy napja nem láttam Michaelt.

December 25., csütörtök karácsony hivatalos program

VÉGRE BESZÉLTÉM MICHAELLAL!!! Nem volt egyszerű! A társalgásunk így is eléggé akadozott, mert a papám, Grandmére és René unokatestvérem mind abban a szobában tartózkodtak, ahonnan telefonáltam. Csak az vigasztalt, hogy a vonal túlsó végén Michaellel egy szobában meg ott voltak a szülei, a nagyszülei és még a húga is.

Megkérdezte, kaptam-e valami klasszát karácsonyra, de mondtam, hogy semmit, csak egy emlékkönyvet meg egy jogart. De mobiltelefont szerettem volna. Én is megkérdeztem Michaelt, hogy ő mit kapott hanukkára, azt mondta, semmi érdekeset, csak egy színes nyomtatót. Ami ízért nem rossz szerintem. Vagyis jobb, mint a jogar, ami csak arra használható, hogy a körömágyamon a bőrt vissza tologassam vele.

Írtóra megkönnyebbültem, hogy Michael nem feledkezett meg rólam. Tisztában vagyok azzal, hogy Michael faj-tájának - mármint a fiúknak - abszolút kitűnő, sőt kiemelkedő példánya, de azt mindenki tudja, hogy a fiúk sok tekintetben olyanok, mint a kutyák: rövid távú memóriájuk egyszerűen nulla. Az ember elmagyarázza, hogy kedvenc szereplője Kovac doki a Vészhelyzetből, mire más-nap már azt hallhatja, hogy a Chicago Hope-ban nincs is Kovac doki. Egyszerűen képtelenek különbséget tenni, nyilván azért, mert teli az agyuk mindenféle hülyeséggel, modemekkel, StarTrek Voyagerrel meg Limp Bizkittel meg ilyenekkel.

Ez alól sajnos Michael sem kivétel. Jó, tudom, ő a végzősök között az egyik osztályelső, meg száz százalékos teszteredményei vannak, és felvételi vizsga nélkül előre fölveték az ország egyik legkiválóbb egyetemére... de akkor is... egy örökkévalóságba telt, míg egyáltalán bevallotta, hogy bír engem. Persze azt is csak az után, hogy több névtelen szerelmes levelet írtam neki. Azokról persze kiderült, hogy nem is névtelenek, mert Michael végig pontosan tudta, hogy én írtam őket, hála kedves barátainak, legfőképpen az ő kishúgának meg a pletykás természetüknek.

De mindegy. Csak azt akartam mondani, hogy öt nap nagyon hosszú idő. Előfordul, hogy Tina Hakim Baba pasija, Dave Farouq El-Abar sem telefonál ennyi ideig, ilyenkor Tina mindig kétségbeesik, hogy Dave jobbat talált magának. Egyszer még kérdőre is vonta, sőt a szemébe mondta, hogy Dave a szerelmébe gázol azzal, ha nem hívja fel... na ettől aztán még kevésbé hívta, ugyanis Dave retteg mindennemű elkötelezettségtől.

Honnan tudjam, hogy Michael nem találkozott-e valami másik lánnyal? Valami floridai, hosszú szőke hajú, nagy mellű, bronzbarna bombázóval?! Aki ugyan nem hercegnő, de számos előnye van velem szemben, és a téli szünetet nem egy palotában tölti a flúgos nagymamájával és egy neurotikus, kopasz törpeuszkárral összezárva!

Amikor Tina rákezd, hogy Dave biztos dobni akarja, mi mindannyian kórusban tiltakozunk: „Jaj, ugyan már, hogy gondolhatsz ilyet!” Most viszont már kezdem érteni, mit érezhet ilyenkor.

Beszéltem a mamával és Mr. Gianinivel. Jól vannak, bár a mama továbbra sem engedi, hogy az orvos megmondja neki, milyen nemű a baba. Azt mondja, nem akarja tudni előre, mert ha fiú, akkor nem is fog aktívan közreműködni a világrahozatalában, mert nem kívánja az Y kromoszómás elnyomók számát szaporítani a világban. (Mr. Gianini szerint ilyenkor csak a hormonok beszélnek belőle, de én nem vagyok ebben olyan biztos. A mama elég kellemes tud lenni, ha olyan hangulata van...) Kövér Lulu füléhez is odatették a telefont, hogy boldog karácsonyt kívánhassak neki. Elég dühösen morgott, szóval ő is jól van. 5 NNLM (Öt napja nem láttam Michaelt).

December 26., péntek

Hivatalos program

Meg kellett néznem egy jótékonysági golfmeccset, amiben a papa és René, az unokatesóm is játszott a Mediterrán Tigrisek ellen. A Tigrisek nyertek (naná!), mert a papa már korosodik, René meg bevallotta, hogy azért nincs formában, mert előző éjjel pálinkakóstoláson vett részt. Különböznem is igazi unokatestvérem, csak valami rettenetesen távoli rokon. Egyik őse kapott egyszer egy fejedelemséget Itália királyától még a 600-as években, akkortájt, mikor az én Rosagunde ősanyám. Csak éppen René fejedelemsége már rég nem is létezik, mert háromszáz évvel ezelőtt beolvadt Itáliába.

Renét ez nemigen izgatja, mert továbbra is mindenki Őfelsége René hercegnek szólítja, és az uralkodóház minden kiváltságát élvezi, pedig saját kastélyát már megvette egy világhírű cipőtervező, és gazdag amerikaiak zártkörű üdülőjévé alakította, ahol mindenki maga főzi a spagettijét és iszogatja a kétszáz éves balzsamecetet.

Az egyébként, hogy René négy évvel idősebb nálam, és valami francia üzleti főiskola elsőéves hallgatója, még nem jogosítja fel, hogy lekezelően bánjon velem. Én igenis úgy gondolom, hogy a szerencsejáték erkölcsileg kifogásolható, és helytelenítem, hogy René herceg olyan rengeteg időt tölt a rulettasztalnál, ahelyett, hogy értékesebb és hasznosabb dolgokra fordítaná az idejét. Szerintem inkább segíthetne a Genovia partjainál élő óriás tengeri teknősök költőhelyének megóvásában.

Ezt igenis szóvá tettem neki, mert úgy vélem, az élet nem csak arról szól, hogy föl-alá száguldozik az Alfa Rómeó-jával, vagy a kastély medencéjében úszik abban a semminél is kevesebb feszes Speedo-fürdőgatyában (ami itt Európában roppant divatos). Meg is kértem a papát mindenre, ami szent, hogy ő maradjon a hagyományos, száras fürdőgatyánál. Hála istennek nem volt ellenvetése.

René viszont egyszerűen kiröhögött.

Én viszont nyugodtan álhatók, mert minden tőlem telhetőt megtettem, hogy öntelt hercegi rokonom figyelmét felhívjam züllött életmódja helytelenségére.

December 27.

Hivatalos program

Lehangoló nap. Ma volt Grandpére halálának huszonötödik évfordulója. Megkoszorúztuk a sírját, és a tetejébe fekete fátylas kalapot kellett vennem. A fátyol a szájfényemhez tapadt, hiába fújáltam, nem jött le. Végül levettem, a szél meg kikapta az egész kalapot a kezemből, és befújta az öbölbe. René herceg halászta ki egy barátságos monikinis strandoló segítségével...de a kalapon ez már nemigen segít.

7 NNLM

December 28.,

Hivatalos program

René herceget rajtakapták, amint a barátságos monikinis strandolókkal szórakozott a palota uszodájában. A papának lisztára elborult ettől az agya, azt mondta, tizenhát évesen René már igazán fölfoghatná, hogy ő a kontinens Vilmos hercege, és igyekeznie kéne ehhez méltóan viselkedni. Azt is fölfoghatná, hogy vagyona semmi, csak a nemesi neve, és azok a lányok csak ki akarták használni. René meg azt mondta, hogy ő egyáltalán nem bánja, ha így akarják kihasználni, és ha ő nem bánja, akkor mit izgatja magát a papa? Ettől a papa egyáltalán nem higgadt le, sőt. Figyelmeztetnem kellett volna Renét, hogy nem érdemes vitatkozni, amikor a papa homlokán kidagad és lüktet az ér, de már késő volt.

Megint megpróbáltam fölhívni Michaelt, de négy órán át foglalt volt. Biztos netezett. Küldhettem volna neki e-mailt, de azok a gépek a palotában, amiken Internet-hozzáférés van, az irodákban vannak zárt ajtók mögött.

December 29 szombat

Hivatalos program

Találkozás a genoviai kaszinótulajdonosokkal és üzemeltetőkkel. Elkészerítő, mennyire ragaszkodnak a saját parkolási rendszerükhöz: külön személyzet parkolja le a vendégek autóját. Elmagyaráztam nekik, milyen jövedelemnövekedést lehetne elérni, ha fölszerelnének pár parkolóórát, de lehurrogtak.

Kértem a papát, másoltasson nekem saját kulcsot az irodákhoz, hogy akkor e-mailezhessek Michaellel, amikor akarok, de ő is lehurrogott. Mégpedig azért, mert Renét a múlt héten azon kapták az egyik irodában, hogy a fénymásolón intim testtárait másolja. Megnyugtattam a papát, hogy én sose tennék ekkora

baromságot, tekintve, hogy nem vagyok hajléktalan Speedo-gatyás herceg, akiben tombol a tesztoszteron. Érvélem süket fülekre talált.

Kilenc napja nem láttam Michaelt, és azt hiszem, mind-járt MEGŐRÜLÖK!!!!!!!

December 30.,

Hivatalos program

ÜZENET MICHAELTÓL!!! A palota telefonközpontosa adta át, így szólt: „Hiányzol, majd hívlak, bonne nuit.” Kérdeztem a telefonközpontost, biztos-e, hogy Michael ezt üzenté, de azt mondta, holtbiztos. Ennek viszont így nem sok értelme van. A Bonne nuit azt jelenti „Jó éjszakát!” franciául, nem pedig egy időpontot. Vajon van a klingon nyelvnek a bonne nuit-hez hasonló szava? Nekem sajnos nem volt időm visszahívni Michaelt, mert egész nap a genoviai védelmi miniszter lebilincselő társaságát élveztem, aki arra okított, mi a teendő egy elég valószínűtlen ellenséges katonai támadás esetén.

December 31.,

Hivatalos program

Modellt álltam hercegnői portréhoz. Utasítottak, hogy ne mocorogjak, és főként ne mosolyogjak. Ez elég nehezemre esett, mert Rommel, Grandmére törpeuszkárja körülöttem ögyelgett, nyakán egy hatalmas műanyag tölcserrel, amit azért szereltek rá, hogy ne tépkedje ki a maradék szőrét. Rommel az egyetlen kutya az ismeretségi körömben, aki kényszerbeteg, és ezért szálanként tépdési ki a saját szőrét... Az amerikai állatorvosok mind úgy vélték, valamilyen allergia miatt hullik a szőre. Aztán, amikor megérkeztünk Genoviába, az udvari állatorvos szájából elhangzott a diagnózis: - Nos, tehát... úgy vélem, kényszerbeteg az eb!

Igazán nem szívesen űzők gúnyt egyetlen négylábú szorult helyzetéből sem, de Rommel annyira vicces volt, mert látómezejét leszűkítette a gallér, ezért folyton beleütközött a körülötte álldogáló páncélokba meg mindenbe.

Az udvari portréfestőt majdnem az örületbe kergettem. Szerencsére korán elengedett, hogy részt vehessek a palota újévi partiján. Elég hervasztónak éreztem az egészet, mert nem volt itt Michael, hogy megcsókoljam éjfélkor. Próbáltam hívni, de biztos az egész Moscovitz család kivonult valami vízparti tvisztpartira, és senki nem vette föl a telefont.

Floridában másra sem járnak az emberek, mint beach-partikra. A beach-partikon meg nyüzsögnek a bikinis csajok, olyanfélék, mint Kate Bosworth a Blue Crush című filmben. O volt az, akinek az egyik szeme barna, a másik kék, és a bikinije éppen csak takar valamit. Kérdezem én, hogy a nyavalyába kelhetnék én versenyre egy ilyen szőrfős bombázóval, akinek felemás a szeme?!!!

Éjfélkor René megpróbált megcsókolni, de mondtam, inkább Grandmére-nél próbálkozzon. Annyi pezsgőt nyakalt be, hogy komolyan vette, amit mondtam! Grandmére fejbe vágta egy ananászból kifaragott hattyúval.

Január 1., csütörtök

Hivatalos program

KAPTAM E-MAILT MICHAELTÓL!!! René elcsórta az egyik iroda kulcsát. Nekem azt mondta, azért, mert „utána kell néznie valaminek a Netscape-en...” (persze láttam, hogy a Menő vagy Lúzer? teszt alapján osztályozta az ismerőseit). Én pont arra mentem az uszoda felé, láttam, hogy bemegy, és követeltem, hogy engem is engedjen be. Elég másnaposnak tűnt a szilveszteri pezsgőzéstől, szóval nem volt ereje vitatkozni.

Végre valahára rámentem a netre, és mit látok?! E-mail Michaltól! Az is kiderült belőle, hogy semmiféle beach-partin nem volt tegnap éjjel:

Mia, sajnálom, hogy nem értél el telefonon! A nagyszüleim nyaralójában voltunk, nagy szilveszteri hacacárét rendeztek (szegények Ricky Martin számokat nyomtak, és azt hitték, ennél menőbb nincs is...). Nem kaptad meg az üzenetemet?

Mindegy, boldog új évet, meg hiányzol, meg ilyenek!

U.i. Mi van, valami elefántcsont toronyba bezárva tartanak téged ott? Mert még a raboknak a börtönben is van joguk telefonálni! Vagy el kell utaznom Genoviába, és a hajadból font kötél hágcsón kell fölmásznom, hogy kiszabadítsalak?

Istenem, de romantikus! Hiányzom, meg ilyenek! Vajon mit jelent a meg ilyenek? Azt, hogy szeret. Nyilván! Csak azt jelentheti!

Sajnos, elkövettem azt a hibát, hogy megkérdeztem Kénét, ő mit gondol. Azt mondta, az a férfi, aki nem hajlandó papírra vetni valódi érzelmeit egy lány iránt, az nem is igazi férfi.

Mondtam neki, hogy itt szó sincs papírról, csak egy e-mailről, ami nagy különbség. Vagy nem?

Az egész napot a Genoviai Kórház meglátogatásával töltöttem. Rém lehangoló volt, nem is annyira a betegek, hanem a bohóc miatt, akit a kórház alkalmaz, hogy a benn fekvő gyerekeket fölvidítsa. **UTÁLOM A BOHÓCOKAT!!!** Igazság szerint félek tőlük, amióta olvastam Stephen King „Az” című könyvét. Ha jól emlékszem, még tévéfilmet is csináltak belőle, és a Walton családban is játszó pasi volt a főszereplője. Borzasztó, hogyan képes egy író ilyesmire: vesz egy tök ártatlan figurát, mint egy bohóc, és megformálja belőle magát a gonoszt! A kórházban nem is bírtam másra figyelni, csak arra, nehogy keresztezzem az útját, hátha mégis ő a megtestesült Sátán!

12NNLM

És most meg itt poshadok a Genoviai Parlament egyik ülésén, és úgy teszek, mintha feszülten figyelném az összes parókában ágáló matuzsálem rizsázását a genoviai kaszinó-látogatók parkolásáról.

Ja. Jobban nem is tölthetném el ezt a néhány becses iskolamentes hetet. Ha ez így megy, tökéletesen pihenten és feltöltődve fogok visszaérkezni New Yorkba, és haláli nyugalommal nézek mindannak elébe, ami az Albert Ein-stein Gimnázium második félévében vár. Koszi, papa. Koszi, Grandmère. Köszike, puszika.

Egyébként úgy kell nekem. Ha nem nyitottam volna ki a számat parkolóóra-ügyben, akkor most nem kéne itt rostokolnom. Pedig ha nem vezetik be a parkolási díjat, akkor egyre többen jönnek majd át Olaszországból meg Franciaországból autóval, ahelyett hogy vonatoznának, és ezzel végérvényesen eltorlaszolják Genova amúgy is túlszűfolt útjait, sőt, megbénítják az agyonterhelt infrastruktúrát.

Megtiszteltetésnek kéne vennem, hogy a javaslatomat ilyen komolyan veszik. Na jó, végül is én vagyok Genova hercegnője. És? Az én véleményem úgyse számít. Hiába vagyok én a trónörökös, hiába járok tehetséggondozási programra az Albert Einstein Gimnáziumba, attól még nem leszek feltétlenül tehetséges...Nem is vagyok. Sőt! Pont az ellenkezője. Tehetségtelen, vagy legjobb esetben átlagos. A láb méretemet kivéve... Nyilván csak azért raktak a tehetséggondozási programba, mert matekból bukásra álltam, ezért úgy gondolták, jól jön az a plusz egy óra tanulás.

Szóval, ha belegondolunk, nagyon rendes a genoviai parlament képviselőitől, hogy egyáltalán végighallgatták, amit mondok.

De sajnós, mégsem érzek irántuk hálát, mert minden egyes pillanatot, amit itt töltök, azt a szerelmemtől távol kell eltöltenem. Tizenhárom napja és tizenharc órája nem láttam Michaelt! Az majdnem két hét! Az eltelt idő alatt összesen egyszer beszéltem vele telefonon, az USA és a genoviai időkülönbség és **HIHETETLENÜL**, szinte **BRUTÁLISAN** zsűfolt hivatalos programjaim miatt! Ebben a szörnyűséges taposómalomban nincs egyetlen szabad pillanat sem, amikor fölhívhatnám a szerelmemet!

A sors nem akarja, hogy Michael meg én egymásé legyünk! Szándékosan ellenünk dolgozik! Ez még egy sokat tanult, edzett, tizenöt éves trónörökösnek is sok! Három nap múlva lesz Michael születésnapja, és annyi időm nem volt, hogy ajándékot vegyek neki...

Még csak tizenhárom napja járunk együtt, de úgy érzem, máris cserben hagyom.

Hát akkor ő is csak egy lesz a sok közül. Grandmère szerint ugyanis én mindenkit cserbenhagyok: Michaelt, Genova népét, a papát, őt, mindenkit a világon.

Azért ezt nem egészen értem. Végül is csak parkolóórákról volt szó, az istenért! Tizenhárom napja és tizenkilenc órája nem láttam Michaelt.

Január 3., szombat

Hivatalos program Reggel 8.00 - 9.00

Reggeli a genoviai olimpiai lovascsapat tagjaival

Semmi bajom a lovascsapattal, semmi bajom a lovaglással, mert a lovak iszonyú menők. De mi baja van a konyhai személyzetnek a ketchuppal? Amióta feladtam a szigorú vega étrendet, és eszem tejterméket meg tojást (újabban a McDonald's a tojásos McBucihoz felhasznált tojásokat kiköltő tyúkokkal nagyon emberségesen bánik), azóta a kedvencem a tojásos omlett reggelire. DE KETCHUP NÉLKÜL NEM VAGYOK KÉPES MEGENNI!!! Ha legközelebb Genoviába jövök, egy nagy üveg Heinzet hozok magammal.

Reggelfél 10-től délig

A Genoviai Hercegi Képzőművészeti Múzeum modern szárnyának átadása

Hát esküszöm, ilyeneket én is bírok festeni, mint ezek a fazonok, pedig én tök tehetségtelen vagyok! Egyetlen mentségük, hogy beválogatták a gyűjteménybe a mama egyik képét (A művész lánya öt éves korában, amikor nem akar hot dogot enni)

12.30-14.00

Ebéd Japán genoviai nagykövetével

Domo arigato.

14.30-16.30

A genoviai parlament ülése

Már megint...Az ülés alatt egyvégtében Michael járt az eszmben. Amikor Michael mosolyog, a szája egyik sarka néha magasabbra csúszik, mint a másik. Egyébként is nagyon szép formájú szája van. És nagyon szép barna szeme. Amivel a lelkem legmélyébe lát. Annyira hiányzik!!!! Nagyon gáz. Bejelentést kéne tennem az Amnesty Internationalnál, mert AZZAL, HOGY A SZERELMEMTŐL KEGYETLENÜL HOSSZÚ IDEIG TARTANAK TÁVOL, A BÜNTETÉSNEK RITKA ÉS SZOKATLANUL KÍMÉLETLEN FAJTÁJÁT VALÓSÍTIJÁK MEG!!!

17.00-18.00

Tea a Genoviai Történelmi Társasággal

Igazándiból egész érdekes dolgokat mondtak egyes Őseimről. René herceg sajnálhatja, hogy Monté Carlóba ment pólopónit vásárolni. Tanulhatott volna egyet-mást.

19.00-22.00

Vacsora a Genoviai Kereskedelmi Kamara tagjaival

Na jó, azt hiszem, Renének igaza volt, hogy ezt kihagyta.

14NNLM

Azt hiszem, nem sokáig bírom már. Vers M.M.-hez

T tizenhat napja, hogy nem láttalak,
Szerelmes szívem, Michael, megszakad!
Köztünk egy óceán, fényes-kék habok
Távollét börtönébe zárt rabok.
Mégis úgy érzem, itt vagy velem:
Arcodat örökké őrzi szívem.

Na jó, ez gáz. Belátom, keményebben kell dolgoznom, hogy szerelmemnek méltó kifejezési formát találjak.

Január 4. vasárnap

Hivatalos program

Reggel 9.00 -10.00

Mise a palota kápolnájában

Azt hittem, a templomi szertartás lelkierővel és áhítattal tölti el az embert. Engem csak az álmoság tölt el.
10.30-16.00

Sétahajózás a monacói uralkodói családdal Genovia hercegének jachtján

Miért én vagyok a legsápadtabb egész Genoviában? És mi olyan nagy szám René hercegen és a Speedójában? Totál el van szállva magától. Állt egy csapat lány a kikötőben, Renét leste és a nevét sikította! Ettől majd még jobban elszáll! Vajon akkor is sikítoznának, ha tudnák, hogy René herceg a palota fogadótermében, a földig érő tükör előtt egy Enrique Iglesias számot énekelt, és az én jogaromat használta mikrofonnak?!!!

16.30-19.00

Uralkodói illemtanlecke Grandmère-re

Még itt sincs tőle nyugtom! Mintha máskülönben nem érteném, miért vannak rám kiakadva amiatt a beszéd-dolog miatt. Pedig már tényleg megfogadtam, hogy soha, soha többet nem térek el az írott változattól, ha a genoviai néphez kell beszélnem. MIÉRT NEM HAGYJA MÁR ABBA A KÁROGÁST?!!!

19.00-22.00

Hivatalos vacsora Franciaország elnökével és családjával René eltűnt az elnök húszéves lányával. Vagy négy óra hosszat nem kerültek elő. Azt állították, rulettezni mentek, de ha ez igaz, akkor miért vigyorogtak olyan elégedetten, amikor visszajöttek? Ha René nem ügyel, hamarosan megérkezik a „kis herceg”, hamarabb, mint gondolná!

15NNLM

Ma kétszer is próbáltam hívni. Először Michael nagy-mamája vette föl, és azt mondta, Michael lement a komputer üzletbe festécpatronért. Másodszorra az apja vette föl, és azt mondta, Michael és Lilly a nagyszüleikkel elmentek megnézni a legutóbbi James Bondfilmet. A mázlisták!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Január 5., hétfő

Hivatalos program

Reggel 8.00 - 9.00

Reggeli a Genoviai Hercegi Balett társulatával

Ez az első alkalom, hogy René herceget reggel tíz előtt ébren látom.

9.30-12.00

Látogatás a próbatermekben, a Csipkerózsika tárt körű előadásának megtekintése

Lehet, hogy mégis Lillynek van igaza abban, hogy a balett szexista műfaj. Nem is tudom... miért is kell a férfi táncosoknak is harisnyát viselni... ez egy kicsit... hogy is mondjam... tényfeltáró jellegű... -

12.30-14.00

Ebéd Genovia idegenforgalmi miniszterével

Miért nem veszi senki tudomásul, hogy javaslatom a parkolóórák felszereléséről igenis életképes?! Érveim között az is szerepelt, hogy a genoviai kikötőben lehorgonyzó jachtokról özönlő kirándulóforgalom már a legrégebbi hidak épségét fenyegeti, például a Pont de Vierges-hídet, azaz a Szüzek Hídját. Ezt a hidat az ük-ük-ük-üknagyanyámról, Ágnesről nevezték el, aki inkább leugrott róla, mintsem kolostorba vonuljon atyja akarata szerint. (A dolog jól végződött: a genoviai haditengerészet kihalásztta a vízből, és Ágnes

megszökött a hajóskapitánnyal a Renaldo-ház nem kis riadalmára.) Engem nem érdekel, hogy Genovia nemzeti össztermékének hány százaléka függ a jachtok utasaitól és a kirándulóktól! Lássák be, hogy MINDENT TÖNKRETESZNEK!!

14.30-16.30

Megjelenés hercegi atyám sajtótájékoztatóján

Genovia kulcsfontosságú szerepéről a modern világgazdaságban

Izgi. Azt hittem, megpenészedek az unalomtól. Michael! Ó, Michael, szerelmem, merre vagy?

11.00-18.00

Délutáni tea Grandmére-rel és a Genoviai Úriasszonyok Jótékonyági Egyletének tagjaival

Leöntöttem teával az új selyempipómet, amit átfestettek, hogy passzoljon a délutáni teához viselt ruhám színé-hez. Most a tea színéhez passzol.

20.00-23.00

Vacsora egy híres volt szovjet államfővel és a feleségével

René egyszerűen meglógott, és a vacsora alatt távollété-vei tüntetett. A desszert után a palota kertjében találták meg, ahol a szökőkút körül kergetőzött a balett-társulat primabalerinájával. A papa megint felhúzta magát. Borzolt idegeit azzal próbálta lenyugtatni, hogy új barátnőjével, Miss Csehországgal sutyorgott. Nyilván szeretné, ha Miss Csehország otthonosan érezné magát nálunk a palotában...

16NNLM

Ha ez így megy tovább, teljesen belebetegszem, vagy olyan leszek, mint Dustin Hoffman az Esőemberben.

Január 6., kedd, Az özvegy hercegné lakosztályában

MICHAEL FÖLHÍVOTT!!!!!!!!!!

Na persze én nem voltam itt (jellemző). A Genoviai Hercegi Operaházban ültem és a Bohéméletet bámultam.

Michael üzenetet hagyott a telefonközpontosnál. Ennyi volt az üzenet: „Szia!”

„Szia!” Michael azt üzent nekem, hogy „Szia!”.

Persze amint telefonhoz jutottam, megpróbáltam visszahívni, de akkorra már az egész Moscovitz család a Vörös Homár étteremben üldögélt, és a kedvezményes nyugdíjas menüt fogyasztotta...mindannyian, kivéve Dr. Moscovitzot (azaz doktornőt), akinek sürgősségi hívása akadt: egy, az ünnep utáni árleszállítás hatására visszaeső „bolkórost” kellett ellátnia tanácsokkal, ezért találtam otthon.

Moscovitz doktornő megnyugtatót, hogy feltétlenül átadja üzenetemet Michaelnak. Az én üzenetem így szólt: „Szia!”

Szívem szerint valami érzemesebbet mondtam volna, de nehezemre esett a pasim anyjának a fiához fűződő érzéseimről beszélnem...

Jaj istenem, Grandmére már megint üvöltözik velem. Egész álló nap a küszöbön álló bálról szövegelt nekem, amelyet hazautazásom előtti este az én tiszteletemre rendeznek... amikor végre valahára hazamehetek Amerikába... és haza, Michaelhoz.

Ráadásul Vilmos herceg is itt lesz a bálon, mert a papa és René mellett ő is játszik a jótékonyági lovaspóló-meccsen, Grandmére pedig máris azon görcsöl, hogy Vilmos jelenlétében is elkövetek valami kínos társasági baklövést. Olyasmit, mint a genoviai néphez intézett tévébeszédemben.

Csak nem képzeli, hogy parkolóóráról fogok beszélgetni Vilmos herceggel?! Tiszta röhej.

Esküszöm, nem tudom, mi bajod! - fortyogott Grandmére. -Amióta eljöttünk New Yorkból, még a szokásosnál is kótyagosabb vagy. Mint aki a fellegekben jár! - Összehúzott szemmel méregetett, ami elég félelmetes látvány, mert a szemhéján körbe-körbe szénfekete sminketoválás van. A szemspirállal és ceruzával tehát nem kell maszatolnia, az így nyert időt viszont reggelenként arra fordítja, hogy leborotválja a szemöldökét, és újat rajzol helyette. - Csak nem azon a fiún jár már megint az eszed?! Amióta bejelentettem, hogy Michael az életem értelme (persze szigorúan Kövér Lulu mellett), Grandmére csakis „annak a fiú”-nak hajlandó nevezni.

- Ha Michael Moscovitzra célzói - feleltem a tőlem telhető leghercegnőibb hanghordozással -, akkor a válaszom Igen. Igenis rá gondolok, sőt, egy pillanatra sincs távol a gondolataimtól, hiszen ő az életem értelme.

Válaszul Grandmére megvetően - és elég gusztustalanul felhorkantott.

Diákszerelmem - legyintett. - Majd kinövöd! Hát ezt kikérem magamnak! Soha, soha nem növöm ki! Legalább nyolc éve szerelmes vagyok Michaelba. Az több mint a fél életem! Erre a mély és állhatatos szenvedélyre nem lehet csak úgy rálegyinteni, és nem lenne szabad ilyen földhözragadt gondolatokkal illetni!

Ezt viszont nem mondtam ki hangosan, mert Grandmére túlságosan közel állt, és féltem, hogy szokás szerint „véletlenül” belém böki méteres karmát.

Való igaz, hogy Michael az életem értelme, én azonban mégsem fogom virágokkal, nyíllal átlótt szívecskékkel és cikornyás Mrs. Michael Moscovitz feliratokkal ékesíteni a matekfüzetemet, mint Lana Weinberger (aki persze Mrs. Josh Richtert irkál). Nemcsak azért nem teszem ezt, mert az ilyesmi röhejes, és nem kívánom személyiséget alárendelni azzal, hogy fölveszem a férjem nevét, hanem azért sem, mert mint Genovia uralkodója hercegi hitvestársának, Michaelnak kell természetesen fölvennie az én nevemet! Nem a Thermopolist, a Renaldót. Michael Renaldo. Sze-rintem elég jól hangzik, nem?

Még tizenhárom nap, és végre újra láthatom New York fényeit és Michael sötétbarna szemének csillogását! Istenem, engedd, hogy kibírjam addig!

Ófelsége Michael Renaldo, M. Renaldo, a hercegnő hitvese Michael Moscovitz Renaldo, Genovia uralkodójának hitvese

Tizenhét napja nem láttam Michaelt.

Január 7., szerda

hivatalos program

A mai napról csak annyit mondhatok, hogy ha a genoviaiak SZÁNDÉKOSAN tönkre akarják tenni a környezetüket a német turisták négykerék-meghajtású, benzinfaló terepjáróival, az szívük joga. Ki vagyok én, hogy útjukba álljak? Hát ki?

Ugyan, senki, csak az URALKODÓJUK.

18 NNLM

Január 8., csütörtök

Hivatalos program

Reggel 8.00-9.00

Reggeli Genovia spanyolországi nagykövetével

Még mindig nincs ketchup!!!!

9.30-12.00

Utolsó ecsetvonások hercegnői portrémon

Nekem meg se szabad nézmem a képet. Csak a hivatalos leleplezésen láthatom majd, a Búcsúbálon. Titokban reménykedem, hogy a művész nem örökítette meg a hatalmas pattanást, ami napok óta rügyezik az államon. Elég ciki volna.

12.30-14.00

Ebéd a genoviai pénzügyminiszterrel

VÉGRE!! Végre valaki egyetért velem a parkolóórák be-vételi jelentőségében! A pénzügyminiszter az én emberem!

Sajnos Grandmére-t még ez sem győzte meg. És úgy tűnik, neki sokkal nagyobb befolyása van a közvéleményre, mint a papának vagy a parlamentnek.

14.30-16.30

További fejtágitás arról, mit helyes és mit helytelen mondani Vilmos hercegnek a személyes találkozáskor

Példa:

„Hallatlanul örvendek a találkozásnak.” - Helyes „Mondta már valaki Önnek, mennyire hasonlít Heath Ledgerre?” -Helytelen

René herceg a konditerem felé menet beugrott egy kicsit a fejtágítóra, és azt javasolta, kérdezzem meg Vilmos herceget, mi történt közte és Britney Spears között igazából (Grandmère közölte, hogy ha ezt megteszem, nekem kell Rommelre vigyáznom legközelebb, amikor ő mélyhámlesztásra utazik Baden-Badenba. Fújj! Nem is tudom, melyik rémesebb: Rommelre vigyázni vagy a mélyhámlesztás vagy René herceg...

19. 00- 23.00

Vacsora a legnagyobb genoviai olívaolaj exportőrökkel. Tűrhető.

Január 9 péntek hajnali három óra, a hercegi palota hálótermében

Eszembe jutott valami:

Amikor Michael a téli iskolabálon azt mondta, szeret, talán plátói szerelemre gondolt, és nem olyan igazi, szenvedélyes, lángoló szerelemre. Szóval talán úgy gondolta, hogy barátilag szeret.

Igaz, hogy az ember a barátaival nem szokott hosszan smárolni...

Bár itt, Európában még ez is elképzelhető. De Amerikában nem szokás!

Megjegyzem, Josh Richter sem kímélte a nyelvét, amikor az egész iskola szeme láttára lesmárolt, pedig egyáltalán nem volt szerelmes belém!!!!

Ez borzasztó. Most mit csináljak? Tudom, aludnom kellene, mert késő éjszaka van, és holnap nekem kell fölavatnom a genoviai árvaház új épületét.

De hogyan tudnám akár a szememet is lehunyni, amikor a pasim - a legeslegelső igazi pasim, mert az előző, Kenny, nem számít, mert őbelé nem voltam szerelmes - talán csak barátként szeret engem, és talán e pillanatban esik szerelembe Floridában valami Barbie babával?!!!

Hogy lehettem ilyen hülye? Miért nem ragaszkodtam hozzá, hogy Michael pontosan meghatározza, hogyan szeret? Miért nem kérdeztem meg tőle: Hogyan szeretsz? Mint a barátodat? Vagy mint örök szerelmedet?

De hülye vagyok!

Tuti, hogy ma éjjel már nem bírok egy szemhunyást sem aludni. Hogy is tudnék, amikor a szerelmem talán csak barátként szeret, és a tetejébe azt gondolja rólam, hogy hobbiból smárolok?!!!

Nem tudom, mit csináljak. De mégis: egyvalaki talán tud segíteni. Igen! Föl is hívom azonnal, először is, mert ott, ahol ő van, még csak délután hat felé jár az idő, másodszer pedig, mert karácsonyra saját mobilt kapott! A mobilon még ilyenkor is elérem, ha éppen a sífelvonón ücsörög Aspenben, vagy akármi.

Hála istennek van saját telefonom a szobámban. Igaz, kilencezt kell tárcsáznom, mielőtt külső vonalat kapok, de mindegy.

Január 9., hajnali három óra öt perc, a hercegi palota hálótermében

Tina az első csöngetésre fölvette! Egyáltalán nem ült sílift-ben, mert tegnap egy lejtőn kibicsaklott a bokája. Hála istennek! Mármost hála istennek, hogy elértem.

Azt mondja, csak akkor fáj, ha mozdítja.

A szállodában ült és a Lifetime Mozicsatornát nézte, amikor hívtam (Tori Spelling egy filmjét nézte, a Diplomás örömlányt, amiben Tori call girl-nek áll, hogy összeszedje a pénzt egyetemi tanulmányaihoz.)

Elég nehéz volt Tinát rávezetnem, milyen rettenetes helyzetbe kerültem. Csakis arra volt kíváncsi, mit fogok mondani Vilmos hercegnek. Megpróbáltam neki elmagyarázni, hogy Grandmère megtiltotta, hogy bármi mást mondjak Vilmos hercegnek azon kívül, hogy „Nagyon örülök, hogy találkoztunk!”, mert retteg attól, hogy előhozakodom a parkolóórákkal, és ő a legkevésbé sem találja lebilincselőnek az eszmeftutatásomat erről a témáról.

Különben is mit számít, mit mondok neki? A szívem úgyis másé!

Tina ezt nagyon hervasztónak találta.

Legalább az e-mail címét elkérhetnéd - mondta. - Az még Britney Spearsnek is megvan, aki pedig semmiféle uralkodóházhoz nem tartozik. És gondolj arra, hogy nem mindenki él olyan romantikus érzelmi kapcsolatban, mint te, Mia!

Amióta együtt járnak, Tina pasija, Dave Farouq El-Abar mindig kerüli a nagy szavakat és az ígéreteket. Azt mondja, hogy egy férfi nem kötelezheti el magát tizenhat éves kora előtt. Tina ugyan mindig azt mondja, hogy Dave az ő deszkás gatyás Rómeója, de azért nyitott szemmel jár a világban, hátha akad egy helyes fiú, aki örök szerelmet ígér neki.

Egyébként szerintem Vilmos herceg túl öreg hozzá. Javasoltam, hogy próbálkozzon inkább az öccsével, Harry herceggel, mert az is irtó édes, de Tina azt mondta, akkor aztán tényleg semmi esélye nem lenne, hogy királyné legyen. Ezt nagyon is megértettem, igaz ugyan, hogy ha az ember hirtelen csöppen bele egy uralkodóházba, a dolog széleseben veszít vonzerejéből.

Jól van, megpróbálom megszerezni Vilmos herceg e-mail címét - mondtam. - De nekem valami más nyomja a lelkemet! Lehetséges, hogy Michael csak barátként szeret engem!

Micsoda? - hitetlenkedett Tina. - Nem azt mondtad, hogy a téli iskolabálon kifejezetten szerelmet vallott neked?

De, de igen - mondtam. - Mármint azt így kifejezetten nem mondta, hogy szerelmes belém... csak azt, hogy szeret.

Szerencsére nem kellett tovább magyaráznom. Tina ugyanis elég romantikus regényt olvasott ahhoz, hogy pontosan értse, mi a bajom.

A pasik nem szokták mondani, hogy szerelmesek, hacsak tényleg nem úgy gondolják, Mia - mondta Tina. - Én tudom! Dave sose mondja nekem! - Hangjában szomorúság kongott.

Értem, értem - feleltem együttérzőn. - De az a kérdés, vajon Michael hogy értette? Figyelj, Tina, hallottam én már tőle azt is, hogy szereti a kutyáját! De abba azért nem szerelmes!

Jó, értelek - mondta Tina, elég bizonytalanul. - És akkor most mit akarsz csinálni?

- Pontosán ezért hívlak! Mondd, szerinted kérdezzem meg egyszerűen?

Tina fájdalmasan felnyögött. Azt hittem, rálépett a kibicsaklott bokájára, de kiderült, hogy azért, mert annyira elszörnyedt a javaslatomtól.

Nem ronthatok csak így rá! - mondta Tina. - Finomabban kell csinálnod. Ne felejtse el, hogy Michael, bár majdnem mindenkinél okosabb és szuperebb, azért mégiscsak egy pasi!

Erre nem gondoltam. Úgy tűnik, egész csomó dologra nem gondoltam. Így utólag egész hihetetlen, hogy úsztam a boldogságban attól a pusztától, hogy Michael bír engem, közben meg lehet, hogy réges-rég beleszeretett valakibe, aki szebb, okosabb és tehetségesebb nálam.

-Szóval... akkor kérdezzem inkább, hogy úgy szeretsz, mint a barátodat, vagy mint a szerelmedet?

Mia! Szerintem semmi esetre sem kéne ezt ilyen kerek-perc megkérdezned Michaeltól. Lehet, hogy ijedtében elmenekül, mint egy megriasztott őz. Tudod, a fiúk ilyenek. Nem olyanok, mint mi. Nem szeretnek beszélni az érzelmeikről.

Egyszerűen tragikus, hogy egy megbízható szerelmi tanácsért egy másik földrészre kell telefonálnom. Viszont hálát kéne adnom, hogy Tina Hakim Baba a barátnőm.

-Akkor szerinted mit csináljak? - kérdeztem.

- Hát, amíg nem jössz haza, addig nem lesz könnyű - felelte Tina. - Csak úgy tudod megállapítani, mit érez egy fiú, ha a szemébe nézel. Telefonon egy szót se tudsz kihúzni belőle. Fiúkkal semmi értelme telefonon dumálni.

Ez nagy igazság volt, már amennyiben Kenny, a volt pasim az összehasonlítás alapjául szolgálhat.

Tudom már! - mondta Tina. Ezek szerint eszébe jutott egy mentő ötlet. - Kérdezd meg Lillyt!

Hát... nem is tudom - feleltem. - Valahogy olyan fura belerángatnom őt abba, ami Michael és én köztem van...

Az igazság az, hogy Lillyvel még nem is nagyon beszéltünk arról, hogy én szeretem a bátyját, és ő viszont szeret engem. Mindig azt hittem, hogy falra mászna a dologtól, de aztán kiderült, hogy igazából ő segített összejönnünk, mert ő árulta el Michaelnak, hogy én küldtem a névtelen szerelmes leveleket.

Kérdezd csak meg! - mondta Tina. - Aztán hívj vissza! Szeretném tudni, mit mondott.

Jó - feleltem. - De nincs ott nagyon késő?

Késő? Ne viccelj! Floridában még csak kilenc óra van!

Pontosan ilyenkor fekszenek le a nagyszülők! Nem akarom őket fölébreszteni! Akkor aztán egy életre megutálnak! - És aztán milyen kínos lesz az esküvőn! Ezt persze nem mondtam ki hangosan. Pedig nyugodtan megtehettem volna. Tina olyan megértő!

Nem fognak haragudni, ha fölkelted őket, Mia! - mondta Tina. - Egy másik időzónából telefonálsz! Ezt megértik! És ne felejts el visszahívni, ha beszéltél Lillyvel! Kíváncsi vagyok, mit mond!

Letettük. Bevallom, tárcsázás közben remegett az ujjam. Nem azért, mert féltem, hogy fölébresztem a Moscovitz nagyszülőket, akik egy életre megutálnak majd, hanem azért, mert attól tartottam, hogy maga Michael veszi föl a telefont. És akkor mit mondok neki? Fogalmam se volt. Egy dologban voltam biztos: azt nem fogom kérdezni, hogy úgy szeretsz, mint a barátodat vagy mint a szerelmedet? Ezt nem. Tina is megmondta.

Lilly az első csöngésre fölvette. A beszélgetésünk nagyjából így zajlott:

Lilly (zsémbesen): Na végre! Azt hittem, már föl se hívsz!

Én (védekezően): Nincs túl késő még? Remélem, nem ébresztettem föl a nagyszüleidet...?

Lilly: Mi? Ja, de... Szerintem túlélük. Na, mi van? Milyen?...

Én: Mármint Genovia? Öö, hát, jó. Szóval minden oké.

Lilly: Még jó! Naná, hogy oké, ha reggeltől estig kiszolgálják, lesik minden kívánságodat, és naphosszat koronát viselhatsz!

Én: A korona elég nehéz és nyomja a fejemet! Figyelj ide, Lilly! Kérlek, mondd meg nekem az igazat! Talált magának másik lányt Michael?

Lilly: Miféle másik lányt? Miről beszélsz ?

Én: Tudod te, miről beszélek! Valami floridai szépséget, aki szörfözik meg gördeszkázik... Jaj Istenem, Lilly, meg-halok! Mondd már, kibírom!

Lilly: Először is, ahhoz, hogy Michael bárkivel is találkozzon, föl kéne állnia a laptopja mellől, és el kellene hagynia az épületet, amit pedig nem tett meg, amióta itt vagyunk. Ugyanolyan sápadt térszaktépű, mint amikor megérkeztünk. Másodszor is, nem jár semmiféle floridai tyúkkal, mert téged szeret.

Én (majdnem sírva a megkönnyebbüléstől): Biztos, Lilly? Biztos? Esküszöl? Nem csak meg akarsz nyugtatni?

Lilly: Nem, dehog. Bár nem tudom, minek akarnálak megnyugtatni, amikor még a születésnapjáról is elfeledkeztél! Elszorult a torkom.

-A születésnapjáról? - krákoztam. - Úristen, Lilly, tőkre kiment a fejből.

- Az biztos - felelte. - De mennyire. Ne izgulj, szerintem nem várt se lapot, se semmit. Végül is érthető. Messze vagy, és az alattvalóiddal foglalkozol. Nem várhatja senki, hogy olyan apróság eszedbe jusson, mint a pasid születésnapja!

Ezt szörnyű igazságtalannak éreztem. Michael meg én összesen huszonkét napja járunk, ebből huszonegyben nem is láttam. És tényleg rengeteg dolgom volt. Jó, jó, Lilly gúnyolódjon csak, végtére is nem ő bocsátott hadihajókat vízre, és nem is ő kampányolt a parkolóórák bevezetéséért.... Lehet, hogy senkiben föl se merül, de ez a hercegnősi elég kemény melő.

Lilly! Beszélhetnék vele? Kérlek! Mármint Michael! Naná - mondta Lilly unott sóhajjal. - Michael! - kurjantott. -Telefon!

Lilly, az istenért! Fölkelted a nagyszüleidet!!! Hogy oda ne rohanjak! - válaszolta. - Most visszakaptak egy kicsit, amiért minden reggel ötkor tiszta erőből bevágják a bejárati ajtót, amikor lemennek a Timesért.

Hosszú idő telt el, míg végre lépteket hallottam, aztán Michael hangját is: - Kösz.

- Ja - morgott Lilly.

Ekkor Michael végre fölvette a kagylót, és kíváncsian beleszólt: - Halló! - Lilly persze nem árulta el, ki keresi.

Abban a pillanatban, hogy meghallottam a hangját, elfelejtettem, hogy hajnali kettő elmúlt, hogy milyen szerencsétlen vagyok, hogy mennyire ki nem állhatom az életemet. Egyszerre úgy éreztem magam, mintha legalábbis déli kettő lenne, és a tengerparton feküdnék szikrázó napsütésben - egy olyan parton, melynek eróziója és turisták okozta szennyezése ellen annyit harcoltam -, és valaki egy pohár jeges narancslét kínálna felém ezüsttálcán. Mindezt Michael hangja okozta.

- Michael! Én vagyok az!

- Mia! - A hangjában őszinte öröm csengett. Szerintem nem csak képzeltem. Azt hiszem, tényleg örült, nem úgy, mintha éppen szakítani akarna velem. - Hogy vagy?

- Rendben - feleltem. - Figyelj, Michael - hadartam, mert gyorsan túl akartam esni a dolgon -, rettentően sajnálom, hogy elfeledkeztem a születnapodról. Tök gáz. Nem is értem magam... tök gáz. Nincs még egy ilyen rémes alak a világon. Engem is le kéne sittelni, mint Winona Rydert.

A következő pillanatban azt hittem, rosszul hallok. Michael nevetett. Nevetett! Mintha az elfelejtett születnapja nem is számított volna!

-Á, nem érdekes - mondta. - Tudom, hogy nagyon be vagy fogva. Meg az időeltolódás is, meg minden. Különben milyen ott? Hogy ment a beszéd? A genoviai tévébeszéd? Nem esett le a koronád? Attól féltél a legjobban!

Egyszerűen elolvadtam faragott, baldachinos hercegi ágyamban, fülelem a telefonkagylóval. Nem akartam elhinni, hogy ilyen kedves hozzám, pedig milyen szörnyűséget követtem el ellene. Mintha nem is létezett volna az elmúlt huszonegy nap.

Úgy éreztem, most is ott állunk a házunk tövében, szakad a hó, amitől Michael haja még feketébbnek látszik, egyre csak csókolózunk, Lars pedig egyre dühösebben toporog az előcsarnokban, mert fázik, és végre bemenne.

Hogy is képzelhettem, hogy Michael beleszeret valami nagy mellű, gördeszkás floridai Barbie-babába? Jó, abban azért nem voltam száz százalékgig biztos, hogy szerelmes belém, de hogy bír, az tuti.

Akkor és ott, hajnali kettőkor, a genoviai palota hercegi hálótermében ez elég is volt.

Megkérdeztem, milyen volt a születnapja, mire elmesélte, hogy elmentek a Vörös Homár étterembe, ahol Lilly allergiás rohamot kapott a rákkoktéltől, ezért a vacsorát félbeszakítva azonnal az ügyeletre kellett rohanniuk, mert Lilly teljes teste úgy földagadt, mint Violeté a Willy Wonka és a csokigyárban. Lillynek mostantól kezdve adrenalinnal teli fecskendőt kell magánál hordania, ha netán véletlenül újból rákot vagy kagylót találna enni. Mesélte, hogy a szüleitől laptopot kapott, ami majd jól jön, ha egyetemre megy. Azt is mesélte, hogy együttest szeretne alakítani, ha visszamegy New Yorkba, mert a Fejtörő című webmagazinhoz nemigen talál szponzorokat, amióta közzétette megsemmisítő véleményét arról, mekkora kalap szarnak tartja a Windowst. Azóta különben is csak a Linuxot használja.

Nyilván a Fejtörő csomó régebbi előfizetője megijedt Bili Gates és a talpnyalói haragjától.

Annyira boldog voltam, hogy végre hallhattam Michael hangját, hogy észre sem vettem, hány óra, és mennyire álmos vagyok.

Mia, figyelj csak, nálatok nem hajnali három van éppen? - kapott észbe Michael. Akkor már tényleg majdnem három felé járt. De engem nem érdekelt, mert annyira jól esett dumálni vele.

De... - feleltem elvarázsolva.

Akkor mars azonnal ágyba! - mondta Michael. - Biztos nem lustálkodhatsz holnap sokáig, nyilván ezer dolgod lesz, igaz?

De... - feleltem a hangjától félig hipnózisban. - Hol-nap valami kórházavatási ünnepség lesz, aztán ebéd a Genoviai Történelmi Társasággá, aztán látogatás a Genoviai Állatkertben, aztán meg vacsora a genoviai kulturális miniszterrel és a feleségével.

- Atyaisten! - mondta Michael döbbsen. - Minden áldott nap ilyeneket kell csinálnod?

- Aha - motyogtam, és azt kívántam, bárcsak ott lennék vele, és belenézhethnék abba az imádnivaló barna szemébe, és közletről hallhatnám azt az imádnivaló dörmögő hangját. És akkor azt is megtudnám, szerelmes-e belém vagy sem. Legalábbis Tina szerint ez az egyetlen módja a fiúknál.

-Mia - nógatott Michael tényleg muszáj aludnod! Rémesen hosszú napod lesz holnap!

-Jó - mondtam boldogan.

De tényleg! - Néha egészen úgy parancsolgat, mint legeslegkedvencebb Broadway-show-mban, a Szépség és a Szörnyetegben a Szörnyeteg. Vagy mint Patrick Swayze a Dirty Dancingben Babynek. Ez annyira, de annyira király. - Tedd le a telefont, és menj aludni!

- Előbb te tedd le! - mondtam neki.

Ezután már sajnos nem parancsolgatott, hanem egész más hangon kezdett beszélni. Ezt a hangot még csak egyetlenegyszer hallottam tőle, mégpedig akkor, amikor a téli iskolából után a házunk előtt álldogáltunk és smároltunk.

Őszintén szólva ez még a parancsolgatásnál is sokkal izgalmasabb volt.

- Nem - mondta. - Előbb te tedd le!

- Nem - feleltem bezizzenve -, te!
- Nem - mondta Michael. - Te!

Mind a ketten rögtön tegyétek le! - szólt bele Lilly gorombán egy másik készülékről. - A nagyinak azonnal telefonálnia kell Schenectadybe, meg kell kérdeznie Mort bácsit, hogy sikerült a bütökműtétje.

Erre azonnal elköszöntünk, és leraktuk.

Viszont száz százalék, hogy ha Lilly nincs ott, Michael kimondta volna: Szeretlek...
Tíz nap, és újra láthatom!! Már alig várom!!!

Január 10., szombat

hivatalos program 11.00-15.00

Ebéd a Genoviai Történelmi Társasággal

Grandmére annyira piti. Komolyan. Egyszerűen belém csípett, mert azt hitte, pár pillanatra elszundikáltam az ebédnél! Biztos kék-zöld foltok maradnak rajtam! Még szerencse, hogy nincs egy perc időm se kimenni a strandra, mert ott aztán mindenki meglátná, és hanyatt-homlok értesítené a Genoviai Gyermekvédő Szolgálatot!

Sajnálattal kell említenem, de a Genoviai Történelmi Társaság ülése maga volt a dögunalom. Állítom, rosszabb, mint a zárójel fölbontásának módszere. Miért kell nekem ezerszer végighallgatnom a fosztogató vizigótok rémtetteit?

Különben nem is aludtam. Csak pihentettem a szemem.

Grandmére szerint felelőtlenség Michaeltól, hogy órákig ébren tartott csak azért, hogy turbékoljon a fülemben. Határozottan fölhívtam a figyelmét, hogy pontosan Michael volt az, aki aludni küldött, mert igenis felelősséget érez irántam, és én nem hagytam abba a dumát. És nem szokásunk egymás fülébe turbékolni, hanem nagyon is lényegi kérdésekről, irodalomról, művészetről beszélgetünk, meg arról, hogyan keríti hatalmába Bill Gates halálos ölelése a szoftver ipart.

Erre Grandmére csak megvetően horkantott: - Pfuit! - ami nagyjából annyit tesz: Hogy oda ne rohanjak...

Az a helyzet, hogy egyszerűen irigykedik, mert ő is szeretne egy olyan helyes, figyelmes és intelligens pasit, mint az enyém. De nála ez ki van zárva, mert rémes és kicsinyes, na meg még a szemöldöke miatt. A pasik szerintem nem a festett szemöldökű nőkre buknek.

Kilenc nap, és végre karjaimba zárhatom ÖT!

Január 10., éjjel tizenegy óra, a hercegi palota hálótermében

Iszonyú izgatott vagyok! Tina ma nem tudott a családjával kimenni a sípályára, ezért az egész napot az aspeni Internet kávézóban töltötte a barátai horoszkópját tanulmányozva. Átfaxolta nekem Michaelét is meg az enyémet is! Most rögtön beragasztom a naplómba, nehogy elveszítsem. Minden egyes szava igaz, de annyira pontosan illik ránk, hogy egész beleborzongok.

Michael - Születésnap: január 5.

A Bak a legerőteljesebb föld-jegy. Stabilitást, megtartó erőt képvisel, ő az állatövi jegyek közül a legdolgosabb és kitartóbb. Hihetetlen erővel összpontosít saját feladataira, de nem válik önzővé. A Bak jegyében születettek sokkal több erőt merítenek tevékenységükből, mint egyéniségükből. A Bak számára első helyen, mindent megelőzve a teljesítmény áll. Vigyáznia kell azonban, nehogy egyensúlyát veszítse, és a munka és a teljesítménykényszer csapdájába essen, mert így észre sem veszi az élet apró örömeit. Ha egy kicsit elengedi magát és élvezzi az életet, egyszerre fény derül egyénisége gondosan titkolt varázsára is. A Bak humorérzéke ugyanis egyedülálló. Engedjünk csábításának, töltsünk minél több időt társaságában!

Mia - Születésnap: május 1.

A Vénusz irányította Bika jegyűeket a mély érzelmek jellemzik. Barátaik és szerelmeik kivétel nélkül számíthatnak a melegszívű, odaadó Bikákra, akik állhatatosak, hűségesek és türelmesek is. A Bika is négy lábbal áll a földön, nem csoda, ha néha kissé földhözragadt, nem mindig akarja vállalni az életben adódó kockázatokat, kihívásokat. Netán makacs is? Persze! Igaz, nevezhetjük megingathatatlanak is. Uralkodó

energiája a jin, ez időről időre igen passzívvá teszi. A Bikánál kitartóbb barátot, hübb szeretőt mégsem kívánhatunk magunknak.

Michael + Mia

A Bika és a Bak mindketten föld-jegyek. Bátrak és törekvők: szinte egymásnak teremtették őket. Mindketten nagyra értékelik a munkát és a sikeres teljesítményt, szeretik a szépet, és elkötelezett hívei a tartós, hagyományos értékeknek. A Bak humora elbűvöli a Bikát, aki cserébe csábító érzékiségével megóvja a Bakot a karrierépítés veszélyeitől. Élvezik egymás társaságát, kitűnő közöttük a kommunikáció. Bízhatnak egymásban, igyekeznek a sértések és az árulás csapdáit elkerülni. A Bak és a Bika ideális párost alkot.

Na! Mit mondtam?! Ideális párost alkotunk! Csak éppen... csábító érzékiség...? Bennem? Azt hiszem, ez valami tévedés.

Mindegy. Boldog vagyok! Tökéletesen boldogi Hát kell ennél több?

Január 11., vasárnap

Hivatalos program

Reggel 9.00-10.00

Mise a genoviai palota kápolnájában

Jaj istenem, még csak huszonnégy napja járunk Michaellal, és én máris olyan béna vagyok! Tényleg, tök gáz, hogy semmi nem jut eszembe. Fogalmam sincs, mit adhatnék a születésnapjára! Ő az életem értelme, a szívem dobbanása, minden, ami a világon fontos... az ember azt hinné, ilyesvalakinek ajándékot adni nem gond.

De igen. Istenem, de még mennyire!

Tina szerint csakis egy pulóver jöhet szóba egy pasinak, akivel az ember hivatalosan még egy hónapja sem jár. Sőt, azt mondja, még az is túlzás, mert Michael meg én igazából még nem is randiztunk, szóval akkor hogy is járunk együtt?!!

Pulóver? De hát ez olyan iszonyú fantáziátlan! Pulóvert mondjuk a papámnak vennék - persze ha nem indu-larlevezetési kézikönyvet vettem volna neki, amire sokkal inkább szüksége volt! A pulóver nevelőapák számára is ideális ajándék.

De a pasimnak?!!!

Egészen megdöbbenem, hogy javasolhat Tina ilyen uncsi dolgot, pedig kettőnk közül ő a romantikaügyi szaktekintély. De Tina azt mondja, hogy igenis nagyon szigorú szabályok vannak arra, mit szokás ajándékozni a fiúknak. Ő a mamájától tanulta, aki azelőtt modell volt, és a nemzetközi társaság krémjéhez tartozott, sőt, állítólag régen még egy szultánnal is járt... Hát, ő csak tudja. Szóval, Mrs. Hakim Baba szerint a pasik megajándékozásának szabályai a következők:

Együtt járás ideje:

1-4 hónap 5-8 hónap

9-12 hónap 1 évtől kezdve

Megfelelő ajándék: pulóver kölni
öngyújtó* karóra

*Mrs Hakim Baba szerint nemdohányzók esetében ajándékozható gravírozott zsebkés vagy lapos fémkulacs is.

És ez még jobb, mint Grandmare listája, amit tegnap mutatott meg nekem, miután bevallottam, milyen kínos baklövést követtem el azzal, hogy megfeledeztem Michael születésnapjáról. Grandmare szerint a következőket ajándékozhatom:

Együtt járás ideje: 1-4 hónap 5-8 hónap
9-12 hónap 1 évtől kezdve
Megfelelő ajándék:
édesség
könyv zsebkendő kesztyű

Zsebkendő?!! Ki a frász ajándékoz ma már zsebkendőt? A zsebkendő kiment a divatból, és tök egészségtelen! És az édesség? Egy pasinak?!!! De Grandmére azt állítja, e tekintetben ugyanazok a szabályok vonatkoznak a fiúkra, mint a lányokra. Így aztán Michaelnak sem szabad az én születésnapomra csokin és esetleg virágon kívül semmit sem ajándékoznia!!!

Ha meggondolom, talán még Mrs. Hakim Baba listája is elfogadhatóbb számomra.

Annyira macerás ez az egész együtt járás meg ajándékozás-dolog! Mindenki mást mond. Fölhívtam a mamát is, megkérdeztem, hogy szerinte mit adjak Michaelnak, erre azt mondta: selyem boxeralsót. De mégsem adhatok Michaelnak ALSÓGATYÁT!!!

Istenem, bár összekapná magát egy kicsit a mama, és megszülné gyorsan azt a bébit, akkor talán nem viselkedne ilyen furcsán! Jelenlegi zaklatott hormonális állapotában semmi hasznát nem veszem!

Kétségbeesésemben a papához fordultam, mit vegyek Michael születésnapjára. Azt mondta, tollat, hogy levelet írhasson nekem, amíg Genoviában vagyok, és akkor legalább nem hívnám folyvást telefonon, mert a palota telefonszámlája már így is csillagászati.

Na persze, papuska. Mintha bárki a világon írna még tollal. És különben is, kapj a fejedhez, csak karácsonykor meg nyáron vagyok Genoviában, ahogy azt múlt szeptemberi szerződésünkben rögzítettük.

Tollat! Az eszem megáll. Nincs a családban senki rajtam kívül, akinek egy csöpp romantikus vér folyna az ereiben?!

Hoppá, abba kell hagynom az írást, Christoff atya folyton idenéz. Különben az ő hibája. Eszembe se jutna naplót írni mise alatt, ha a prédikációi akár csak egy fél gondolatot ébresztenének bennem. Vagy ha angolul dumálna.

12.00-14.00

Ebéd a Genoviai Operház igazgatónőjével, egyben vezető mezzoszopránjával

Mindig azt hittem, hogy válogatós vagyok, de most kiderült, hogy a mezzoszopránok még a hercegnőknél is válogatósabbak.

Az államon növekvő pattanás méretei minden képzeletet felülmúlnak az éjszakai fogkrémes pakolás ellenére is.

15.00-17.00

Találkozás a Genoviai Háztulajdonosok Egyesületével

Azt gondolná az ember, hogy legalább a háztulajdonosok az én oldalamon állnak a parkolóóraügyben. Végül is az ő házaik előtt parkolnak a turisták, nem? Azt gondolná az ember, jól jönne nekik egy kis plusz bevétel a járdajavításhoz. De nem. Nem és nem és nem!

Esküszöm, nem értem, a papa hogy bírja ezt nap mint nap. Nem értem.

19.00-22.00

Díszvacsora a chilei nagykövettel és feleségével

Óriási botrány, mert René „kölcson vette” a chilei nagy-követ Porsche kabrióját - és feleségét - a desszert után. Állítólag elugrattak Monté Carlóba egy körre. Végül megtalálták őket a palota teniszpályáján, ahol pókereztek.

De nem pénzben, hanem vetkőzésben játszottak...

Nyolc nap múlva újra láthatom! Ó, boldogság! Ó, öröm!

Január 11, hétfő, éjjel egy óra, a hercegi hálóteremben

Most beszéltem Michaellal. Muszáj volt fölhívnom. Nem is volt más választásom. Meg kellett tudnom, mit szeretne a születésnapjára. Végül is tényleg kell ajándékoznom neki valamit. Valami nagyon, nagyon menőt, ha már egyszer elfeledkeztem róla. Mármint a születésnapjáról. Tudom, az csalás, ha megkérdezek valakit, mit szeretne kapni, de semmi, de semmi nem jut eszembe. Persze, ha Kate Bosworth-típus volnék, már réges-rég megkapta volna tőlem a tökéletes ajándékot, például egy mágikus szerelmi karkötőt, amit magam fontam volna tengeri hínárból, vagy mittudomén...

De én nem vagyok Kate Bosworth! Még fenni se tudok! ISTENEM, MÉG FONNI SE TUDOK!!!

Micsoda szerencsétlen lúzer vagyok, és Michael is az, hogy egy ilyen tehetségtelen, kétbalkezes hercegnő jutott neki, és nem egy dögös bombázó, aki a szörfjén szálfegyenesen állva fon karkötőt, tökéletesen megvalósítja önmagát, soha egyetlen pattanás nincs rajta, és így tovább. Olyasmit kell Michaelnak ajándékoznom, amitől elájul, és elfelejti, hogy csak egy körmét rágó, szerencsétlen elsős a barátnője, aki szörfözni se tud, viszont pechére egy uralkodóházba született bele...

Persze azt mondta, nem kell neki semmi, egyes egyedül rám van szüksége, csakis én hiányzom neki (!!!!!!!), és az a legszebb ajándék számára, hogy nyolc nap múlva újból találkozunk.

Lehet, hogy mégis szerelmes belém, és nem csak barátként szeret? Ezt még feltétlenül meg kell kérdezniem Tinától is, de az az érzésem, hogy ebben az esetben A JELEK KEDVEZŐEK!!!

Persze hogy azt mondta, nem kell neki semmi a születésnapjára. Attól viszont még muszáj ajándékoznom neki valamit. Valami nagyon szupert. De mit?

Mindegy, legalább volt okom telefonálni. Nem csak azért hívtam, hogy a hangját halljam... azért ennyire nem vagyok elszállva.

Na jó, el vagyok szállva. Nem tehetek róla. Mióta is vagyok beléésve? Hát, kábé amióta az eszemet tudom. Szeretem, ahogy kimondja a nevem. Szeretem, ahogy nevet. Szeretem, ahogy megkérdi, mit szólok valamihez, mert tényleg érdekli, mit szólok... mást úgyse nagyon érdekel. Ha például támad egy ötletem... mint a múltkor, amikor azt javasoltam, hogy víztakarékosság céljából éjszakára zárják el a palota előtt a szökőkutat, mert akkor a kutya se jár arra... mire úgy néztek rám, mint a kétfejű borjúra, vagy mintha a lovagteremben az egyik középkori páncél szólalt volna meg.

Jó, igaz, a papa odafigyelt. De őt jóformán kevesebbet látom, mint odahaza, mert annyira lefoglalják a parlamenti ülések, jachtjának indítása a reggelen, vagy az új szökeség, Miss Csehország...

Lényeg, hogy szeretek Michaellal dumálni. Mi rossz van abban? Végül is együtt járunk, vagy mi.

Bárcsak méltóbb lennék hozzá! Nem fér a fejembe, mit eszik rajtam, hiszen nem elég, hogy elfeledkeztem a születésnapjáról, hogy fogalmam sincs, mit adjak neki, ráadásul mindenhez olyan tökfő vagyok!

Hosszan és élvezettel beszélgettünk a Genoviai Olívatermesztők Egyesületéről, Michael együtteséről, amit alapítani akar (ő aztán tehetséges!), meg arról, hogy nem erőltetett-e a Kétoldali Agyhúgykő elnevezés. Próbáltam összeszedni a bátorságomat, hogy kinyögjem: „Hiányzol” vagy „Szeretlek”, és ezzel őt is rábírnivalam valami hasonlóra... Ha ez összejön, akkor egy csapásra és örökre megoldódott volna a SZERELMES-E BELÉM, VAGY CSAK A BARÁTJA VAGYOK-kérdés, ám a háttérben Lilly követelőzni kezdett, hogy beszélni akar velem.

Tűnj már el! - mondta Michael, de Lilly tovább visítózott.

- Muszáj beszélnem vele! Eszembe jutott valami fontos, meg kell kérdezniem!

- Ne mondd el neki! - mondta erre Michael. Kihagyott a szívverésem, mert biztos voltam benne, hogy Lillynek az jutott eszébe, hogy Michael a hátam mögött mégis összeszűrte a levelet valami szörfős bombázóval. Meg sem szólalhattam, Lilly máris kicsavarta Michael kezéből a telefont (hallottam, hogy Michael felhördül, nyilván a fájdalomtól, Lilly biztos belerúgott).

- Jaj, na végre! Majd' elfelejtettem megkérdezni! Láttad?

Több, mint tízezer kilométer távolságból is pontosan éreztem Michael fájdalmát. Lilly piszok nagyot tud rúgni. Ezt tapasztalatból tudom; az elmúlt évek során nem egy rúgását elszenvedtem.

- Figyelj, Lilly! Tudom, megszoktad, hogy teljesen kisajátíts, de mostantól kezdve kénytelen leszel osztani rajtam a bátyáddal. Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy a kapcsolatunkat kissé korlátoznunk kell. Az nem megy, hogy csak úgy egyszerűen kitéped Michael kezéből a telefont, amikor talán valami fontosat akart...

- Jaj, ne papolj már örökösen a tökéletes bátyámról! Azt kérdeztem... láttad?

- Mit láttam? Miről beszélsz? - Lehet, hogy valaki megint beugrott a Central Park állatkertjében a jegesmedve ketrecébe...

-Hát a filmet! - mondta Lilly. - A filmet az életemről! Amit tegnap vetítettek a tévében! Vagy nem is hallottad, hogy a te életemről szóló film a hét slágere?

Nagyon elcsodálkoztam. Valaki már figyelmeztetett, hogy tévéfilm készül az életemről, de a genoviai palota sajtószóvivője megnyugtatóan, hogy februárig nem mutatják be. Most aztán röhöghetnek rajtam.

Hát... Odahaza létezik már vagy négy nem hivatalos életrajz rólam. Az egyik még a bestseller listára is fölkerült egy fél másodpercig. El is olvastam, de nem nagyon tetszett. Lehet, hogy azért, mert én jobban tudom, mi történt velem valójában.

- És? - kérdeztem. Iszonyú dühös lettem Lillyre. Azért rugdosta el Michaelt a telefontól, hogy valami hülye filmről meséljen nekem?

- Hé! Hallod? - folytatta Lilly. - A filmet! Az életemről! Szégyellősnek és esetlennek ábrázolnak benne.

- És? Az is vagyok - jegyeztem meg.

-A nagyanyád viszont kedves és együttérző. Ez a filmtörténet legdurvább hamisítása a Szerelmes Shakespeare óta, amely a drámaköltőt egy hófehér, makulátlan fogsorú, sörözgető vidám csávónak mutatja be.

- Ez rémes - mondtam. - És most befejezhetem végre a beszélgetésemet Michaellel?

- Azt meg sem kérdezed, hogyan ábrázoltak engem? -kérdezte Lilly vádlón. - A leghűségesebb barátodat?

- Hogy ábrázoltak téged? - kérdeztem a nagy, cirkalmasan díszes órára pillantva a nagy, cirkalmasan díszes kandalló nagy, cirkalmasan díszes párkányán. - De gyorsan mondd, mert hét óra múlva részt kell vennem a Genoviai Lovas társaság villásreggelijén és utána egy sétalovaglason.

- Úgy állítottak be, mintha nem álltam volna MINDENBEN melletted, amikor kiderült hercegi származásod - Lilly majdnem visított. - Azt állították, hogy miután először levágattad ilyen időtlenre a hajad, sekélyes és üresfejű divatbabának csúfoltalak!

- Aha - hümmögtem, és csak vártam, mikor tér már rá a sérelmei lényegére. Ugyanis egyáltalán nem állt mindenben mellettem, sőt, anyázta a frizurámat meg a származásomat is.

De úgy tűnt, már helyben vagyunk.

- Igenis MINDENBEN melletted álltam! - rikácsolta a telefonba olyan hangon, hogy el kellett tartanom a kagylót a fülemtől, ha nem akartam megsüketülni. - Én voltam a legfőbb támogatód, aki végig melletted állt az egész hercehurcában!

Ez annyira nyilvánvaló hülyeség volt, hogy azt hittem, viccel, és nevetni kezdtem. Nevetésemet zord, jeges hallgatás fogadta, ekkor rájöttem, hogy minden szót halálos komolyan gondolt. Úgy fest, Lillynek is szelektív a memóriája: minden jó cselekedetére pontosan emlékszik, a rosszakra viszont nem. Tisztára, mint a politikusok.

Hiszen ha Lilly annyira mellettem állt volna, akkor sosem barátkoztam volna össze Tina Hakim Babával, akivel csakis azért ültem tavaly ősszel egy asztalhoz, mert Lilly szóba sem állt velem a hercegnősi miatt.

Őszintén remélem, - mondta Lilly - hogy azon a képtelenségen nevensz, hogy nem álltam mindig melletted! Tudom, hogy voltak köztünk nézeteltérések, de ha nehezteltem is rád, Mia, az csak azért volt, mert úgy éreztem, nem vagy őszinte magadhoz.

- Aha. Értem.

- Fogok írni egy levelet a stúdióknak - folytatta Lilly -, amelyik ezt a hazug szemetet előállította, és írásos bocsánatkérést követelek a forgatókönyv felelőtlen állításaiért! Ha nem kapom meg - egész oldalas közleményben a Times-ban -, akkor beperelem őket. Ha kell, a legfelső bíróságig viszem az ügyet! Azok ott Hollywoodban azt képzelik, bármit filmre vihetnek, ami eszükbe jut, a nézők meg úgyis benyalják. Lehet, hogy ez a széles tömegekre nézve igaz, de én harcolni fogok azért, hogy a valódi emberek és események tisztességes ábrázolást nyerjenek! Engem ugyan nem fog elhallgattatni ez az ember!

Megkérdeztem tőle, miféle ember, talán a rendezőre vagy kire gondol, de csak hajtogatta, hogy „az az ember”. Teljesen úgy beszélt hozzám, mintha gyengeelméjű volnék.

Végre Michael visszaszerezte tőle a telefont, és elmagyarázta, hogy „az ember” ebben az esetben a hatalom megszemélyesítése. Ugyanúgy, ahogy a Freudista analitikusok mindenért „az anyát” teszik felelőssé, a blues zenészek minden sérelmükért hagyományosan „azt az embert”. „Az ember” ebben az értelemben mindig fehér, általában gazdag, középkorú férfi, aki több-kevesebb hatalommal rendelkezik mások fölött.

Fölvetődött az is, hogy Michael együttesét „Ember”-nek nevezzük, de ezt végül elvetettük, félreérthető és nőellenes mellékszövegéje miatt.

Még hét nap, és végre karomba zárhatom Michaelt. Istenem, bárcsak madárszárnyon repülnének az órák! Eszembe jutott, hogy Michael leírása az „ember”-ről tökéletesen illik a papámra! Bár az nem valószínű, hogy az összes blues zenésznek Genovia hercegével volna elszámolnivalója! És amennyire tudom, a papám még soha életében be nem tette a lábát Memphisbe...

Január 11, hétfő

Hivatalos program

8.00-12.00

Genoviai Hercegi Szimfonikusok

Amikor egy pillanatig véletlenül úgy tűnik, hogy a dolgaim nagyjából rendben vannak, akkor azonnal történik valami, ami mindent tönkretesz.

Ez a valami általában Grandmère.

Biztos rájött, hogy egész éjjel fent voltam és Michaellel dumáltam, mert megint szörnyű álmos voltam reggel. A Lovas Társaság sétalovaglása és a Genoviai Partfejlesztési Bizottsággal való megbeszélés között talált egy kis időt, hogy prédikáljon nekem. Ezúttal nem a társadalmilag elfogadható születésnap ajándékok természetéről, hanem a Megfelelő Párválasztásról.

- Az még úgy-ahogy rendben van, Amelia, hogy kedveled azt a fiút - kezdte.

- Még szép, hogy rendben van! - tört ki belőlem a felháborodás. - Főleg, hogy te nem is ismered! Egyáltalán, mit tudsz te Michaelról? Semmit!

Grandmère gonoszul méregetett. - Ennek ellenére -folytatta - nem tartom sem bölcsnek, sem helyesnek, hogy a fiatalember iránt táplált érzelmeid elvakítsanak, és figyelemre se méltass más, partiképes udvarlókat... mint például...

Közbevágtam, hogy figyelmeztessem, ki ne mondja Vilmos herceg nevét, mert nyomban leugrom a Pont des Vierges-ről.

Mire azt mondta, ne tegyem magam még nevetségesebbé, ha ez egyáltalán lehetséges, hiszen Vilmos herceg házasság szempontjából ki van zárva, mert anglikán vallású. Viszont a Renaldo-ház trónörökösnője számára léteznek más, sokkal alkalmasabb partnerek, mint Michael. Azt is mondta, nem venné a lelkére, hogy elszalasztom az alkalmat, hogy megismerkedjek más fiatalemberekkel csak azért, mert azt képzelem, hogy Michaelba vagyok szerelmes. Igyekezett meggyőzni arról, hogy ha a dolog fordítva lenne, és Michael volna egy trón és egy jelentős vagyon várományosa, ő bizonyára nem lenne olyan megingathatatlanul hűséges, mint én.

Visszautasítottam ezt a rosszindulatú feltételezést Michaelról. Közöltem Grandmère-rel, hogy ha valaha vette volna a fáradságot és megismerkedett volna Michaellel, akkor tudná, hogy Michael minden pillanatban, akár a jelenleg szünetelő Fejtörő webmagazin főszerkesztőjeként, akár a Komputer Klub pénztárosaként, a tökéletes tisztesség és becsület mintaképe. Igyekeztem viszonylag türelmesen azt is elmagyarázni, hogy engem sért, ha ő az én örök szerelmemet pocskondiázza.

- Hát pontosan ez az, Amelia! - forgatta villámló szemét Grandmère. - Te még túlságosan fiatal vagy ahhoz, hogy „örök szerelmed” legyen. Ostobaságnak tartom, hogy tizenéves korodban eldöntsd, kivel éled le az életed hátralévő részét. Hacsak az illető nem valami nagyon, de nagyon különleges személy. Olyasvalaki, akit apád is és én is ismerünk. Mégpedig nagyon jól. Aki talán első pillantásra kissé éretlennek tűnik, pedig valószínűleg csak a neki rendelt lányra van szüksége ahhoz, hogy benőjön a feje lágya. A lányok gyorsabban érnek, mint a fiúk, Amelia...

Ismét közbevágtam. Közöltem vele, hogy négy hónap múlva tizenöt éves leszek, különben is, Júlia is tizenöt éves volt, amikor feleségül ment Rómeóhoz.

Hát az volt csak a remek parti, igaz? - vágta rá Grandmère .

Grandmère nyilván életében nem volt szerelmes. Ráadásul semmiféle érzéke sincs a szerelmi drámákhoz.

- Akárhogy is - folytatta -, ha meg akarod tartani azt a fiút, egyáltalán nem a megfelelő módon jársz el.

Szerintem elég rosszindulatú dolog volt részéről, hogy bogarat akart ültetni a fülembe: még csak huszonöt napja járok valakivel, és ezalatt összesen háromszor beszéltem vele telefonon, de máris az a veszély fenyeget, hogy valami szörfbajnok lecsapja a kezemről!!! Ezt meg is mondtam neki.

- Nagyon sajnálom, Amelia - felelte -, de ha tényleg meg akarod tartani ezt a fiatalembert, akkor még egyszer mondom, nem megfelelően bánsz vele.

Esküszöm, nem tudom, mi ütött belém a következő pillanatban. Mintha az addig lenyelt sok feszültség és keserűség - a parkolóóra-ügy, hiányzó szerelmem, mamám és a cicám, az, hogy mit fogok mondani Vilmos hercegnek, na meg a hatalmas pattanás az államon - egyszerre csak kirobbant belőlem, és elborult aggyal kiabálni kezdtem:

-Naná, hogy meg akarom tartani! De hogyan tarthatom meg, mikor én egy szerencsétlen, tehetségtelen, jellegtelen, deszkamellű lúzer-hercegnő vagyok?

Grandmère kissé meghökkent a kitörésemtől. Nem nagyon tudta, melyik nyomoromról beszéljen először, a tehetségtelenségemről vagy a laposságomról. Végül csak ennyit mondott:

- Hát, talán azzal kezdhethéd, hogy nem lögsz folyton a telefonon. Semmi kétséget nem hagysz afelől, hogyan érzel iránta.

- Még jó, hogy nem! - mondtam elborzadva. - Miért hagynék? Hiszen szeretem!

De ezt tilos elárulnod neki! - Grandmère legszívesebben rám öntötte volna reggeli Sidecar koktéliját. - Nem lehetsz ennyire ostoba! Soha ne áruld el egy férfinak teljesen az érzelmeidet! Először nagyon jól csináltad azzal, hogy megfedekezted a születésnapjáról, de most mindent elrontasz, mert megállás nélkül hívogatod. Ha az a fiú rájön, hogy érzel valójában, esze ágában se lesz többé a kedvedben járni!

- De Grandmère! - ellenkeztem összezavarodva. - Te is feleségül mentél a nagypapához! Nyilván megérezte, hogy szereted, ha egyszer hozzámentél!

- Grandpère-hez, ha szabadna kérnem, Amelia! Hagyd ezt a közönséges amerikai stílusú nagypapázást! - húzta fel megvetően az orrát Grandmère. - A nagypapádnak nem kellett „megéreznie” a világon semmit az én érzelmeimből. Gondoskodtam arról, hogy azt higgye, csakis a pénzéért és a rangjáért mentem hozzá. És azt talán említenem sem kell, hogy negyven évet töltöttünk együtt tökéletes boldogságban. És közös hálószobában! - tette hozzá maró gúnnyal. - Nem úgy, mint bizonyos királyi párok...

-Várjunk csak! - elképedve néztem rá. - Negyven évig közös ágyban aludtál Grandpère-rel, és ezalatt egyetlen egyszer se mondtad neki, hogy szereted?

Grandmère felhajtotta a Sidecar maradékát, és szeretettel megsimogatta Rommel fejét. A törpeuszkárnál hazatérése után kényszerbetegséget állapított meg az orvos, ezért műanyag gallért kapott a nyaka köré, ami meggátolta, hogy vakarózzék és kitépje saját szőrét. Lassan növekedésnek indult testén az új szőr, és most úgy nézett ki, mint egy kiscsirke. Ettől sem lett kevésbé gusztustalan.

- Pontosan erről van szó - mondta Grandmère. - A nagypapádnak minden áldott nap meg kellett küzdenie értem, és ez igenis boldoggá tette. Ha meg akarod tartani ezt a Michael gyereket, melegen ajánlom neked ezt a technikát. Eszedbe ne jusson minden este fölhívogatni! Viszont jusson eszedbe más fiúra is ránézni! És ne főjön állandóan azon a fejed, hogy mit ajándékozol a születésnapjára. Főjön neki a feje, hogyan és mivel tartsa ébren a te érdeklődésedet, nem fordítva!

- De az én születésnapom csak májusban van! - Nem akartam neki elárulni, hogy már kiagyaltam, mit adok Michaelnak. Mégpedig azért, mert azt a valamit a Genoviai Palotamúzeumból csentem el.

Szerintem a kutyának se kellett, ezért jutott eszembe. Végül is én vagyok Genovia hercegnője, vagy mi. Abban a múzeumban minden az enyém. Na jó, ha úgy vesszük, a családomé.

- Ki mondta, hogy egy férfi csak egy nő születésnapjára adhat ajándékot? - Grandmère úgy nézett rám, mintha nem értené, hogyan pottyantam a homo sapiensek közé. Magasra emelte a karját. Ott ragyogott rajta kedvenc karkötője, amin eurocent nagyságú gyémántok lógnak. - Ezt a nagypapádtól kaptam negyvenvalahány évvel ezelőtt egy március ötödikén. Milyen alkalomból? Március ötödike nem a születésnapom, sőt, nem is ünnepnap. Azért ajándékozta nekem a nagypapád azon a napon, mert úgy

gondolta, hogy ez a karkötő különleges, akárcsak én magam. - Újból Rommel fején nyugtatta a kezét. - Látod, Amelia, így kell bánnia egy férfinak azzal az asszonnyal, akit szeret.

Szegény, szegény Grandpère, csak erre tudtam gondolni, fogalma sem lehetett arról, mibe keveredik. Grandmère annak idején irtó dögös volt, persze akkoriban még eszébe sem jutott sminktetoválást csináltatni a szemhéjára, és leborotvtatni a szemöldökét. Tuti biztos, hogy mikor szegény nagyapó délceg trónörökös korában meglátta Grandmère -t mint hamvas elsőbálozót a táncparketten, földbe gyökerezett a lába, mint a tetten ért grafittisnek a járóautó láttán... eszébe sem jutott, mi vár rá...

Hogy mi? Dróton rángatás és Sidecar koktél hordószám.

- Azt hiszem, nekem ez nem megy, Grandmère - mondtam. - Én nem várok Michaeltól gyémántokat. Csak azt várom, hogy engem hívjon meg a Tavaszi Táncra.

- Hát, ha nem tart attól, hogy más jelentkezők is vannak, akkor nem fog! - mondta Grandmère.

Grandmère! - Fel voltam háborodva. - Soha senki mással nem mennék a Tavaszi Táncra, csakis Michael! - Nem mintha nagy esély lett volna rá, hogy más is meghívjon, de úgy éreztem, ez mellékes.

- De ezt TILOS tudomására hoznod, Amelia! - intett vészjóslóan Grandmère. - Csak ne menjen olyan biztosra! Álljon mindig ugrásra készen! A férfiak élvezik a vadászatot, és ha egyszer megkaparintották a zsákmányt, elvesztik az érdeklődésüket. Tessék, hoztam neked valami olvasnivalót. Ettől talán majd jobban megérted, miről is beszéltem.

Gucci táskájából előhalászott egy könyvet, és a kezembe nyomta. Hitetlenkedve néztem.

- Jane Eyre? - Ez nem lehet igaz. - Grandmère, már láttam a filmet! Őszintén szólva dögunalmas volt.

- A filmet! - horkant föl Grandmère megvetően. - Olvasd csak el ezt a könyvet, Amelia, majd meglátod, hogy tanulsz belőle egyet-mást a férfiak és a nők viszonyáról!

- Grandmère, figyelj... - kezdtem, de nem nagyon tudtam, hogyan folytassam. Azt akartam neki mondani, hogy kissé maradi. - Szerintem manapság azok, akik a férfiak és a nők viszonyára kíváncsiak, a Férfiak a Marsról, nők a Vénuszról című könyvet olvassák.

- OLVASD EL! - rikácsolta Grandmère olyan hangerővel, hogy Rommel rémülten menekült az öléből. Behúzódott egy cserepes muskátli mögé.

Istenem, mit követtem el, hogy ilyen nagyanyám van? Lilly nagymamája teljesen odavan Lilly pasijáért, Borisz Pelkovszkijért. Kis műanyag edénykében folyton macesztortát meg ilyesmiket küldözget neki. Miért van nekem ilyen nagyanyám, aki megállás nélkül azon mesterkedik, hogy szakítsak életem nagy szerelmével, akivel összesen huszonöt napja járok?!!! *Még hét nap, hat óra és negyvenkét perc, amíg újra láthatom.*

Január 13., kedd

Hivatalos program

Reggel 8.00 - 10.00

Reggeli a Genoviai Hercegi Shakespeare Társasággal

Jane Eyre - iszonyú unalmas, eddig csak árvaházakról, rémes hajviseletekről meg köhögésről volt szó.

De. 10-től du. 4-ig

A Genoviai Parlament ülése

Jane Eyre kezd feltörni: nevelőnői állást kapott egy kőgazdag pasinál, Mr. Rochesternél. Mr. Rochester folyton parancsolgat, tisztára, mint a Farkas az X-menből vagy Michael.

17.00 - 19.00

Tea Grandmère-rel és az angol miniszterelnökkel meg a feleségével

Mr. Rochester egész dögös. Föl is veszem a Legdögösebb Pasik listájára George Clooney meg amellé a horvát fazon mellé a Vészhelyzetből.

20.00 - 22.00

Hivatalos vacsora az angol miniszterelnökkel és családjával

Jane Eyre tiszta idióta! Nem is Mr. Rochester hibája volt! Miért olyan undok hozzá?

Nem értem, miért visítózik velem Grandmère. Mert olvasok az asztalnál? Hát nem ő adta a kezembe ezt a könyvet?

Még hat nap, tizenegy óra és huszonkilenc perc, amíg újra láthatom.

Január 14., hajnali három óra, a hercegi hálóteremben

Oké, kezdem már sejteni, mit akart Grandmère ezzel a könyvvel. Bár szerintem azt a részt, ahol Mrs. Fairfax arra inti Jane-t, nehogy túlságosan jóban legyen Mr. Rochesterrel még az esküvő előtt, csak azért írták, mert akkoriban még nem ismerték a fogamzásgátlást.

Ezzel együtt biztos vagyok benne - bár még majd Lillyvel megbeszélem -, hogy nem túl okos dolog, ha az ember a viselkedését egy irodalmi hős tanácsai nyomán alakítja, különösen, ha az a hős egy 1846-os könyvben szerepel...

Mrs. Fairfax intelmének lényegét azért felfogtam. Hogy miben áll ez? Nem kell futni a pasik után, sőt, egyenesen tilos futni utánuk. Ha valaki mégis ezt tenné, ne csodálkozzon, ha a következmény az udvarház leégése, csonkolt kezek és vakság lesz! Igen, meg kell őriznünk önbecsülésünket, és ne engedjük, hogy visszafordíthatatlan dolgok essenek meg az esküvő előtt.

Ez világos. De még mennyire világos!

De mit fog Michael gondolni, ha többé nem hívom? Még az is lehet, hogy azt hiszi, már nem szeretem!!! Különben is, annyira azért nem vagyok nagy szám! Sőt, szerintem elég ciki vagyok, mint barátnő. Semmihez nincs tehetségem, a barátaim születésnapját elfelejtem, ráadásul hercegnő vagyok!

Már értem, mire célzott Grandmère. Azt hiszem, így kell ugrásra készen tartani a pasikat.

Hát nem tudom. De Grandpère-rel működött. És Jane-nek is bejött a végén. Legalább megpróbálom.

Nem lesz könnyű. Floridában most este kilenc óra van.

Ki tudja, mit csinál most Michael? Talán lement sétálni a tengerpartra... talán már össze is találkozott valami csodaszép hontalan utcazenész lánnyal, aki az utcán lakik és a turistákból él. Nekik játssza szókimondó dalait gitárkísérettel. Én meg még teniszezni se tudok, nemhogy hangszeren játszani.

Tuti, hogy csupa rojtos cuccot hord, amik kidomborítják csodás idomait. A fogai meg picik és hófehérek. Egyetlen pasi sem lenne képes ellenállni, ha egy ilyen csaj ácsorog a közelében...

Hát nem. Grandmère-nek és Mrs. Fairfaxnek igaza van. Muszáj ellenállnom. Ellenállok a kísértésnek, hogy fölhívjam. Ha egy lányért küzdeni kell, az megőrjíti a pasikat, pont, mint a Jane Eyre-ben!

Bár hogy megváltoztassam a nevem, és távoli rokonokhoz költözzek, mint Jane, az kicsit valószínűtlen... igaz, elég vonzó...

Még öt nap, hét óra és huszonöt perc, amíg újra láthatom.

Január 14.,szerda

Hivatalos program

Reggel 8.00- 10.00

Reggeli a Genoviai Orvosi Kamarával

Hullára kivagyok. Soha többé nem maradok fönt fél éjszaka holmi tizenkilencedik századi regény miatt!

Reggel 10-től 16.00-ig

A genoviai parlament ülése

A genoviai pénzügyminiszter interpellációja! Azt mondja, ha nem vezetik be a parkolási díjat, összeomlik a költségvetés!

17.00-19.00

A genoviai parlament ülése

Az interpelláció folytatódik. Legszívesebben kiosonnék egy narancsléért, de nem akarok nemtörődömséggel feltűnést kelteni...

20.00-22.00

A genoviai parlament ülése

Nem bírom tovább. Meghalok az unalomtól. Ráadásul René bekukkantott az ajtón, és kárörvendően vigyorgott. Hát csak vigyorgjon! Nem ő fog uralkodni ebben az or-szágban egy napon!

Január 15., csütörtök

Hivatalos ebéd a szomszédos Monacóban

Grandmère végre észrevette a pattanást az államon. Nyilván totál kiakasztotta az a gondolat, hogy William herceggel való találkozásomkor elcsúfítson az államon éktelenkedő ragya. Mondtam neki, hogy dolgozom a problémán, de úgy tűnik, ő nem hisz olyan rendíthetetlenül a fogkrém áldásos arcbőrjavító hatásában, mint én. Elhívatta tehát az Udvari Bőrgyógyászt, aki adott az államba valami injekciót, és azt mondta, többé ne kenjek fogkrémet a képemre.

Még egy árva pattanást sem bírok normálisan kezelni. Hogyan fogok én uralkodni?

TEENDŐIM HAZAUTAZÁS ELŐTT:

1. Biztonságos helyre rejteni Michael ajándékát, ahol a nagyanyám vagy a minden lében kanál udvarhölgyek NEM találják meg! (Martens-bakancs orra?)
2. Elköszönni a konyhai személyzettől, és megköszönni nekik a vega kaját.
3. Ellenőrizni, hogy a révkapitány szereltetett-e ollót a kikötő bójáira (a turisták számára, akiknél nincsen, hogy felnyithassák a sörösdoboz-gyűjtőket)
4. A vörös orr+szemüveg-kombinációt leszedni Grand-mère szobráról a Hercegi arcképcsarnokban, mielőtt észreveszi.
5. Gyakorolni a „Találkozás William herceggel” beszédet! Gyakorolni a „Búcsú René hercegtől” beszédet.
6. Megdönteni Francois 61,75 méteres zoknis csúszórekordját a Kristályteremben!
7. Szabadon engedni a palota galambdúcából a galambokat (ha visszajönnek, az már az ő dolguk, mindenesetre kapnak egy lehetőséget...)
8. Tudatni Tante Jean-Marie-val, hogy a huszonegyedik században már egyetlen nőnek sem kell elviselnie fekete arcszörzetét. Felajánlom neki a szőrtelenítő krémemet.
9. Átadni a pénzügyminiszternek az Internetről leszedett parkolóóra gyártók névsorát.
10. Visszaszerezni a jogart René hercegtől!!!

Január 16., péntek éjjel tizenegy óra, a hercegi palota hálótermében

Tina tegnap javaslatomra az egész napot a Jane Eyre olvasásával töltötte. Ő is azt gondolja, van abban valami, hogy ne fussunk a pasik után, hadd fussanak ők utánunk. Elhatározta, nem telefonál, és nem küld e-mailt Dave-nek (ha-csak Dave nem jelentkezik előbb!).

Lilly viszont hallani sem akar erről az egészről, mert szerinte a játszadozás gyerekeknek való, az ő kapcsolata Borisszal olyan természetű, amely nem illeszthető be a mai pszichoszexuális párválasztási taktikák közé. Tina szerint viszont Lilly azt is mondta (Lillyt ugyebár nem hívhatom föl, mert hátha Michael veszi fel, és akkor azt hiszi, futok utána!), hogy a Jane Eyre az egyik első feminista kiáltvány, tehát ő csak helyeselni tudja, ha romantikus kapcsolatunk alakításához ezt tekintjük példának. Tinán keresztül azért figyelmeztetett, ne nagyon várjam Michaeltól, hogy megkérje a kezem, amíg minimum doktori fokozatot nem szerez és vele egy olyan állást, ahol az éves fizetés legalább kétszázezer dollár, plusz jutalékok és bónuszok.

Azt is hozzátette, hogy az egyetlen alkalom, amikor Michaelt lovagolni látta, az csöppet sem volt romantikus, szóval ne reménykedjek túlságosan abban, hogy a kedvemért majd akadályt ugrat, mint Mr. Rochester.

Én ezt képtelenségnek tartom. Szerintem Michael irtó jól nézne ki lóháton.

Tina mondta, Lilly még mindig nagyon fel van háborodva az életemről készített film miatt. A filmet egyébként Tina is látta, szerinte egyáltalán nem volt olyan rémes, mint ahogy Lilly beállítja. Például a Gupta igazgatónőt alakító színésznő rém vicces volt.

Tina neve nem hangzott el a filmben, mert a papája valahonnan tudomást szerzett a forgatásról, és megfenyegette a rendezőt, hogy bepereli, ha a lányáról egyetlen szó is esik. Mr. Hakim Baba folyton görcsöl, hogy Tinát egy rivális olajsejk elraboltatja. Tina elárulta nekem, hogy csöppet se bánna, ha elrabolnák, feltéve, ha a rivális olajsejk jóképű és lovagias, kész belebonyolódni egy hosszú távú kapcsolatba, és nem felejtí el megvenni neki azt a szív alakú gyémánt medált Valentin-napra, amit Tina már rég kinézett magának az Ezeregyéjszaka ékszerüzletben.

Allítólag a Lana Weinbergert játszó lány is isteni volt, Tina szerint legalább Emmy-díjat érdemelne. Lana nyilván nem volt elragadtatva filmbeli önmagától: undok, irigy törtetőnek ábrázolták.

A Josht játszó sráctól viszont Tina teljesen elalélt; azt mondta, megpróbálja megszerezni az e-mail címét.

Megfogadtuk egymásnak, hogy ha kedvünk támadna föl hívni a pasinkat, helyette inkább egymást hívjuk föl. Sajnos nekem nincs mobilom, tehát Tina engem nemigen tud elérni, ha szüksége volna rám. De holnap a sarkamra álllok, és megpróbálok kipréselni a papából egy Motorolát. Végül is mégiscsak egy birodalom trónörököse vagyok! Legalább egy személyhívó járna nekem!

Utánanézni: milyen az az akadályugratás? Nem túl veszélyes? Még négy nap, tizenkét óra és öt perc, míg újra láthatom Michaelt

Január 17., szombat

Genoviai lovaspóló mérkőzés

Vajon létezik unalmasabb sport a lovaspólónál? Mármint a golf mellett. Nem hiszem.

Ráadásul szerintem nem tesz jót a lovaknak, hogy azokkal a nehéz ütőkkel hadonásznak a fejük mellett, pont mint a Lone Rangerben, ahol a főhős folyton a lova füle mellett sütögette el a puskáját. Nem csoda, ha szegény mindig megbokrosodott.

René labdába se rúg Vilmos herceg mellett, pedig folyton előtte lovagol, és ha csak teheti, elcsórja tőle a labdát... pedig ugyanabban a csapatban játszanak vagy mi! Ha René csapata győz, tuti, hogy nem ússzuk meg diadalmenet, átizzadt mezek cserélgetése és aláírása nélkül, ami a Vilmos rajongóinak szóló műsor. Persze érthető. Renét biztos nagyon zavarja, hogy Vilmos annyival népszerűbb nála. Egyébként Renének is elég klassz kockás hasa van...

Ha ezek a csajok tudnák, hogy a tükkor előtt énekel Enrique Iglesias dalokat...

Én persze visszautasítottam, mert nem dohányzom, és mondtam neki, hogy neki se kéne, mert a dohányzás miatt hal meg évente félmillió ember az USA-ban, de csak vigyorgott, és igyekezett Leonardo di Capriósan kinézni.

Még azt is a képebe vágtam, hogy ne számítson semmire, mert járok valakivel, és ő talán nem látta az életéről készített filmet, de én nagyon is tudom, hogyan kell az olyan hapsikkal bánni, akik csak a koronaékszereim miatt érdeklődnek irántam.

Renének erre volt képe azt válaszolni, hogy milyen édes vagyok!

Az istenért, hagyd ezt az Enrique Iglesias-féle nyáladzást! - válaszoltam, de ekkor odajött a papa, és megkérdezte, találkoztam-e már a görög miniszterelnökkel. Én viszont válasz helyett közöltem: - Papa, azt hiszem, Grandmére össze akar engem hozni Renével!

A papa vészjósító ábrázattal félrevonta Grandmére-t „egy szóra”, René pedig kioldalgott valahová az egyik hosztesszel smárolni.

Később Grandmére odajött hozzám, és azt mondta, ne legyek már olyan nevetséges, ő csak azért akarta, hogy táncoljak René herceggel, mert milyen jó kis fotó lesz abból a Newsweekben, és ha még valami történetet is kerekítenek belőle, az csak a turistákat csalogatja az országba.

Amire én azt feleltem, hogy egy összeomlás előtt álló infrastruktúrájának semmi, de semmi szüksége nincs több turistára.

Nyilván ha az én ősi kastélyomat vásárolta volna föl valami cipőtervező, én is mindenre kapható volnék, bár annyira talán mégsem, hogy olyan lányra hajtsak, akinek a vállára egy egész nemzet gondja nehezedik, plusz még jár is valakivel...

A dolog előnye viszont az, hogy ha a Newsweek megjelenteti a fotót, talán Michael is féltékeny lesz Renére, ugyan-úgy, ahogy Mr. Rochester arra a St. John nevű alakra, és akkor majd még többet parancsolgat...

Még két nap, nyolc óra és tíz perc, míg újra láthatom Michaelt. NEM BÍROM KI!!!!!!

Január 19., hétfő, délután három óra (genoviai idő szerint), a genoviai hercegség különgépén, 11 km magasságban

Ezt nem hiszem el!

a) A papa ahelyett, hogy visszajöjjön velem New York-ba, Genovában marad, hogy segítsen megoldani a parkolási válságot.

b) Ezen kívül elhitte Grandmére-nek, hogy szükség van a hercegnői illemtanleckék folytatására, mert olyan gyengén sikerült genoviai bemutatkozásom.

c) Ezért aztán Grandmére (hogy Rommelről ne is beszéljünk) jön vissza velem New Yorkba.

EZ NEM IGAZSÁG! Én betartottam az egyezmény rám eső részét. Múlt ősszel végigültem Grandmére minden egyes nyomorult illemtanleckéjét. Átmentem matekból. Megtartottam hivatalos köszöntőmet a genoviai népnek.

Grandmére azt állítja, hogy még mindig rengeteget kell tanulnom az uralkodásról. Hát nem rémes? Csakis és kizárólag azért jön vissza New Yorkba, hogy tovább gyötörhessen. Ez a hobbija. Sőt, ahogy látom, ez a legfőbb adottsága.

De neki legalább ez az egy van! De ez akkor sem ér.

Különben hazaindulásunk előtt a papa suttyomban a zsebembe dugott egy százeuróst, és azt mondta, ne arénázzak Grandmére miatt, bírjam ki, ő majd valamivel kárpótol.

De ezért semmivel sem kárpótolhat! Semmivel.

Őszerinte Grandmére csak egy ártalmatlan idős néni, próbáljam meg örömet lelteni a társaságában, amíg lehet, hiszen nem lesz örökké köztünk... Úgy néztem rá, mintha meghibbant volna. Erre szerencsére abbahagyta a színjátékot. - Na jó - folytatta -, napi kétszáz dollárt utalok át a Greenpeace-nek, ha visszamegy veled, mert égnek áll tőle a hajam!

Ami elég vicces az ő szájából, mert nincs neki. Mármint haja.

Ez az összeg pontosan a duplája annak, amit eddig kedvenc környezetvédő szervezetemnek juttatott a nevében naponta. Őszintén remélem, hogy a Greenpeace méltányolja azt a hatalmas áldozatot, amit az érdekében hozok.

Lényeg, hogy Grandmére itt utazik mellettem, ölében kushad a szerencsétlen Rommel. Pont, amikor már kezdett visszanozni a szőre. Nyomorult.

Mondtam a papának, hogy rendben, belemegyek az illemtanleckékbe még egy fél évre, de csak akkor, ha egy-valamit tisztáz Grandmére-rel: hogy most már komolyan járok valakivel, abba pedig ne merészeljen beleszólni, és ne próbáljon engem még egyszer összehozni holmi René hercegekkel. Engem nem izgat, hány nemesi címe van, az én szívem Michael Moscovitzé, aki egyszerű közrendű polgár.

Papa azt mondta, majd meglátja, mit tehet. Persze nem tudom, mennyire figyelt, mert Miss Csehország ott körözött és idegesen húzgálta a miniszoknyáját.

Szerencsére a múltkor én magam is megmondtam Grandmére-nek, hogy ne dumáljon bele Michael meg az én dolgomba.

Nem akarom többé azt hallani, hogy túl fiatal vagyok még a szerelemhez! - mondtam, miközben a különgép utaskísérője felszolgált az ebédet (poszírozott lazacot Grandmére-nek, vegyes babsalátát nekem).

- Elég öreg vagyok ahhoz, hogy ismerjem magam, és ez azt jelenti, hogy annak adom a szívem, akinek jónak látom.

Grandmére erre kijelentette, hogy akkor legfőbb ideje felkészülnöm egy kis szívfájdalomra, de ezt elengedtem a fülem mellett. Csak azért, mert az ő szerelmi élete a nagypapa halála óta a nullával egyenlő, még nem kell az enyémről ilyen cinikusan nyilatkozni. Így jár, aki médiamogulokkal, diktátorokkal és egyéb kétes alakokkal barátkozik.

A mi szerelmünk Michaellal viszont csodásan kivirágzik majd, úgy, mint Jane-é és Mr. Rochesteré vagy Jennifer Anistoné és Brad Pitté.

Persze csak akkor, ha végre egyszer az életben eljutunk egy tisztességes randiig.

Még egy nap és tizennégy óra, míg újra láthatom.

Január 19., hétfő, Martin Luther King napja, végre Itthon!!!

Annyira örülök, hogy itthon lehetek, hogy majd megpukkadok a boldogságtól, pont, mint az a padlizsán, amit egyszer Lillyék tizenhatodik emeleti ablakából dobtam ki.

Itthon vagyok!!!! Végre itthon!!!!

El sem tudom mondani, milyen isteni érzés volt kinézni a repülő ablakából és látni lent Manhattan fényeit. Könnyek szöktek a szemembe. Igen, végre itt vagyok a kedvenc városom légterében. Alattunk taxisok löknek fel idős asszonyokat (sajnos nem Grandmére-t...), büfések csapják be a vevőket a visszaadásnál, és befektetési bankárok nem takarítják el rotweilereik után a piszkot a járdáról. Város-szerthe emberek tízezrei szövögetnek álmokat énekesi, színészi, zenészi, írói vagy táncoskarrierről, amelyeket rendre megnyírbálnak a könyörtelen producerek, rendezők, ügynökök, szerkesztők és koreográfusok.

Szóval hazaérkeztem az én csodás New Yorkomba. Végre valahára.

De ha addig nem is tűnt volna fel, akkor végérvényesen ráébredtem, amikor a gépből kilépve megpillantottam Lars-ot. Ugrásra készen várt, hogy átvegye a testörködést Frangois-tól, aki Genoviában lihegett a sarkamban és gondosan megtanította nekem az összes francia káromkodást. Lars elég félelmetes látványt nyújtott, mert egyhónapos szabadsága alatt sötétbarnára sült. Téli szabadságát Wahimmel, Tina Hakim Baba testőrével töltötte, Belizében búvárkodtak és vaddisznóra vadásztak. Kaptam tőle egy vaddisznóagyart ajándékba, bár nem helyeslem, ha valaki sportot úz az állatok legyilkolásából, még ha az illető állat vaddisznó is, aki igazán nem tehet arról, milyen rusnya és aljas.

Csekély egyórás dugó után a Beit Parkwayen már haza is értem.

Annyira jó volt látni a mamát!!!! A hasa már eléggé feltűnő. Nem akartam semmit mondani, mert a mama ugyan mindig azt mondja, hogy nem hisz a nyugati világ uniformizált szépségeszményében, és nem dől össze a világ, ha valaki negyvenesnél nagyobb méretet hord, de biztos vagyok benne, ha akár dicséretképpen is kiszaladt volna a számon, hogy „Fú, mama, mekkora a hasad!”, bőgni kezdett volna. Még jó pár hónapot ki kell bírnia.

Úgyhogy inkább ezt mondtam: - Ez a gyerek tuti, hogy fiú! Vagy ha nem, akkor legalább akkora lesz, mint én.

-Hát remélem is! - mondta a mama, és elmázolta az örömkönnyeket az arcán. Vagy csak azért lábadt könnybe a szeme, mert Kövér Lulu túhegyes fogait a bokájába mélyesztette? Szegény cicus másképp nem tudott közel férközni a gazdihoz! - Jaj de hiányoztál! Nem is tudtam, mihez kezdjek nélküled! Nem volt, aki leszidjon, amikor csípős-savanyú sertécscsíkokat rendeltem wonton levessel a Csodálatos Mandarinból.

- De én próbáltam! - szólt közbe Mr. Gianini.

Mr. Gianini is szuperül néz ki. Kecskeszakállat növeszt. Úgy tettem, mintha tetszene.

Aztán lehajoltam, és fölnyaláboltam Kövér Lulut, aki nyávogva sertepertélt, hogy fölhívja magára a figyelmet. Magamhoz öleltem, és jól megszorogattam. Lehet, hogy tévedek, de távollétemben mintha kissé lefogyott volna. A világerő sem akarok senkit se megvádolni azzal, hogy szándékosan éhezették szegény Lulut, de észrevettem, hogy a macskaropis tál nincs színültig tele. Sőt, azt mondhatnám, hogy inkább vésszesen közelített a félig üres felé. Én mindig csurig töltöm Lulu tálkáját, mert sosem lehet tudni, mikor tarol le egy gyilkos járvány mindenkit Manhattanben, a macskákat kivéve. És szegény Lulu nem tud magának tölteni a zacskóból, mert nincs hüvelykujja! Ezért kell neki az a kis plusz arra az esetre, ha mind meghalunk, és nem lesz, aki kinyissa neki a macskaropis zacskót.

De a lakásunk király!!!! Mr. Gianini csodát tett velem, amíg nem voltam itt. Például eltüntette a karácsonyfát; ez az első alkalom a Thermopolis háztartás történetében, hogy a karácsonyfa húsvét előtt eltűnt... valamint bevezetett a DSL kábelt. Ezek szerint most már bármikor e-mailezhetek és internetezhetek, nem kell a telefonvonalra várni!

Olyan ez, mint egy újabb karácsonyi meglepetés.

De ez még nem minden. Mr. Gianini totál átalakította a sötétkamrát is, ami még a mama fotóművészeti kísérleteinek korszakából maradt. A bedeszkázott ablakokról leszedte a léceket, és kihajigálta az összes mérgező vegyszert, ami ezer éve ott poshadt, mert se a mama, sem én nem mertünk hozzájuk nyúlni. A sötétkamrából lesz a babaszoba! Csoda klassz és napfényes így kipucolva! Vagyis volt, amíg a mama neki nem állt kifesteni a falakat (persze csak tojás temperával, nehogy a magzat egészségét veszélyeztesse!) a jelenkori történelem legfontosabb epizódjaival, például Winona Ryder bírósági tárgyalásával és J. Lo és Ben Affleck eljegyzésével, abból a célból, hogy a gyermek minél hamarabb tisztában legyen nemzetünk legégetőbb sorskérdéseivel... (Mr. Gianini titokban megnyugtatóan, hogy abban a pillanatban újra fehérre festi a falat, amint a mama bevonul a szülőszobába. Úgysem fogja érdekelni a változás, ha felszabadulnak a boldogsághormonjai! Mondhatom, hálás lehetek a sorsnak, hogy a mama ezúttal ennyire józan, két lábbal a földön álló pasit csípett ki magának fajfenntartási céllal.

De a legeslegjobb dolog még várt rám: egy üzenet a rögzítőn. A mama nagy büszkén le is játszotta, abban a pillanatban, ahogy beléptem az ajtón.

ÜZENET VOLT MICHAELTÓL! AZ ELSŐ ÜZENET AZÓTA, HOGY HIVATALOSAN EGYÜTT JÁRUNK!!!!

Ami azt jelenti, hogy a dolog bejött. Már mint hogy nem hívtam!

Az üzenet így szólt:

„Öö, halló... Szia, öö, Michael vagyok. Csak azt szeretném mondani, hogy... szóval, hívj fel, ha megkapod ezt az üzenetet. Mert már elég régen... öö, szóval nem beszélünk. És... szóval, szeretném tudni, hogy vagy... Meg hogy rendben hazaértél-e. Meg hogy nincs-e semmi baj. Szóval ennyi. Na jó. Öö, szia. Ja, Michael voltam. Ja, vagy ezt már mondtam? Nem emlékszem. Jó napot, Mrs. Thermopolis! Jó napot, Mr. Gianini! Na, jó, akkor szia, hívjál! Szia!

Kipiszkáltam a kazettát a rögzítőből, és az éjjeliszekrényem fiókjába tettem a legföltettebb kincseim közé. Itt található:

1. Néhány szem rizs abból a párnából, amin Michaellel együtt ültünk a multikulti bálon. Akkor lassúztunk először.

2. Egy fél szelet száraz pirítós a Rocky Horror Picture Show-ból, ami tulajdonképpen az első randink volt Michaellel, bár nem igazán számít, mert Kenny is ott volt...

3. Egy papírból kivágott hópehely a téli iskolabálról, ahol életemben először csókolóztam Michaellel.

Ez az üzenet volt életem legszebb karácsonyi ajándéka. Még a DSL-nél is jobb.

Aztán bejöttem a szobámba, elkezdtem kipakolni, és kábé ötvenszer lejátszottam magamnak az üzenetet. A mama állandóan bejött utánam, ölelgetett, megkérdezte, van-e kedvem meghallgatni az új Liz Phair

cédjét és megnézni a terhességi csíkjait, és így tovább. Amikor úgy harmincadszor jött be, és én akkor is Michael üzenetét hallgattam, egyszer csak megkérdezte: - Hát nem hívtad még vissza, szívem?

- Nem - feleltem.
- De miért nem?
- Mert olyan akarok lenni, mint Jane Eyre.

A mamának erre keresztbe állt a szeme, pont úgy, mint amikor a művészet finanszírozásáról rízsáznak a késő esti vitaműsorokban.

- Jane Eyre? - visszhangozta. - Mint a regényhősnő?

- Pontosan! - feleltem, és igyekeztem Kövér Lulu hasa alól kirángatni a Napóleon-korabeli gyémánt szalvétagyűrűket, amiket a francia miniszterelnöktől kaptam karácsonyra. Lulu ugyanis elfeküdt a bőröndömben, biztos azt hitte szegényke, hogy nem ki-, hanem becsomagolok, és így akart megakadályozni. - Azért, mert Jane nem futott Mr. Rochester után, hanem hagyta, hogy az fusson őutána. És Tinával ünnepélyesen megfogadtuk, hogy pontosan olyanok leszünk, mint Jane.

A mamám cseppet sem volt ettől elragadtatva. Bezzeg Grandmére...

- De Jane Eyre olyan görény volt szegény Mr. Roches-terrel!

Mélyen hallgattam arról, hogy én is ugyanígy gondoltam... eredetileg.

- De mama! És mi van szegény Bertha bezárásával a padlásra?! - ellenkeztem.

- Szegény Bertha dühöngő örült volt - közölte a mama. - Akkoriban még nem léteztek pszichotropikus gyógyszerek. Az, hogy Berthát a padláson bezárva tartották, sokkal emberségesebb volt, mint ha elküldték volna egy elmegyógyintézetbe. Különösen, ha belegondolunk, milyenek voltak ezek akkoriban...ahol a betegetek a falhoz bilincseltek. Komolyan mondom, Mia, fogalmam sincs, honnan szeded ezeket az ötleteket! Jane Eyre! Ki ültette ezt a bogarat a füledbe?

- Öö - habogtam, mert tudtam, hogy nem fog örülni a válasznak: - Grandmére.

A mama szája elkeskenyedett, valósággal eltűnt.

-Tudhattam volna - mondta. - Idehallgass, Mia! Az nagyon rendben van, hogy a barátnőiddel elhatározottatok, hogy nem futok a pasik után. Viszont ha egy fiú egy olyan kedves üzenetet hagy a rögzítődön, mint Michael, az a legkevesebb, hogy visszahívod! Azt senki nem értelmezheti úgy, hogy futsz utána.

Ez már nekem is megfordult a fejemben. A mamának valószínűleg igaza van. Végül is Michaelnak nincsen dühöngő örült felesége a padláson. Moscovitzék Ötödik sugár-úti lakásának padlása sincs, ha jól tudom.

- Na jó - mondtam és lecsaptam a ruhákat. - Akkor visszahívom. - Már a gondolattól is repesett a szívem. Egy perc múlva - sőt, ha sikerül kiimádkozni innen a mamát, még hamarabb is - beszélhetek Michaellel! És még azt a fura surrogást sem kell hallgatnom, ami mindig zavar, ha a tengeren túlról hívom! Hiszen most nem választ el minket az óceán! Csak a Washington tér. És nem kell görcsölnöm amiatt sem, hogy nem vagyok egy floridai szépség, csak Mia Thermopolis, mert Manhattanben nem nagyon szaladgálnak floridai szépségek! Vagy ha szaladgálnak, akkor is állig felöltözve. Legalábbis télen.

-A visszahívás nem számít hajkurászásnak, ugye? Biztos visszahívhatom?

A mama az ágyam szélén ült és a fejét csóválta.

Mia, tudod, hogy nem szívesen mondok ellent a nagyanyádnak - ehhez fogható hazugságot utoljára akkor hallottam, amikor René azzal bókkolt nekem, hogy istenien keringőzöm! De elengedtem a fülem mellett, tekintettel a mama állapotára -, de szerintem nem kéne ilyen színjátékokat játszani a fiúkkal. Főleg nem azzal a fiúval, aki fontos számodra. Főleg nem Michaellel!

- Mama, ha az életemet vele szeretném leélni, igenis szükség van a színjátékokra! - magyaráztam türelmesen. -Mégsem mondhatom meg neki a tiszta igazat. Ha megsejtené, mit érzek iránta, elmenekülne, mint egy riadt őz.

A mamának leesett az álla. - Egy micsoda?

- Egy riadt őz - ismételtam. - Figyelj, Tina is elmondta a pasijának, Dave Farouq El-Abarnak, mit érz iránta, mire Dave illegálisba vonult.

- Mibe? - pislogott értetlenül a mama.

- Illegálisba! - Egész megsajnáltam. Nyilván neki is a legnagyobb nehézségek árán sikerült Mr. Gianinit a horgára akasztania. Vajon tényleg nem ismeri ezeket a játékokat? - Érted, szóval eltűnt egy hosszú időre! Csak akkor került elő, amikor Tina minden követ megmozgatott, és szerzett két jegyet a Los Angeles

Lakers és a New York Knicks kosármeccsre. De Tina szerint azóta is elég kínos a dolog. - Befejeztem a pakolást, kiscicegettem Kövér Lulut a bőröndből és leültem a mama mellé az ágyra. - Mama, én nem szeretném, hogy Michaellel és velem is ez történjen. Rajtad és Lulun kívül Michaelt szeretem a legjobban a világon. - Azt, hogy „rajtad” csak udvariasságból mondtam. Azt hiszem, jobban szeretem Michaelt, mint a mamát. Ez rémesen hangzik, tudom, de nem tehetek róla, így érzek. De Kövér Lulunál soha soha senkit és semmit a világon nem fogok jobban szeretni. - Érted már? Én nem akarom elszúrni, ami Michael és köztem van. Ő az én fekete farmeros Rómeóm. - Most jut eszembe, hogy soha életemben nem láttam Michaelon fekete farmert. De biztos van neki. Csak éppen a suliban egyenruhát hordunk, ezért leginkább szürke szövetnadrágban jár. - Az a helyzet, hogy Michael sokkal jobbat érdemelne nálam. Ezért is kell annyira vigyáznom.

A mama teljesen összezavarodott. - Jobbat? Nálad? Mi a fenéről beszélsz, Mia?

- Hát, tudod... Mama, lássuk be, én nem vagyok valami nagy fogás! Nem vagyok egy bombázó meg ilyesmi, és te is tudod, mennyire kellett tekernem, hogy átmenjek az első félévben matekból. Szóval egyszerűen nem vagyok túl jó semmiből.

- Mia! - kelt ki magából a mama. - Hogy mondhatod ilyet?! Rengeteg mindenben jó vagy! Tudsz mindent, amit csak lehet vagy érdemes a környezetről meg Izlandról, még azt is tudod kívülről, mit adnak a Lifetime Mozicsatornán...

Igyekeztem biztatón mosolyogni rá, hogy ne szegjem kedvét. Tényleg azt képzeled, hogy ezek adottságok? Nem akartam, hogy büntudatot érezzen, amiért semmit nem örökölt meg művészi hajlamaiból... Végül is nem az ő hibája, az egész a DNS-ek játékán múlt...

- Persze - hagytam rá. - De mama, ezek nem adottságok! Michael nemcsak irtó helyes meg okos, de egy tucat hangszerezen játszik, dalokat ír, és egyszerűen mindenben jó, amibe csak belekezd. Szerintem csak idő kérdése, mikor csap le rá egy örületes bombázó, aki szörfözni tud meg minden...

- Nem fér a fejembe - vágott közbe a mama -, miért ne lennél te jó semmiből! Csak azért, mert a többi osztálytársadnál jobban kellett gürizned matekból? És emiatt kezdene Michael egy szörfössel? Abban viszont biztos vagyok, hogy ha nem találkozta velem egy hónapja, és üzenetet hagy neked, akkor illik visszahívni. Mert ha nem hívod, abban is biztos lehetsz, hogy úgy lelép, mint a huzat.

Nem pedig elmenekül, mint holmi őzike!

Hát igen. Ebben volt valami. Kezdtém belátni, hogy Grandmére módszerének - azaz hogy tartsuk szerelmünket örök kételyek között - vannak buktatói. Például hogy az illető egyszer csak megelégedi a dolgot és lelép, majd a következő pillanatban beleszeret egy másik lányba, akinek biztos lehet az érzelmeiben. Például Judith Gershnerbe, a Komputer Klub elnökébe és univerzális tanzsenibe, aki ugyan állítólag jár valakivel a Trinityből, de sosem lehet tudni... Lehet, hogy ez csak egy trükk, amivel az éberségemet akarja elaltatni és hamis biztonságérzetbe ringatni, hogy aztán, amikor a legkevésbé számítok rá, akkor csapjon le Michaelra és ragadja el, mint valami gigantikus méretű muslica-klón...

- Mia! - szólt rám aggodalmasan a mama. - Valami baj van?

Mosolyogni próbáltam, de nem nagyon ment. Hogyan tévedhettünk ekkorát Tinával? Hiszen Michael ebben a pillanatban talán pont Judittal vagy valami másik nagyeszű csajjal beszélget, nyilván a kvazárokról vagy a fotonokról társalognak, vagy mit tudom én, amiről az okosok szoktak! Ami ennél is szörnyűbb, lehet, hogy egy Baywatch típusú bombázóval dumál a szörfözésről!

-Mama! - ugrottam föl pánikszerűen. - Légyszi, menj ki! Föl kell hívnom Michaelt!

Reméltem, hogy a torkomat szorongató félelem nem hallatszik a hangomon.

- Helyes - mondta a mama elégedetten. - Ez a beszéd! (Charlotte Brontë amúgy zseniális szerző, de ne felejtse el, hogy a Jane Eyre-t - az 1840-es években írta, amikor a világ kicsit más volt...

-Mama... - Moscovitz doktoréknál kevés szigorú szabály van, de iskolaidőben tizenegy után tilos telefonálni. Abszolút totál tilos. Verboten. Már majdnem tizenegy óra volt. A mama meg még mindig ott állt. Milyen jó, hogy van saját szobám, ahol szükség esetén magam lehetek... MOST VAN A SZÜKSÉG ESETE!!!

-Jó, jó - mosolygott a mama. Hogy nézhet ki ilyen jól még terhesen is?! Gyönyörű azzal a rengeteg hosszú, fekete hajával, ami magától is pont jól göndörödik. Én nyilván a papa haját örököltem, amit egyébként sose láttam, mert amióta ismerem, kopasz.

Rohadt genetika.

Végre, VÉGRE kiment. Miért mozognak ilyen lassan a terhes nők? Az ember azt hinné, az evolúció gondoskodott gyorsabb mozgásukról, hogy elmenekülhessenek a ragadozók elől vagy ilyesmi, de nem... Dobogó szívvel vettem magam a telefonra. Végre, VÉGRE beszélhetek Michaellel! És nem vétek a fogadalmunk ellen sem, mert ő hívott először...

Már éppen a kagylóért nyúltam, amikor megcsörrent a telefon. A szívem ugrott egyet, mint mindig, amikor meglátom Michaelt. Michael hív! Biztosan ő az! A második csöngés után vettem föl. Persze nem akarom, hogy olyasvalakiért dobjon, akinek biztos lehet az érzelmeiben, de azért azt se, hogy azt higgye, a telefon mellett ülök és lesem a hívását...

Tehát amikor fölvettem, igyekeztem a lehető legflegmább hangon beleszólni: - Halló.

A kagylóból Grandmare agyoncigarettázott hangja reszelt a dobhártyámba. - Amelia? - krákofta. - Milyen a hangod? Csak nem valami betegség bujkál benned?

-Grandmére - Nem hittem a fülemnek. Tíz óra ötven-kilenc perckor! Egyetlen percem lett volna fölhívni Michaelt anélkül, hogy magamra haragítom a szüleit! - Most nem érek rá! Azonnal föl kell hívnom valakit!

-Pfüit! - horkant föl méltatlankodva Grandmére. - Na és ha szabad tudnom, kit kell azonnal felhívnod ebben az időpontban?! Ne is mondd, úgyis tudom!

Grandmére! - Tíz óra ötvenkilenc perc harminc másodperc. - Megmagyarázom! Ő hívott először, én csak visszahívom! Az udvariasság szabályai szerint...

- Az udvariasság szabályai szerint ilyenkor már nem való fölhívni azt a fiút - vágott közbe Grandmére. Tizenegy óra. Vége. Elszalasztottam az alkalmat. Megint Grandmére miatt.

- Úgyis találkozol vele holnap az iskolában - folytatta. -Most pedig add anyádat.

-A mamát? - Nem jutottam szóhoz. Grandmére szóba sem áll a mamával, ha csak nem muszáj. Nemigen jönnek ki azóta, hogy a mama nem volt hajlandó férjhez menni a papához, miután teherbe esett, mert állítása szerint nem kívánta kitenni születendő gyermekét a született arisztokratákra kötelező kellemetlen hercehurcának.

- Igen, anyádat - mondta Grandmére. - Tudod ki az, nem?

Kimentem, és szó nélkül a mama kezébe nyomtam a telefont. A nappaliban ült, és az Anna Nicole Show-t nézte gyanútlanul Mr. Gianinival. Szándékosan nem mondtam semmit, mert ha szólok, a mama azt üzente volna, hogy éppen zuhanyozik, nekem pedig tovább kell társalognom Grandmére-rel.

- Igen! - szólt bele a mama nagy vidáman, mert azt hitte, valamelyik barátnője hívja, hogy megtárgyalják a műsor poénjait. Már ott sem voltam. A kanapén és környékén számos nehéz tárgy hevert, a mama bármelyiket könnyedén hozzám vághatta volna, ha hatótávolságon belül maradok.

Bánatosan méltáztam a szobámban. Mit mondjak holnap Michaelnak, amikor Larssal értük megünk iskola előtt? Azt, hogy túl későn értem haza, azért nem telefonáltam? És ha meglátja, hogy remeg az orrcimpám? Vajon tudja-e, hogy ez a hazugság biztos jele? Ha jól emlékszem, mintha említettem volna Lillynek. Képtelen vagyok tartani a számat olyasmikről, amik pedig csakis rám tartoznak! És ha Lilly elmondta Michaelnak?!

Csak ültem az ágy szélén, mint egy rakás szerencsétlenség, álmosan és kiakadva a repüléstől, mert genoviai idő szerint már hajnali fél öt volt, amikor bevillant az ötlet. Küldök Michaelnak egy e-mailt, meglátjuk, válaszol-e! Az sem baj, ha a mama Grandmére-rel telefonál, mert már van DSL!

Odavonszoltam magam a gépemhez.

- Szia, Michael, én vagyok az! - írtam. - Itthon vagyok! Akartalak hívni, de már elmúlt tizenegy és a szüleid nem bírják az éjszakai telefonokat!

Michael a Fejtörő webmagazin csődje óta megváltoztatta a nickjét. Most LinuxÁsz-nak hívják. Így dacol a Microsoft fojtogató szorításával, amely a szoftveripart fenyegeti.

LinuxÁsz: Isten hozott itthon! Rég nem hallottalak! Azt hittem, meghaltál vagy valami.

Tehát észrevette, hogy nem hívtam! Tehát a Tinával kidolgozott tervünk mégis csak jól működik! Legalábbis eddig!

KáLulu: Nem, még nem dobtam fel a talpam. Csak iszonyú sok dolgom volt. Tudod, az arisztokrácia és a közrendűek dolga is mind az én vállamon nyugszik... Figyelj, fölvegyünk titeket Larssal holnap suliba menet?

LinuxÁsz: Naná! Pénteken mit csinálsz?

Mit csinállok pénteken? Csak nem RANDIRA hív?! Lehetséges, hogy Michael meg én végre valahára randizunk?! VÉGRE VALAHÁRA!!!!

Igyekeztem lazán nyomkodni a billentyűket, hogy meg ne sejtse, mennyire izgatott vagyok. Szegény Lulura már amúgy is a frászt hoztam azzal, hogy föl-le ugráltam a komputerszékben és ráültem a farkára.

KáLulu: Egyelőre úgy tudom, semmit. Miért?

LinuxAsz: Elmehetnénk a Nagy Zabálásba, a Csillagok Háborúja első részét játsszák.

SZENT ISTEN!!! RANDIRA HÍV!!! Vacsorázni és moziba! Kettőt az egyben, mert a Nagy Zabálás olyan hely, ahol az ember ül az asztalánál, vacsizik és közben megy a film. A Csillagok háborúja meg a legeslegkedvencebb filmem a Dirty Dancing után. Hát van nálam mázlisabb csaj a világon? Dehogy! Britney elbújhat!

KáLulu: Szerintem oké. Majd megkérdezem a mamámat. Holnapra kiderül, rendben?

Remegő ujjakkal püföltem a billentyűket.

LinuxÁsz: Oké. Na szia. Negyed kilenc körül jöttök?

KáLulu: Igen. Negyed kilenc.

Legszívesebben hozzátettem volna valami olyasmit, hogy hiányoztál vagy szeretlek, de... nem tudom... olyan fura volt, nem tudtam rászáni magam. Valahogy... kínos megmondani, hogy szeretlek, annak, akit szeretek. Hülyeség, de így van. Meg, szóval Jane Eyre sem csinálná. Hacsak nem kerülne olyan helyzetbe, hogy a szerelme megvakul, miközben hősieesen megpróbálja kimenteni a tébolyult piromán feleségét a tűzvészből, amit a jóasszony maga csiholt...

De egy vacsora és mozimeghívás mégsem ilyen.

Michael írt még valamit:

LinuxAsz: Keresztül-kasul bejártam már ezt a galaxist...

Ami az egyik kedvenc sorom a Csillagok háborúja első részéből. Tehát válaszoltam neki:

KáLulu: ...én a gyöngéd férfiakat kedvelem.

Ami persze kis ugrás előre A birodalom visszavágta. Michael is válaszolt:

LinuxAsz: Miért, én nem vagyok gyöngéd?

Ez még annál is jobb, mintha azt mondta volna: szeretlek, mert közvetlenül ez után következik az, hogy Han Solo megcsókolja Leia hercegnőt. JUJJJJJJ! Michael tényleg tisztára Han Solo, abban is hasonlít rá, hogy egy perc alatt megold mindenféle számítógépes problémát, én meg, hát én meg hercegnő vagyok, és a szociális érzékenységemben hasonlítok Leiára meg minden...

Ja, és ott van még Michael kutyája, Pavlov, aki eléggé úgy néz ki, mint Csubakka. Vagyis nézne, ha Csubakka sheltie volna...

Keresve sem találhattam volna jobb randit. A mama biztos elenged, mert a Nagy Zabálás nincs messze, és hát Michaelal megyek. Michaelt még Mr. Gianini is bírja, pedig kevés fiút tud elviselni az Albert Einstein Gimnáziumból; szerinte a legtöbbjük két lábon járó tesztoszteronsűrítmény.

Vajon Leia hercegnő olvasta a Jane Eyre-t?. Persze lehet, hogy a Jane Eyre nem létezik az ő galaxisában. Most aztán képtelen leszek elaludni, annyira fel vagyok spannolva. Nyolc óra és tizenöt perc múlva újra láthatom Michaelt!

És péntek este pedig mellette ülhetek egy sötét teremben! Csak én! Senki más nem lesz ott! Csak a pincérek és a mozi közönsége...

Az Erő annyira velem van!!!!

Január 20., kedd a téli szünet utáni első tanítási nap, az osztályban

Ma reggel alig bírtam fölkelni. Az egyetlen dolog, amiért végül mégis kikászálódtam az ágyból - meg Kövér Lulu alól, aki egész éjjel a hasamon ült és olyan hangosan dorombolt, mint egy motor - az volt, hogy harminckét nap után végre újra láthatom Michaelt.

Zsenge szervezetem elleni rettenetes merénylet, hogy két ilyen távoli időzóna között kényszerültem utazni egyetlen nap pihenés nélkül! Az én életkoromban legalább kilenc óra alvásra van szükség! Még mindig tök kivagyok a repüléstől, és meggyőződésem, hogy ez nem csak testi gyarapodásomat veti vissza, de intellektuális fejlődésemet is. (Nem kifejezetten a magasságomra gondolok, hanem az emlőmirigyeim

növekedésére, mivel köztudott, hogy a mirigyek rendkívül érzékenyen reagálnak az alvási ciklusok megbolygatására...)

Ráadásul az első gimnázium második félévi jegyei már számítanak. Nem mintha főiskolára vagy egyetemre akarnék menni vagy ilyesmi. Legalábbis nem azonnal.

Vilmos herceghez hasonlóan a gimnázium és az egyetem között szeretnék egy szabad évet, amit remélhetőleg azzal tölthetek el, hogy fölfedezek magamban valamiféle adottságot. De ha nem sikerül nyomokban sem ilyesmit fölfedeznem, akkor jelentkezem önkéntesnek a Greenpeace-hez, és talán fölkerülök egy olyan hajóra, amely a japán és orosz bálnavadász hajók tevékenységét figyeli a bálnák védelmében. Szerintem a Greenpeace-nél sem fogadnak szívesen olyan önkénteseket, akiknek 3,00 alatt van a tanulmányi átlaguk...

Lényeg, hogy a ma reggeli fölkelés maga volt a nagyhalál.

Ráadásul amikor a szekrényből előkapartam az iskolai egyenruhát, rájöttem, hogy nem találok a bugyis fiókban az Amidala királynő-mintás bugyimat. Minden félév első napján Amidalás bugyit kell fölvennem babonából, hogy jól sikerüljön a félév. Amikor az van rajtam, akkor tényleg minden jól sikerül. Például a téli iskolabál napján is azt vettem föl, és akkor mondta meg Michael, hogy szeret.

Na jó, nem azt, hogy SZERELMES belém, azt azért nem. Csak azt, hogy szeret. De remélem, nem csak úgy barátilag...

Szóval a félév első napján muszáj Amidalás bugyiban mennem suliba, aztán meg muszáj időben elküldeni a többi cuccal együtt a tisztítóba, hogy pénteken is fölvehessem, az első randimon Michaellel. Akkor aztán tényleg szükségem van egy kis extra szerencsére, hogy álljam a versenyt az összes szörföző floridai és kaliforniai bombázóval!!! Meg azért is, mert úgy tervezem, hogy péntek este adom át Michaelnak a születésnap ajándékát. Remélem, annyira elájul tőle, hogy ha addig nem, hát akkor végzetesen belém esik.

Szóval be kellett mennem a mama szobájába, mármint a mama és Mr. Gianini közös szobájába, hogy fölébresszem. (Hálistennek Mr. Gianini már a fürdőben volt, mert ha ebben az állapotban még egy ágyban látom is őket, valószínűleg megbuggyanok, mint Mr. Rochester felesége...)

- Mama, hol van az Amidalás bugyim?

A mamám akár terhes, akár nem, úgy alszik, mint akit fejbe vágtak. Csak ennyit válaszolt: - Ssshorvan. - Ilyen szó nincs is.

-Mama! - próbálkoztam. - Nem találok az Amidalás bugyimat! Nem tudod, hol van?

- Kapukin - felelte ezúttal.

Támadt egy ötletem. Nem mintha azt gondoltam volna, hogy a mama nem enged el Michaellel, főleg az előző esti szentbeszéd után, de azért azt gondoltam, jobb, ha bebiztosítom magam.

- Mama, elmehetek péntek este Michaellel vacsorázni és moziba a Nagy Zabálásba.

A mama a másik oldalára fordult. - Ja, ja, vabálás - düny-nyögte.

Ezt tehát elrendeztem.

De suliba akkor is valami másik bugyiban kellett mennem, ami hervasztó volt. Egy közönséges, unalmas fehér bugyi a félév első napján?!

A limuzinban aztán már nem kornyadoztam, hanem izgatottan vártam a találkozást Michaellel.

Aztán viszont azon kezdtem görcsölni, vajon mi lesz, ha találkozunk? Ha az ember már egy hónapja nem látta a pasiját, mégse köszönhet csak úgy lazán: Na hello! Illene legalább egy pusztit adni vagy megölelni... vagy valamit.

De hogy öleljem meg az autóban mindenki szeme láttára?! Igaz, legalább a mostohaapám jelenlététől nem kell tartanom. Mr. Gianini kerek-perec kijelentette: ő nem jön a limuzinnal suliba. Pedig mindannyian ugyanoda megyünk! Mr. Gianini azt mondja, ő nagyon csípi a metró, különben is, egyedül ott hallgathatja a kedvenc zenéjét (a mama meg én kiutáltuk otthonról a Blood, Sweat and Tears-t, szegény csak a discmanjén hallgathatja!)

Na de Lilly? Lilly nagyon is ott lesz az autóban! Hogyan öleljem meg Michaelt Lilly előtt?!! Jó, igaz, hogy részben neki köszönhető, hogy Michael meg én végre összejöttünk, de ez még nem jelenti azt, hogy ölelte nyilvánítsam ki Michael iránti érzelmeimet!

Ha Genovában lennénk, minden további nélkül adhatnék két pusztit Michaelnak, mert ott ez az üdvözlés bevett formája.

De Amerikában vagyunk! Itt még kezet sem nagyon fog az ember, hacsak nem ő, mondjuk, a polgármester...

Aztán itt van ez az egész Jane Eyre-dolog. Tinával megfogadtuk, hogy nem futunk a fiúk után, de arról persze nem beszéltünk, hogyan kell őket üdvözölni egyhónapi távollét után.

Már majdnem megkérdeztem Larsot, szerinte mit tegyek, de éppen odaértünk Moscovitzék háza elé. Hans, a sofőr ki akart szállni, hogy kinyissa az ajtót Lillynek és Michaelnak, de megelőztem. -Majd én! - mondtam, és kiugrottam.

És egyszerre csak ott állt előttem Michael a latyakban, magas volt és helyes és férfias; sötétbarna haját fújta a szél. Ettől a látványtól azonnal kétszázas lett a pulzusom, és úgy éreztem, elolvadok...

Amikor meglátott, nyomban elmosolyodott, de nemcsak a szája, hanem a szeme is mosolygott, a szeme, ami ugyanolyan meleg barna volt, ahogy emlékeztem rá, és ugyanolyan okosan és vidáman csillogott, mint utoljára, harminckét nappal ezelőtt.

Csak azt nem bírtam megállapítani, hogy szerelmesen csillogott-e a szeme... Pedig Tina azt mondta, hogy ezt azonnal, első pillantásra meg lehet mondani. De az az igazság, hogy amikor a szemébe néztem, csak annyit tudtam, hogy nem talál engem rettenetesen rondának. Mert ha annak talált volna, akkor biztos félrenéz, mint ahogy én szoktam, amikor az iskolai ebédlőben meglátom azt a pasit, aki kipiszkálja a kukoricát a chilis raguból.

- Szia! - mondtam vékonyodott hangon.

- Szia! - mondta Michael izgalmasan mély hangon (pont, mint a Farkas az X-menben).

Álltunk ott a járdán, egymásra szegezett pillantással, leheletünk kis párafelhőket bodorított az Ötödik sugárút levegőjébe, ahol sietősen igyekeztek a dolgukra az emberek. De én nem láttam senkit. Még Lilly is alig vettem észre, aki méltatlankodva trappolt el mellettem.

- Na menjünk már, az istenért! - és benyomult az autóba.

- De örülök, hogy végre itt vagy! - mondta Michael.

- Én is - mondtam én.

Legalább mínusz húsz fok van idekint, nem mozognátok végre egy kicsit? - szólt ki Lilly a limuzinból.

- Na jó, gyerünk... - mondtam.

- Nyomás - szólt Michael, és kinyitotta előttem a kocsis ajtaját. Már lehajoltam, hogy beszálljak, amikor a másik kezét a karomra tette. Visszafordultam (bár sejtettem, mit akar). - Akkor jó lesz a péntek este? - kérdezte.

- Hát persze! - feleltem.

Ekkor magához felé húzott (pont, mint Mr. Rochester), gyorsan lehajolt, és megcsókolt, szájon csókolt, ott az utcán, a portás, a sofőr és az egész Ötödik sugárút szeme láttára!

Meg kell mondanom, hogy sem a portást, sem az utca népét, beleértve az utasokat az M1-es buszon, amely épp akkor kanyarodott arra, nem nagyon rázta meg, hogy Genovia hercegnője ott csókolózik az orruk előtt.

Csak engem. Engem aztán megrázott, de tetőtől talpig! Maga volt a csoda! Úgy éreztem, hogy az összes aggodalmam fölösleges ostobaság volt. Micsoda kérdés! Hogy szerelmes-e belém vagy csak barátként szeret! Az ember a barátait nem így csókolja meg...

Legalábbis nem hiszem.

Becsusszantam a limuzin hátsó ülésére Lilly mellé.

Arcomon idült vigyor. Félttem is, hogy Lilly gúnyolódni fog, de nem nagyon érdekelt. Boldog voltam. A félévből még csak egy negyedóra telt el, de úgy éreztem, jól indul, pedig rajtam se volt az amidalás bugyim!

Aztán Michael is beült, becsukta az ajtót, és Hans gázt adott. Lilly és Michael jó reggelt kívánt Larsnak, aki állítólag nagyokat vigyorgott tejeskávé poharába. Én nem láttam, de Lilly mondta, amikor kiszálltunk a sulinál.

-Azt hittétek, gyermekeim - kérdezte -, hogy nem látjuk, mit műveltek ti ott kint?

De kivételesen nem undokul kérdezte.

Annyira boldog voltam, hogy alig hallottam, miről beszél Lilly. Pedig egyfolytában a filmről szövegelt a kocsiban. Azt mondta, ajánlott levelet küldött az életemről forgatott film producerének, és még nem kapott rá választ, pedig már több mint egy hete föladta.

- Ez csak újabb példája annak, hogy ezek a hollywoodi hólyagok azt képzelik, mindent megengedhetnek maguknak - fortyogott Lilly. - Na, én majd megmutatom nekik, hogy nem! Ha holnapig nem kapok választ, a sajtóhoz fordulok.

Erre már fölfigyeltem. - Úgy érted, sajtókonferenciát hívsz össze? - pislogtam rá.

- Miért ne? - vont vállat Lilly. - Te is csináltál már olyat, pedig egy ép mondatot alig bírsz kinyögni a kamerák előtt. Nem nagy ügy.

Hű. Lilly tényleg bepöccent ettől a filmtől. Akkor sajnos nekem is meg kell nézmem, hogy eldöntsem, milyen rémes. A többiek a suliban nem foglalkoztak vele ennyit. Persze majdnem mindenki St. Moritzban, Aspenben vagy Kaliforniában volt, amikor adták a tévében, és nyilván sokkal jobban érdekelte őket a sélés, a napozás meg a szörfözés egy hülye tévéfilmmel, amit egy osztálytársukról forgattak.

Az osztálytársaimon látható gipszek számából ítélve - Tina ugyanis távolról sem az egyetlen, aki kifecamította a lábát a téli szünetben - mindenki sokkal jobban szórakozott, mint én. Még Michael is azt mondta, hogy főleg a nagyszülei lakásának erkélyén tanyázott, és dalokat írt új együttese számára.

Szerintem egyedül én töltöttem a szünetet azzal, hogy parlamenti üléseken poshadtam, és a genoviai kaszinók előtti parkolási díjakról vitatkoztam.

Jó újból itt lenni. Azért jó, mert iskolai pályafutásom alatt először fordul elő, hogy az, akit szeretek, vizsontszeret (még az is lehet, hogy szerelmes belém...). És láthatom óráközi szünetekben meg a tehetséggondozási programon, az ötödik órában...

Te jó isten! Tök kiment a fejemből, hogy ez már új félév új órabeosztással! Az órabeosztást mindenki a saját osztályában kapja meg most, óra végén. És mi van, ha Michaelt meg engem nem ugyanarra a tehetséggondozási programra osztanak be? Nem is értem, amúgy, hogy én mit keresek ezen a programon, egy fia gondozni való tehetségem sincs. Csakis azért osztottak be ide, mert kiderült, hogy bukásra állok matekból, és itt rendelkezésemre áll egy teljes szabad óra az önálló tanulásra. Tulajdonképpen technikára kellene járnom. **TECHNIKÁRA!!! AHOL FÜSZERPOLCOKAT KELL BARKÁCSOLNI!**

A második félévben meg háztartástan van. **HA TEHETSÉG GONDOZÁSI PROGRAM HELYETT EBBEN A FÉLÉVBEN HÁZTARTÁSTANRA KELL JÁRNOM, ESKÜSZÖM, KINYÚLOK!!**

A múlt félévben hármast kaptam matekból, akinek pedig valamiből hármasa van, az nem kaphat önállóan felhasználható tanulási időt. Szerintem a matek hármás rendben van. Legalábbis nekem. Én ugyanis nem vagyok Judith Gershner.

Jaj, istenem, tudtam, úgy tudtam, hogy ha nincs rajtam az amidalás bugyim, akkor balszerencse ér!

Ha nem járhatok tehetséggondozásra, akkor kizárólag ebédnél és óráközi szünetekben találkozhatom Michaellel!

Mivel ő végzős, én meg elsős vagyok, nem nagyon valószínű, hogy engem integrálszámításra osszanak be, őt meg emelt szintű franciára!

Sőt, lehet, hogy ebédnél se találkozunk. Mi van, ha az ebédidőnk sem esik egybe?

Vagy ha esetleg mégis, akkor vajon odaül a mi asztalunkhoz? Én hagyományosan Lillyvel és Tinával ülök egy asztalnál, Michael meg a komputer klubosokkal vagy más végzősökkel. Hogy ülhetne át hozzám? Én meg végképp nem pofátlankodhatom oda az ő asztalukhoz! A komputer klubosok másról sem beszélnek, mint szoftverekről, programokról, meg hogy milyen egyszerű feltörni India rakétavédelmi rendszerét és effélék...

Istenkém, most osztják ki az új órarendet... Könyörgöm, ne kelljen háztartástanra járnom!

KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM

KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM

KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM

KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM

KÖNYÖRGÖM
KÖNYÖRGÖM

Január 20., kedd matekóra

HURRÁ! Lehet, hogy nincs rajtam az amidalás bugyim, de az Erő akkor is velem van! Az órarendem PONTOSAN ugyanaz, mint a múlt félévben, kivéve, hogy valami csoda folytán a harmadik óra társadalomismeret helyett biosz. (Istenkém, add, hogy Kenny, a volt pasim és egyben volt biosz padtársam ne ugyanabba a csoportba legyen beosztva!) Ja, és a negyedik órában a tesi helyén mindenkinek egészségtan és mentálhigiéne van.

És nincs se technika, se háztartástan!!!! Nem tudom, ki súghatta meg az órarendet készítő tanároknak, hogy én mégiscsak gondozni való tehetség vagyok, de akárki volt az, örök hálára kötelezett. Ha nagy leszek, meghálálom.

És azt is megtudtam, hogy Michael is az ötödik órában van t.g.-re beosztva, sőt, ebédideje is ugyanakkor van, mint nekem! Ez úgy derült ki, hogy amikor bejöttem matekra, leültem és kipakoltam a matekcuccomat, akkor egyszer csak beállított Michael!

Igen, igen, úgy jött be Mr. Gianini elsős matekcsoportháza-ba, mintha ide tartozna! Mindenki csak bámult rá értetlenül, még Lana Weinberger is, mert ugye felsősök nem nagyon teszik be a lábukat egy elsős osztályba, ha csak nem muszáj, például folyosóügyeletet tartanak vagy ilyesmi.

De Michael nem folyosóügyeletes! Ő direkt HOZZÁM jött be az osztályba! Egyenesen odajött az asztalomhoz az órarendjével a kezében, és megkérdezte:

-Te melyik menüt kérted ebédre?

-A-t - feleltem.

- Én is! És jössz utána t.g.-re?

- Igen.

-Szuper, akkor a menzán találkozunk! - mondta, és sarkon fordult. Magas volt és menő, JanSport hátizsákjával és futócipőjében tök úgy nézett ki, mintha máris egyetemista lenne. - Hahó, Mr. Gianini! - szólt oda kifelé menet az asztalnál ülő Mr. Gianininek, akinek elkerekedett a szeme, és majdnem kilötyintette a kávéját...

Ezt a menő stílust!

És azért jött, hogy velem beszéljen! VELEM! MIA THERMOPOLISSAL! Velem, aki azelőtt a sulis legnépszerűtlenebb páriája voltam, na jó, a kukoricát a chilijéből kipiszkáló pasit leszámítva.

Tehát most már az is tudja, hogy együtt járunk, aki véletlenül nem látott engem és Michaelt csókolózni a téli iskolabálon, mert az ember nem megy csak úgy be egy másik osztályba valakinek az órarendjéről érdeklődni, hacsak nem jár vele!

Éreztem, hogy az összes osztálytársam pillantása belém fúródik. Még csöngetéskor is engem bámultak. Lana Weinberger is. Szinte hallottam a kérdést: Ezek együtt járnak?

Hát igen, kicsit nehéz elhinni. Úgy értem, nekem is. Mert azt mindenki tudja, hogy Michael a harmadik legjobb pasi az egész suliban Josh Richter és Justin Baxendale után. (Bár, mivel többször is láttam Michaelt félmeztelenül, az én véleményem szerint Josh és Justin legföljebb Quasimódoval veheti fel a versenyt...) Világos tehát, ha senki nem érti, mi a fenét akar tőlem, egy tehetségtelen, röhejes, tepsilábú, elől-hátul deszka trónörököstől Michael.

Én ráadásul az elsősök alacsonyrendű kasztjához tartozom, Michael meg végzős, akit felvételi vizsga nélkül fölvettek az egyik legmenőbb egyetemre itt, Manhattanben, és osztályelső, míg én éppen csak átevíckéltem matekból. És még sorolhatnám: Michael millió dolgot csinál a sulin kívül: tagja a komputer klubnak, a sakk-körnek és a fizika szakkörnek. Ő tervezte a sulis honlapját. Ezen kívül legalább tízféle hangszeren játszik, és most készül megalapítani saját együttesét.

És én? Én meg hercegnő vagyok. Hát ennyit rólam.

De ez is csak a közelmúltban derült ki. Előtte pedig csak egy szimpla kirekesztett lúzer voltam, aki bukásra állt matekból, és mindig vörös macskaszőr borította az egyenruháját.

Na, szóval láttam, hogy sokan teljesen elképedtek, amikor látták Michaelt bejönni az osztályunkba. Magamon éreztem döbbséget pillantásukat, miután elment becsöngetéskor, és hallottam, ahogy sugdolózni kezdtek. Mr. Gianini megpróbálta lecsendesíteni az osztályt.

- Figyelem, emberek, vége a szünetnek! Tudom, hogy régen nem találkoztatok, de a következő félévben elég sok dolgunk lesz! - persze senki rá se fütyült. Csak én.

Elöttem Lana Weinberger buzgón telefonált az új mobilján - azon, amit nekem kellett kifizetnem, mert az előzőt egy pszichotikus indulatkitörésem során darabokra tapostam a múlt hónapban. - Shel? Figyu, ezt nem fogod elhinni! Tudod, melyik az a nyomott képű csaj a latin csoportodban? Tudod, akinek az a lökött tévéshowja van! Na, annak a bátyja volt itt az előbb, és összehasonlította az órarendjét Mia Thermopo...

Lana óriási pechére Mr. Gianini nagyon rosszul túri az óra alatti mobilozást. Amikor észrevette, valósággal rávetette magát Lanára, kicsavarta a telefont a kezéből, és beleszólt:

-Miss Weinberger sajnos nem tudja folytatni a megkezdett beszélgetést, mert éppen egy ezer szavas fogalmazást kell írnia arról, milyen otrombaság óra alatt telefonálni! - ezután pedig bevágta Lana mobilját a tanári asztal fiókjába, és közölte, hogy óra után visszakaphatja, ha beadta a fogalmazást.

Bárcsak nekem adná Lana mobilját! Én sokkal érettebb és felelősségteljesebb módon tudnám használni...

De az az érzésem, még ha a matektanár az ember mostohaapja, akkor sem adhatja oda az embernek a másoktól elkobzott javakat.

Ami elég ciki, mert már nagy szükségem volna egy mobilra. Jé, most jut eszembe, meg se kérdeztem a mamát, mit akart tegnap este Grandmére!

Ó, a francba! Egész számok. Muszáj figyelnem.

$B = (x : x \text{ egész szám akkor, ha } x > 0)$

Szabály: Ha az egész számot négyzetre emeljük, a négyzetre emelés eredménye is egész szám.

Január 20., kedd, egészségtan és mentálhigiéné

Jaj, de szörnyű unalmas! - MT

Nem kifejezés. Vajon hányszor fogják iskolai pályafutásunk alatt még elszavalni, hogy ha nem védekezünk, az nem kívánt terhességhez és AIDS-hez vezet? Tényleg azt hiszik, hogy az első ötezer alkalommal nem sikerült megjegyeznünk? - LM

Nyilván. Figyelj, láttad, amikor Mr. Wheeton kinyitotta a tanári ajtaját, ránézett Mademoiselle Kleinre, aztán elhúzott? Annyira feltűnő, hogy szerelmes belé!

Persze, egyértelmű! Folyton capucánokat hord neki Hóéktól. Mi ez, ha nem valami nemes érzemény? Wahim nagyon ki lesz akadva, ha ezek elkezdenek járni!

Az tuti! De miért választaná Mr. Wheetont? Wahimnak olyan király kigyúrt teste van. A stukkeréről nem is beszélve.

Ki láthat bele az emberi szív rejtelseibe? Földi halandó semmiképp! Atya gatyá, most áttért a közúti biztonságra! Pedig én azt hittem, ennél már nem lehet unalmasabb! Nem írunk valami jó kis listát a dögös pasikról? Te kezdéd!

Oké.

A LEGDÖGÖSEBB PASIK RANGLISTÁJA; MIA THERMOPOLIS JAVÍTOTT VÁLTOZATA (Lilly Moscovitz jegyzeteivel)

1. Michael Moscovitz (Ezzel nem érthetek egyet, ez nyilvánvaló, az említett egyénnel való genetikai kapcsolatom miatt. Na jó, elismerem, nem teljesen torzszülött...)

2. Keanu Reeves a Mátrixban (Telitalálat. Mindig libabőrös leszek, akárhányszor csak meglátom!)

3. Russel Crowe a Gladiátorban (Háát... be kéne léptetni a sulis úszócsapatába, hogy gyakrabban levegye az ingét!)

4. Hayden Christensen (Dettó. Biztos van a Jedi lovagoknál is úszócsapat!)

5. Mr. Rochester (Fiktív személy, de tény, hogy sugárzik belőle valami érdes férfiasság.)

6. Patrick Swayze (Nem is tudom... talán a Dirty Dancingban még elmegy, de láttad mostanában? Szerintem öregebb a papádnál is!)

7. Von Trapp kapitány A muzsika hangjában (Christopher Plummer tényleg egész kivételesen dögös! Szerintem bármikor kiállna az egész náci horda ellen egyedül!)

8. Justin Baxendale (Egyetértek. Úgy hallottam, egy tizenegyedikes öngyilkosságot kísérelt meg, mert Justin ránézett. Nem vicc! Állítólag olyan hipnotikus a tekintete, hogy a csaj azonnal ki akarta nyírni magát. Most pszichiáterhez jár.)

9. Heath Ledger (Fú, a Lovagregényben tényleg! De a Hazafiban kevésbé, abban valahogy erőltetetten játszott. Ja, és az ingét sem vette le elégszer!)

10. A Szörnyeteg a Szépség és a szörnyetegben (Azt hiszem, tudok még valakit, akinek sürgős pszichiátriai kezelésre lenne szüksége!)

Január 20., keddi tehetség gondozási program

Ki vagyok akadva.

Pedig igazából semmi okom rá! Az életemben most minden csupa pozitívum, tök jól alakulnak a dolgok.

1. számú pozitívum:

A fiú, akibe egész életemben halálosan szerelmes voltam, viszontszeret. Vagy legalábbis nagyon bír... és pénteken végre meglesz az első igazi randink is!

2. számú pozitívum:

Tudom, hogy még csak a félév első napja van, de azt hiszem, nem buknom meg semmiből (matekból se!).

3. számú pozitívum:

Végre hazajöttem Genoviából, a földkerekség legunalmasabb helyéről (talán a matekórát és Grandmére hercegnői illemtanleckéit leszámítva).

4. számú pozitívum:

Már nem Kenny a padtársam bioszórán, hanem Shameeka. Micsoda megkönnyebbülés! Tudom, gyávaság részemről (mármint hogy megkönnyebbülés, hogy nem kell Kenny mellett ülnöm, de Kenny biztos azt gondolja rólam, micsoda szörnyeteg vagyok, mert annyi ideig hitegettem, közben pedig másvalakit szerettem. (Bár nem azt, akire ő gondolt.)

Mindegy. Szerencsére nem kell gonosz pillantásokra számítanom Kennytől, mert azért ő sem vesztegette az idejét: sürgősen beújított magának egy barátnőt a biosz csoportunkból. Szóval ez önmagában megdobja a teljesítményemet és az önbizalmamat. Ezen kívül Shameeka nagyon jó a természettudományokban. Sőt, a legtöbb dologban nagyon jó. Nem csoda, a Halak jegyében született. Viszont hozzám hasonlóan Shameekának sincs egy valamihez különleges tehetsége. És ez lelki rokonokká tesz bennünket, ha jobban belegondolok.

5. számú pozitívum:

Tök jó fej barátaim vannak, akik, azt hiszem, szívesen vannak együtt velem, nemcsak azért, mert hercegnő vagyok.

Valahogy mégis... pont ez a baj. Itt ez a rengeteg szuper dolog! Miért nem vagyok földobva? Komolyan, szárnyalnom kéne a boldogságtól.

Az is lehet, hogy a fáradtság teszi... vagy az időeltolódás vagy a menstruáció előtti feszültség... a bioritmusom nyilván totál fölborult a repüléstől, de a szememet alig tudom nyitva tartani, és... és nem bírok szabadulni attól az érzéstől, hogy egy... rakás szerencsétlenség vagyok.

Egy csódtömeg.

Ma ebédnél kezdtem ráeszmélni. Ültünk az asztalnál, mint rendszeren, Lillyvel, Borisszái és Tinával, meg ott volt még Shameeka és Ling Su is, amikor megjelent Michael, és leült hozzánk. Ez elég nagy meglepetést keltett az ebédlőben, mert mindig a komputer klubosokkal ül, és ezt az egész sulit tudja.

Irtó zavarba jöttem, de persze büszke is voltam meg boldog, mert amikor még csak haverok voltunk, Michael sose ült át az asztalunkhoz, tehát most ez azt jelenti, hogy legalább egy kicsit szerelmes belém... Nyilván óriási áldozat a saját asztalánál folyó mélyenszántó intellektuális társalgást föladni a nálunk zajló fecsegésért, ami főként az előző esti Szex és New York epizód és Sarah Jessica Parker szerzőjének elemzésében merül ki meg effélék.

De Michael ebben is annyira jó fej, egy rossz szót se szólt, pedig tudom, hogy hülyeségnek tartja a Szex és New Yorkot. Én viszont nagy erőfeszítések árán próbáltam a beszélgetést olyan irányba terelni, ami egy pasit is érdekelhet, például a Buffy, a vámpírok réméit vagy Milla Jovovichra.

De erre sem volt szükség, mert Michael olyan, mint az a mohalepke, amiről bioszon tanultunk: amikor a táplálékául szolgáló moha az ipari forradalom során a koromtól sötét lett, a lepke színe is feketére változott! Michael tökéletesen bír alkalmazkodni minden helyzethez, sőt, jól is érzi magát benne. Ez olyan elképesztő

adottság, amiért irigylem. Ha én is ilyen lennék, talán nem érezném magam annyira marslakónak a Genoviai Olívatermesztők egyesületi ülésén.

Szóval az ebédlőben valaki szóba hozta a klónozást, és egy perc múlva már mindenki arról beszélt, hogy ha lehetne embert klónozni, akkor ki kit klónozna. Elhangzott Albert Einstein neve, mert ha visszajönne, akkor elárulhatná nekünk az élet értelmét, vagy Jonas Salk, aki felfedezné a rák gyógymódját, Mozart, aki befejezhetné Requiemjét (vagy mit, ezt persze Borisz nyögte be). Tina Madame Pompdourt javasolta, aki szerelmi tanácsokkal látna el bennünket, Lilly meg Jane Austent, aki vitriolosan szellemes dolgokat írhatna a mai közállapotokról, és éleselméjűsége mindannyiunknak hasznára válna.

Michael azt mondta, ő Kurt Cobaint klónozná, mert zenei zseni volt, és túl korán halt meg. Utána megkérdezett engem, hogy én kit szeretnék klónozni, de nekem senki nem jutott eszembe. Nem is nagyon szeretnék senkit visszahozni a halottak közül, kivéve talán Grandpére-t, de hát az is milyen agyament gondolat? Grandmére szerintem halálosan kiakadna... így hát azt mondtam, talán Kövér Lulut, mert őt imádom, és azt se bánám, ha kettő volna belőle.

A többiek eléggé fintorogtak ettől, kivéve Michaelt, aki azt mondta: - Jaj, de kedves! - nyilván csak azért mondta, mert a barátom.

Mindegy, már hozzászóltam ehhez. Hozzászóltam ahhoz is, hogy én vagyok az egyetlen, aki mindig megnézi a Pokoli tornyot, akárhányszor is adják a Lifetime-on, és aki úgy gondolja, hogy ez a világ egyik legklasszabb filmje a Csillagok háborúja, a Dirty Dancing, a King Kong és a Pretty Woman után. Ja, meg a Twister és a Ragyogás után.

Beletörődtem, hogy titokban kell tartanom azt is, hogy minden évben megnézem a Miss Amerika szépségversenyt, mert tudom, hogy ez a női nem megalázása és a kirekesztés netovábbja, hogy 36-os méretűnél testesebb lányok be sem kerülhetnek a válogatásba.

Mindezt belátom és beismerem. De akkor is ilyen vagyok, és kész. Igyekeztem fejlődni, próbáltam díjnyertes filmeket nézni, olyanokat, mint a Tigris és sárkány vagy a Gladiátor, de nem tetszettek, mit csináljak? Mindenki meghal a végén, és különben is, ha nem táncolnak, vagy nincs sok robbantás, akkor nem tudok figyelni.

Ez van. Meg kell próbálnom elfogadni ezeket a dolgokat magamban. Mint ahogy azt is, hogy angoltól jó vagyok, matekból meg nem. Ennyi.

De amikor ebéd után fölmentünk t.g.-re, és Lilly elkezdte kidolgozni kábeltévés műsorának, a Lilly megmondja az őszintét-nek e heti epizódját, Borisz előszedte a hegedűjét, és nekifogott egy versenymű gyakorlásának (sajnos nem a szertárban, mert annak még mindig nem rakták vissza az ajtaját), Michael pedig föltette a fejhallgatóját, és egy új dal megírásába kezdett, csak akkor döbbsentem rá, hogy nekem nincs semmiféle különleges tehetségem. Úgy is mondhatnánk, ha nem volnék hercegnő, én lennék a világmindenség legátlagosabb embere. Nem csak arról van szó, hogy nem tudok szörfözni vagy mágikus karkötőt fonni. Egyszerűen semmit nem tudok.

Itt vannak a barátaim, akik mind hihetetlen dolgokat visznek véghez: Lilly a világon mindent tud, és mindent meg is mond, még a kamera előtt is. Michael nem csak gi-tározik, zongorázik és dobol, meg még vagy ötven más hangszeren játszik, de teljes komputer programokat is tud írni. Borisz már vagy tizenegy éves kora óta telt házas kon-certeken hegedül a Carnegie Hallban. Tina Hakim Baba egy nap akár egy teljes könyvet is elolvas, és amit olvasott, az meg is marad a fejében, ha kell, szórói-szóra képes idézni. Ling Sunak meg fantasztikus a kezügyessége. A mi asztalunknál rajtam kívül Shameeka az, akinek nincs sem-milyen különleges egyéni adottsága. Ettől egy pillanatra jobban is éreztem magam, aztán viszont rájöttem, hogy Shameeka egyrészt kitűnő tanuló, másrészt gyönyörű, mint egy álom. Amikor vásárolni megy a mamájával, az áruházak-ban mindig kiszúrja valami modellügynökségi alkalmazott, aki megpróbálja rávenni, hogy legyen modell (a papája per-sze ezerszer kijelentette, hogy csak a holttestén kereszt-tül!).

Hát én? Fogalmam sincs, hogy Michael egyáltalán miért áll szóba velem, annyira tehetségtelen és unalmas vagyok. Na jó, az megnyugtató, hogy biztos jövő elé nézek, mint egy nemzet uralkodója, máskülönb, ha jelentkeznék bármilyen állásra, úgysem kapnám meg, annyira reménytelen vagyok.

Szóval ott ültem a tehetséggondozási program kellős közepén, és nem tudtam másra gondolni:

Én, Mia Thermopolis, semmiféle gondozni való tehetséget nem hordozok magamban!

AKKOR MI A FENÉT KERESSEK ITT???? ÉN NEM IDE TARTOZOM!!!! TECHNIKÁRA KÉNE JÁRNOM!!!! VAGY HÁZTARTÁSTANRA!!!! MADÁRETETŐT VAGY ALMÁSPITÉT KÉNE CSINÁLNOM!!!!

Miközben ezt írtam, Lilly odahajolt hozzám, és megbökött:

- Te jó ég, mi bajod van? Úgy nézel ki, mint aki épp megevett egy zoknit! - ezt szoktuk mondani, ha valaki különösen depis, mert Kövér Lulu is így néz ki, amikor véletlenül befalja valamelyik zoknimat, és olyankor azonnal el kell vinni az állatorvoshoz.

Szerencsére Michael nem hallotta, mert rajta volt a fejhallgató. És előtte soha nem is lettem volna képes kiönteni a szívemet, mint ahogy Lillynek. Elpanaszoltam, hogy úgy érzem, egy nagy nulla, egy tehetségtelen senki vagyok. Ezt mégsem mondhattam Michael előtt, mert akkor ő is rájönne, hogy nem vagyok egy menő, dögös bombázó, és azonnal dobna.

Csak azért tettek ebbe a csoportba, mert pocsek vagyok matekból - folytattam.

Lilly elég megdöbbenő dolgot válaszolt: - Igenis van tehetséged - mondta véresen komolyan.

Csak bámultam rá tágra nyílt - és szégyenszemre -, könnyes szemmel.

- Ugyan már, mihez? - kérdeztem pánikban, mert a sírás fojtogatott. Ez biztos premenstruációs szindróma, nem lehet más. Nem sok választott el, hogy ott helyben bömbölni kezdjek.

Legnagyobb bánatomra Lilly csak ennyit mondott:

- Hát, ha te magad nem jössz rá, én ugyan meg nem mondom neked!

És nem is hagyta magát rábeszélni.

- Az önmegvalósításhoz vezető úton egyedül kell végigmenned, segítség és irányítás nélkül. Máskülönben nem fogod érezni, hogy tettél is valamit. Azt viszont elárulhatom, hogy a tehetséged ott van az orrod előtt.

Körülnéztem, de gőzöm nem volt, miről beszél. Nem volt semmi az orrom előtt. Senki nem is figyelt rám. Borisz a hegedűjét nyekergette, Michael a klaviatúrát kalapálta elmélyülten, de semmi több. Mindenki más vagy a felvételi tesztkönyvet bújta, rajzolgatott, vagy viaszszobrocskákat gyúrt.

Továbbra se értem, mit akart mondani Lilly. A világon semmihez nincs tehetségem, legfeljebb ahhoz, hogy megkülönböztessenek egy halkést egy normál késtől.

Hihetetlen, hogy azt hittem, az önmegvalósításhoz elegendő, ha életem nagy szerelme viszonzszeret. Az a tudat, hogy Michael szerelmes belém - vagy legalábbis nagyon kedvel -, tovább ront a helyzetemen. Mert az ő elképesztően sokoldalú tehetsége az én tehetségtelenségemet még feltűnőbbé teszi.

Bárcsak lemehetnék az orvosi szobába egy kicsit lefeküdni! De azt csak akkor lehet, ha valakinek láza is van, én pedig csak a repüléstől vagyok kipurcanva.

Tudtam, hogy rossz napom lesz. Ha rajtam lett volna az amidalás bugyi, akkor nem kellett volna ilyen kegyetlenül szembenézniem az igazsággal.

Január 20., társ. ism.

Feltaláló Samuie F.B. Morse	Találmány távíró	Találmány haszna a kommunikáció	Találmány kára vizuális körny. szennyezés (póznák, drótok)
Thomas A. Edison	villanyvilágítás	egyszerűbb világítás, olcsóbb mint a gyertya	bizalmatlanság, kezdeti kudarcok
Benjamin Franklin Eli Whitney	villámhárító gyapotmagozó gép	védelem az épületekre munka -megtakarítás	csúnya kevesebb munkalehetőség
A. Graham Bell	telefon	a kommunikáció mgkönnyítése	vizuális körny. szennyezés (póznák, drótok)
Elias Howe	varrógép	munka -megtakarítás	kevesebb munkalehetőség
Cs. Sholes	írógép	munka -megtakarítás	kevesebb munkalehetőség
Henry Ford	autómobil	gyorsabb közlekedés	környezet szennyezés

Én soha a büdös életben nem fogok semmit feltalálni, se a társadalom hasznára, se a társadalom kárára, mert egy tehetségtelen lúzer vagyok. Még azt sem tudtam elérni, hogy abban az országban, ahol egyszer uralkodni fogok, bevezessék a parkolási díjat!!!!

HÁZI FELADAT

Matek: példák a 11. fejezet elején (ismétlés nincs, Mr. Gianini megkönyörült rajtunk, meg különben is félév eleje van, nincs mit ismételni. És már nem állok bukásra!!!!)

Angol: Fogalmazás napló formában: Hogyan töltöttem a téli szünetet? (500 szó)

Biosz: 13. fejezet (olv.)

Egészs. és ment.hig.: 1. fejezet, Ember és környezet

Tg.: Kitalálni, mihez van tehetségem!!!

Francia: Chapitre Dix

Társ. ism.: 13. fejezet, Szép új világ

Január 20., kedd, a limuzinban, útban Grandmare uralkodói illemtanleckéjére

TENNIVALÓK.-

1. Megkeresni az amidalás bugyimat!
2. Abbahagyni a görcsölést azon, szeret-e, vagy szerelmes-e belém Michael! Annak kell örülnöm, ami van! Egy csomó lány egyáltalán nem is jár senkivel. Vagy olyan szörnyű fazonokkal, mint Maury Povich pasija, akinek elől nincs foga!
3. Fölhívni Tinát, hogy összehasonlítsuk, ki hogy halad a nem-futunk-a-pasik-után programmal.
4. Megcsinálni az összes házit. Nem akarok már az első nap lemaradni!!!
5. Becsomagolni Michael szülinapi ajándékát.
6. Kinyomozni, miről beszélt Grandmére a mamával tegnap este. Istenem, ne akarjon már megint valami hajmeresztő hülyeséget rám kényszeríteni, mint például agyaggalamblovészetet! Én nem akarok agyaggalambot lődözni! Sőt, semmi mást sem.
7. Abbahagyni a körömrágást!
8. Macskaalmot venni.

9. Kitalálni, mihez van tehetségem. Elég feltűnő lehet, ha még Lilly is látja, pedig ő még a remegő orrcimpámat se vette észre!

10. ALUDNI!!!! A pasik nyilván nem csíplik a hatalmas és cseppet sem bombázóhoz illő fekete karikákat a lányok szeme alatt. Még az olyan tökéletes pasik sem, mint Michael.

Január 10., kedd még mindig a limuzinban az uralkodói illemtanleckére menet

Vázlat az angol fogalmazáshoz: Hogyan töltöttem a téli szünetet?

Az idei téli szünetet Genoviában töltöttem. Genova államformája hercegség, lakosainak száma 50 000. Az ország a Cote d'Azurön, Olaszország és Franciaország között terül el. Legfőbb exportcikke az olívaolaj. Legfőbb importágazata a turizmus. Az utóbbi időben azonban már jelentkeztek az infrastruktúrában azok a károk, amelyeket a kikötőben tömegesen horgonyzó jachtok utasai...

Január 11., szerda, az osztályban

Te jó isten! Nyilván még fáradtabb lehettem, mint gondoltam, mert állítólag elaludtam a limuzinban, és Lars még Grandmére illemtanleckéje előtt sem tudott fölébreszteni! Azt mondta, hogy amikor keltegetett, csak csapkodtam, és franciául szitkozódtam (ez Francois hibája, nem az enyém!).

Végül föladta, és mondta Hansnak, forduljon vissza és vigyen haza, ráadásul ölben vitt föl egészen a szobámba (ami nem csekélység, mert kábé annyi a súlyom, mint öt Kövér Lulunak!), ahol a mama lefektetett.

Még vacsorához se bírtam fölkelni, egyvégtében aludtam reggel hétig! Az, ha jól számolom, tizenöt óra alvás.

Fú. Nyilván totál ki voltam ütve a hazaérkezés izgalmától, meg attól, hogy végre láthatom Michaelt meg minden.

Vagy mégis az időkülönbség és az alváshiány az oka, nem pedig kórosan alacsony önbecsülésem, hogy olyan szerencsétlen csódtömegnek éreztem magam tegnap. Olvastam, hogy az alvás megvonása egy idő után hallucinációkat okoz. Egyszer egy DJ tizenegy napig maradt fönt egyvégtében, ami rekordnak számít ebben a műfajban, és kizárólag Phil Collins számokat játszott. Ez tűnt fel valakinek, és akkor rájöttek, hogy ideje mentőt hívni.

Csak az a gáz, hogy tizenöt óra alvás után is tehetségtelen lúzernek érzem magam. Igaz, ma kevésbé tragikusan fogom föl. A tizenöt óra alvástól kicsit másképp látom a dolgokat. Végül is nem lehet mindenki olyan szupercsúcs zseni, mint Lilly meg Michael. Ahogy nem lehet mindenki hegedűvirtuóz sem, mint Borisz. De valamiben nekem is jónak kell lennem. Reggelinél megkérdeztem Mr. Gianinit, szerinte miben vagyok jó. Azt mondta, időnként roppant érdekes észrevételeim vannak a divatról.

Ez nem lehet az, amire Lilly gondolt, mert amikor szóba hozta az én rejtélyes adottságomat, akkor iskolai egyenruha volt rajtam, ami nem kifejezetten engedi kibontakozni a kreatív fantáziát.

Mr. Gianini megjegyzése viszont eszembe juttatta, hogy még mindig nincs meg az amidalás bugyim. De mégsem kérdezhettem meg a mostohaapámat, hogy nem látta-e valahol! Na nem! Én is mindig igyekszem elkerülni, hogy az ő alsógatyáit nézegessem, amikor visszahozzuk a ruhákat a tisztítóból, és ezt a szívességet ő is megteszi nekem.

A mamát se kérdezhettem, mert még föl sem kelt. Az az érzésem, hogy a terhes nők alvásiigénye vetekszik a DJ-ével és a tinédzserekével.

De péntekig muszáj megtalálnom, máskülönben a randim Michaellel totál katasztrófa lesz, az tuti! Ha átnyújtom az ajándékát, kínos arccal valami ilyesmit mond majd: - Öö, háát, végül is a jó szándék a lényeg...

Talán meg kellett volna fogadnom Mrs. Hakim Baba tanácsát, és egy pulóvert vennem Michaelnak!

De Michael egyáltalán nem pulóveres típus! Erre akkor jöttem rá, amikor ma reggel megálltunk a házuk előtt. Várt ránk, magas volt, férfias, és hasonlított Heath Ledgerre... csak éppen nem szőke, hanem barna volt a haja.

És a sála lobogott a szélben, szabadon hagyva nyakának azt a részét, ott az ádámcsutka alatt és az iskolai ing gallérja fölött. Lars egyszer azt mondta nekem, hogy ha valakit ott nagy erővel megütnek, az örökre meg is bénulhat. Michael nyaka olyan szép volt, olyan sima és karcsú, hogy azonnal eszembe jutott róla Mr. Rochester, amint Mesrour, a lova nyergében ül, és Jane iránt érzett szerelméről töpreng...

És abban a pillanatban tudtam, teljes bizonyossággal tudtam: jól tettem, hogy nem pulóvert vettem Michael születésnapjára. Soha semmiféle bombázó nem ajándékozna a szerelmének holmi pulcsit. Brrr.

Na, szóval Michael meglátott, rám mosolygott, és már egyáltalán nem nézett úgy ki, mint Mr. Rochester, mert Mr. Rochester soha, de soha nem mosolyog.

Úgy nézett ki, mint Michael, és kész. És a szívem hatalmasat dobbant, mint mindig, amikor meglátom.

Minden rendben? - kérdezte, mikor bemászott a limuzinba. A szeme olyan sötét barna, hogy majdnem fekete... olyan, mint a tőzegmocsár, amely mellett Mr. Rochester gyakran elhaladt. Ha az ember tőzegmocsárba talál lépni, azonnal elsüllyed, és nyoma sincs többé... tulajdonképpen ez történik velem is minden alkalommal, amikor Michael szemébe nézek: zuhanok, zuhanok, és biztos vagyok benne, hogy sosem keveredem ki belőle, de nem is bánom, mert szeretek ott lenni... szeretem, ahogy a pillantása az enyémbe mélyed. Az én szemem úgymint csak szürke, mint a New York-i aszfalt. Vagy a parkolóóra.

- Hívtalak tegnap este - mondta Michael, miközben Lilly lökdöste, hogy ő is beférjen a kocsiba. - De a mamád azt mondta, ki vagy ütve...

- Iszonyú fáradt voltam - feleltem boldogan, amiért föl-hívott, és amiért aggódott értem. - Tizenöt órát aludtam egyhuzamban.

- Aha - szólt közbe Lilly, akit szemlátomást nem nagyon izgattak az alvási ciklusaim. - Végre válaszolt a produceri iroda!

- Tényleg? És mit mondtak? - kérdeztem meglepetten.

Meghívtak egy reggelivel egybekötött tárgyalásra felelte Lilly, és igyekezett nem nagyon dicsekedni. De nem ment neki. Diadalittas volt a hangja. - Péntek reggel. Tehát akkor nem kell elvinnetek.

-Apám! - mondtam lenyűgözve. - Reggelivel egybekötött tárgyalás? Nem mondd! És mi lesz a kaja? Bagel?

- Reméljük - felelte Lilly.

Tényleg le voltam nyűgözve. Én még sosem vettem részt reggelivel egybekötött tárgyaláson producerekkel. Csak a genoviai spanyol nagykövettel reggeliztem.

Megkérdeztem Lillyt, összeírta-e a követeléseinek listáját, amit majd benyújt a producereknek. Mondta, persze, de nem volt hajlandó többet elárulni.

Úgy látszik, meg kell néznem ezt a filmet, hogy megtudjam végre, mi akasztotta úgy ki. A mama fölvette videóra, és azt mondta, életében nem látott még viccesebbet.

De a mama a Dirty Dancinget is mindig végigvihorássza, még azokat a részeket is, ahol nincs is semmi vicces, tehát az ő ítéletében nem bízom.

Ajjaj. Azt hallottam a suliban, hogy az egyik drukkercsaj (sajnos, nem Lana) Achilles-ínszakadást szenvedett a téli szünetben, a csapat tartalékját meg száműzték valami lányiskolába Massachusetts mélyére, mert amíg a szülei Martinique-on nyaraltak, orgiát rendezett otthon. Ezért most póttagot keresnek, és válogatást tartanak.

Csak reménykedni tudok abban, hogy Lillyt lefoglalja a tiltakozás az életéről szóló film ellen, és nem jut energiája a válogatás ellen is tiltakozni. A múlt félévben ugyanis arra kényszerített, hogy transzparenszel vonuljak végig a sulin, amelyen ez állt: LE A SZEXISTA DRUKKEREKKEL! Szerinte a drukkerség nem is sport, amiben nem biztos, hogy igaza van, mert a tévében szoktak drukkerbajnokságokat közvetíteni... Az is igaz viszont, hogy a drukkercsajok sosem jelennek meg a lányok egyetlen meccsén sem. Még sosem láttam sem Lanát, sem a barátnőit se kosár, se röplabdameccsen. A fiúk meccseire viszont mindig teljes létszámban kivonulnak. Tehát a szexista vád igaz.

Uramisten, bejött egy folyosóügyeletes, hogy hívatnak az igazgatói irodába! Engem! Engem? A dirihez? De nem is csináltam semmit! Most tényleg nem!

Január 21., szerda, Gupta igazgatónö irodájában

Ez nem lehet igaz! Még csak a félév második napja van, és máris itt dekkolok az igazgatóiban. Na jó, nem fejeztem be a házimat, de hát van igazolásom Mr. Gianinitól! Azonnal le is adtam reggel. Így szólt:

Igazolom, hogy Mia, a keddi házi feladatát a hosszú repülőút okozta kimerültség miatt nem készítette el. A hiányt természetesen pótolni fogja.

Frank Gianni

Tiszta ciki, hogy az igazolást író mostohaapa egyben az ember tanára is. De mi baja lehet ezzel Guptának? Jó, elismerem, még csak a félév második napja van, és én máris lemaradtam. De azért nem annyira!

És Lanát meg még nem is láttam ma, tehát nem tehettem se benne, se a holmijában kárt!

TE JÓ ISTEN! Hát persze! Mi van, ha most jöttök rá, hogy tévedésből kerültem újból a tehetséggondozási programba? Mert hogy semmiféle tehetségem nincs... Mi van, ha csak valami komputeres hiba okozta, hogy oda osztottak be? Most jöttök rá a tévedésre, és én szépen átkerülök technikára vagy háztartástanra! Akkor aztán barkácsolhatom a fűszerpolcot!!! Vagy ami még rosszabb, süthetem a sonkás omlettet!!!

Akkor nem találkozhatok többé Michaellel! Na jó, találkozom vele reggel, suliba jövet, ebéidő alatt, sulit után meg hét végén meg a szünetekben, és azzal kész. Ha nem járhatok t.g.-re, azzal heti öt óra együttléttől fosztanak meg! Igaz, óra alatt nem sokat beszélhetünk, mert velem ellentétben Michael tehetséges, és az idejét azzal kell töltenie, hogy tökéletesítse zenei felkészültségét, nem pedig engem korrepetálnia matekból... pedig általában ez a vége.

De akkor is, legalább együtt vagyunk!

Istenem, ez katasztrófa! Ha tényleg kiderülne, hogy van valamihez tehetségem - amit kétlek akkor miért nem mondta meg Lilly, mi az? Most Gupta képébe vághatnám, amikor meg akar alázni azzal, hogy áthelyez technikára!

Várjunk csak... kinek a hangja ez Gupta irodájából? Olyan ismerősen hangzik... Olyan, mint...

Január 21., szerda, Grandmére limuzinjában

Ez egyszerűen hihetetlen. Hihetetlen, mi mindenre képes Grandmére! Hogy csinálhat valaki ILYET?! Hogy rángathat ki egy gimnazistát a suliból tanítási idő alatt? Állítólag ő a felnőtt. Állítólag ő mutat nekem példát! És akkor mit csinál?

Először is, egy elképesztő méretű hazugsággal áll elő, aztán ennek alapján elrángat a suliból!

Komolyan mondom, ha ezt a papám vagy a mamám megtudja, Clarisse Renaldónak annyi.

Kis híján szívrohamot kaptam! Még jó, hogy a koleszterinszintem a vege diéta miatt tök alacsony, máskülönben előfordulhatott volna, hogy ott a helyszínen visz el a szívinfarktus, annyira megrémített. Az történt, hogy kijött Gupta irodájából, és ilyeneket mondott:

- Igen, igen, persze, mindannyian imádkozunk, hogy felgyógyuljon, de hát tudja, hogy van ez...

Amikor megláttam, kifutott a vér az arcomból, és remegni kezdett a lábam. Már eleve a látványtól, hogy Grandmére Guptával beszél, de attól meg különösen, amiket mondott!

Fölpattantam, a szívem úgy kalapált, hogy majd kiugrott.

- Mi az? Mi történt? - kérdeztem pánikban. - A papa...? Megint a rák? Igaz? Megmondhatod nyugodtan!

Abból, ahogy Grandmére Guptával beszélt, biztos voltam benne, hogy a papának kiújult a hererákja, és megint végig kell csinálni a az összes kezelést.

- Majd az autóban elmondom - mondta Grandmére rez-zenéstelenül. - Gyerünk.

Ne, kérlek... - loholtam utána, Lars meg énutánam. - Légy szíves, mondd meg most! Kibírom! Esküszöm, hogy kibírom! Mi van a papával?

-A házi feladattal ne foglalkozz, Mia! - szólt utánam Gupta az ajtóból. - Most csak az a fontos, hogy édesapáddal légy!

Tehát igaz! A papa beteg!

-Kiújult a daganata? - faggattam Grandmére-t, miközben kifelé igyekeztünk a suliból a lépcső mellett strázsáló kőoroszlán előtt parkoló limuzin felé. - Mit mondanak az orvosok? Gyógyítható? Nincs szüksége csontvelő átültetésre? Mert én valószínűleg jó donor lennék, nézd meg, milyen egyforma a hajunk! Mármint az övé is ilyen lehetett, amíg még volt neki.

Amikor kényelmesen elhelyezkedtünk a limuzinban, Grandmére fintorogva rám nézett, és kijelentette:
- Ugyan, Amelia, apádnak a világon semmi baja! Nem úgy, mint ennek a te híres iskoládnak, ahonnan csakis valami betegség ürügyén lehet távol maradni. Nevetséges! Az embernek néha szüksége van egy kis időre, hogy magával törődjön. Nevezzük szabadnapnak. Nos, Amelia, ma szabadnapod van.

Csak úgy pislogtam rá az ülés sarkából. Föl sem fogtam, mit hallok.

-Na, várjunk csak... Úgy érted... hogy a papa nem beteg?

-Pfuit! - vakkantotta Grandmére, és tussal rajzolt szemöldökét a haja tövéig fölhúzta. - Hát amikor ma reggel beszéltem veled, teljesen egészségesnek tűnt.

- De akkor... - bambán néztem rá. - Akkor miért mondtad Guptának...

- Mert máskülönben nem engedett volna el az iskolából! - mondta Grandmére, és gyémántokkal díszített aranyórájára pillantott. - És már így is késésben vagyunk. Komolyan mondom, nincs rosszabb, mint egy fontoskodó tanszemélyzet! Azt hiszi, hasznot hajt, miközben a valóság az, hogy a tudás megszerzésének nagyon sokféle módja létezik. És nem csak az osztályteremben!

Kezdett világossá válni a dolog. Grandmére egyáltalán nem azért rángatott ki a suliból, mert valaki beteg a családban. Nem. Hanem azért, mert ő maga akar nekem tanítani valamit. Egyszerűen nem hittem a fülemnek.

-Grandmére! - hördültem föl. - Ilyet nem lehet csinálni! Nem jöhetsz csak úgy oda, amikor épp eszedbe jut, hogy gyereink, indulás! És főleg nem mondhatod az igazgatónőnek, hogy a papám beteg, amikor nem az! Egyáltalán hogy mondhatod ilyet?! Még sosem hallottál az önbeteljesítő jóslatokról? Fogod magad, és kitalálsz ilyeneket, aztán majd egy szép napon valóra válnak!

- Ne légy nevetséges, Amelia! - mondta Grandmére. - Apád még nem kerül attól vissza a kórházba, mert én egy ártatlan kis hazugságot mondtam a tanszemélyzetnek!

- Miért vagy olyan biztos ebben? - vágtam vissza dühösen. - És különben is, hová viszel? Nem tehetem meg, hogy a tanítás kellős közepén eljőjtek a suliból. Ha nem tudnád, én nem vagyok olyan jó képességű, mint a többi osztálytársam, ráadásul egy csomót kell pótolnom amiatt, hogy tegnap olyan korán feküdtem le...

-Ó, megszakad a szívem! - gúnyolódott Grandmére. - Tudom, mennyire élvezted a matematikaórát! Biztos vagyok benne, hogy pótolhatatlan veszteség ért téged, hogy kihagyod a mait...

Sajnos, ebben igaza volt. Legalábbis részben. A módszerétől ugyan nem voltam elájulva, az a tény viszont, hogy lóghatok a matekóráról, nem okozott különösebb fejfájást nekem. Lássuk be, az egész számok nem a szívem csücskei...

-Mindegy, akárhová is megyünk - mondtam fenyegetően -, ebédre akkor is vissza kell érnem! Mert Michael nem tudja, hol vagyok, és...

-Jaj, már megint az a fiú! - emelte égnek a tekintetét Grandmére.

- Igen, az a fiú! Az a fiú, akié a szívem! Különben, Grandmére, ha vennéd a fáradságot, hogy megismerkedj velem, akkor rájönnél...

- Csakhogy itt vagyunk! - vágott a szavamba megkönnyebbülten. - Na végre! Szállj ki, Amelia!

Kikászálódtam a limuzinból, és körülnéztem, hol vagyunk. De csak az Ötvenhetedik utcát láttam és a nagy Chanel-üzletet. Nyilván nem ide igyekeztünk. Vagy mégis?

De amikor Grandmére leoldozta Rommelt a Louis Vuitton pórázról, letette a földre, és célirányosan megindult a hatalmas üvegajtó felé, akkor rájöttem, hogy bizony, pontosan ide jöttünk.

Rohantam utána.

-Grandmére! Mi ez? Csak nem azt akarod mondani, hogy azért cibáltál el a suliból, mert vásárolni akarsz?!!!

-Szükséged van egy estélyi ruhára - felelte Grandmére kurtán. - Contessa Trevanni péntek esti fekete-fehér báljára. És csak most tudtam a szalonnal időt egyeztetni.

- Miféle fekete-fehér bálra? - értetlenkedtem. Közben Lars kíséretében beléptünk a világ legexkluzívabb divatházának vajszínű bútorokkal berendezett butikjába. Ez az a fajta üzlet, ahová a lábamat sem merészeltem volna betenni, mielőtt kiderült rólam, hogy hercegnő vagyok. Persze ez is rám jellemző, mert például Lilly egyszer kábeltevéés show-műsorának egy teljes epizódját a Chanel egyik próbafülkéjében vette föl. Valósággal elbarikádozta ott magát, egymás után próbálta föl Kari Lagerfeld legújabb kreációit, majd végül a biztonsági őrök törték rá az ajtót és kitoloncolták az üzletből. A műsor egyébként arról szólt,

hogy a vezető divatházak és tervezők nemcsak szexisták, de kirekesztők is, mert bakfis méretű 36-osnál nagyobb bőrnadrágot egyszerűen nem is tartanak. - Miféle fekete-fehér bál ez?

- Anyád nyilván mondta - válaszolta Grandmére. Ekkor valahonnan előkerült egy nádszálkarcsú nő, és elragadtatva felkiáltott:

- Felség! Jaj de boldog vagyok, hogy végre eljött hozzánk!

-A mama nem szólt egy szót sem semmiféle bálról! - mondtam. - Mit mondtál, mikor van?

Péntek este - felelte Grandmére. Az üzletvezetőhöz meg így szólt: - Örvendek. Azt ígérte, félretesz néhány modellt az unokámnak. Főként a fehérek érdekelnének. -Rám nézett. - A feketéhez még túl fiatal vagy. Nincs vita.

Vita? Hogy tudnék bármiről vitatkozni, amikor még azt se tudom, miről van szó?

Természetesen - mondta az üzletvezető széles mosollyal. - Kérem, fáradjon velem, Felség.

Lassacskán kezdtem felfogni a dolgot. - Péntek este? -jajdultam föl. - Én semmiféle bálba nem mehetek péntek este, Grandmére! Már csináltam programot akkorra...

Grandmére egy árva szót sem szólt, csak csontos kezével jól hátba taszított.

Majdnem hasra estem az üzletvezető előtt, akinek szeme se rebbent, mintha hozzá lenne szokva, hogy Martens-bakancsos hercegnők rendszeresen hasraesnek előtte.

Most újból Grandmére limuzinjában ülök, az iskolába visszafelé menet, és azon töröm a fejem, hányan is fogtak össze, hogy ilyen helyzetbe kerüljek. Először is a mamám, mert elfelejtett szólni arról, hogy minderre fölhatalmazta Grandmére-t. Másodszor is Contessa Trevanni, amiért most pénteken rendez fekete-fehér bált. Harmadszor, a Chanel-szalón eladói, akik, bár nagyon kedvesek voltak velem, mégiscsak Grandmére akaratának végrehajtói. Grandmére így elérte, hogy rám aggassanak valami csillogós fehér báli ruhát, és azt is el fogja érni, hogy elhurcoljon egy olyan helyre, ahová semmi kedvem elmenni. Negyedszer, a papám, aki felelőtlenül rászabadította az anyját erre a gyanútlan, mit sem sejtő városra, és végül persze maga Grandmére, aki teljesen tönkretette az életemet.

A Chanel-szalónban kilométerszám tekerték rám a fehér selymet, és én eközben próbáltam megmagyarázni Grandmére-nek, hogy képtelenség a terve, nem mehetek el Contessa Trevanni fekete-fehér báljára péntek este, mert pontosan akkor lesz az első randim Michaellal. Erre ő prédikálni kezdett nekem arról, hogy egy hercegnő legfőbb gondja és kötelessége, hogy a népére gondoljon. Csak ezután következhet a magánélete.

Igyekeztem megértetni vele, hogy ezt a randit nem lehet elhalasztani, mert a Nagy zabálásban csak aznap játsszák a Csillagok háborúját, másnapról megint a Moulin Rouge lesz műsoron, amit én ugyan meg nem nézek, mert valaki meghal a végén.

Grandmére viszont nem volt hajlandó belátni, hogy a randim Michaellal fontosabb, mint Contessa Trevanni fekete-fehér bálja. Ez a Contessa Trevanni valami fontos tagja a monacói hercegi családnak, ráadásul állítólag távoli rokonunk is (de hát ki nem az?!). És ha én nem jelenek meg ezen a bálon, az olyan sértés, amivel örökre tönkreteszem a Grimaldi-család jó hírét.

Erre én azt feleltem, ha nem jelenek meg a Csillagok háborúja vetítésén, az olyan sértés, amivel örökre elrontom a kapcsolatomat Michaellal. Grandmére viszont azt mondta, ha Michael igazán szeret, akkor belátja, hogy nekem fontosabb programom van, és félreáll.

- Ha pedig nem látja be - mondta, sűrű füstfelhőt fújva a Gitanes-jából -, akkor nem is való hercegi hitvestársnak, és kész.

Neki könnyű ezt mondani! Nem ő szerelmes Michaelba elsős kora óta! Nem ő próbál Michaelhoz méltó verseket írni nap mint nap! Ő aztán azt se tudja, mi a szerelem, hiszen egész életében csakis saját magát szerette!

Így van!

Végre itt vagyunk a sulinál. Most van ebédidő. Egy perc múlva be kell mennem, és el kell mondanom Michaelnak, hogy nem mehetek el az első randinkra, mert ha elmegyek, az olyan nemzetközi bonyodalmat okozhat, amely örökre tönkreteheti jövőm jó hírét. Istenem, miért nem engem küldtek valami massachusettsi lányiskolába?!!!

Január 21., szerda, tg.

Nem tudtam megmondani neki. Hogy tudtam volna, amikor olyan helyes volt ebédnél? A suliban egyébként úgy tűnt, mindenki tudja, hogy Grandmére beállított, és elkért Guptától a tanítás kellős közepén. Naná, hogy mindenki észrevette a csincsilla bolerójában, a szénfeketére rajzolt szemöldökével és Rommellel az oldalán! Legalább olyan feltűnő, mint Cher.

Mindenki nagyon aggódott a családomban jelentkező „betegség” miatt, főleg Michael.

-Segíthetek valamit? Csináljam meg a matek házidat? Tudom, ez csak apróság, de legalább ennyit tehetnék... -ilyeneket mondott nekem.

Hogyan mondhattam volna meg az igazat, hogy a papám makkegészséges, és Grandmére azért ráncigált ki a suliból, hogy estélyi ruhát vegyen nekem? Estélyi ruhát egy olyan bálra, ahová Michael nem hivatalos, viszont pontosan egybeesik az első randinkkal? Pedig együtt akartunk vacsorázni és megnézni a kedvenc űrmesénket!

Nem. Képtelen voltam erre. Se neki, se másnak nem tudtam volna bevallani. Csak ültem ott kukán egész ebéd alatt. Persze mindenki azt hitte, a szorongástól és a kétség-beeséstől vagyok ilyen szótlán. Ami egyébként igaz volt, csak más okból. Egész idő alatt az dübörgött a fejemben, HOGY MENNYIRE UTÁLOM A NAGYANYÁMAT, UTÁLOM A NAGYANYÁMAT, UTÁLOM A NAGYANYÁMAT, UTÁLOM A NAGYANYÁMAT!!!

Komolyan.

Ebéd után hazatelefonáltam az egyik kártyás telefonról. Tudtam, hogy a mama otthon van és nem a műteremben, mert még mindig a gyerekszoba falán dolgozik. Most a harmadiknál tart. Saigon elestét örökíti meg rajta hiperrealista ábrázolással.

-Jaj, Mia! Borzasztóan sajnálom! - mondta, amikor megkérdeztem tőle, nem felejtett-e el valami üzenetet átadni nekem. - A nagyanyád telefonált az Anna Nicole-show alatt. Tudod, hogy olyankor se látok, se hallok!

- De mama! - hördültem föl. - Miért kellett azt mondanod neki a nevemben, hogy elmegyek erre az istenverte bálra?!! Te magad engedted el péntek estére Michaellel!

- Hogy én? - kérdezte összezavarodva a mama. Nyilván egyetlen szóra sem emlékezett az egészből... persze azért, mert amikor erről beszéltünk, nemigen volt ébernek nevezhető állapotban... De erről talán nem is kell tudnia. A lényeg, hogy rémesen furdalni kezdte a lelkiismeret azért a szörnyűségért, amit elkövetett.

- Jaj, drágám...szörnyen sajnálom... de azt hiszem, le kell mondanod a pénteki programodat Michaellel. Biztos megérti.

- De mama! Ez képtelenség! Dehogy érti! Ez lett volna az első igazi randink! Légy szíves, csinálj valamit!

- Hát., .kissé meglep, hogy ennyire a szívedre veszed. Ha jól emlékszem, nagyon eltökélted, hogy nem futsz Michael után... Ha lemondod az első randit, az elég jól illik majd a képbe - mondta a mama kissé rezignáltan.

- Jaj de vicces vagy! Jane sem mondaná le a randiját Mr. Rochesterrel! Viszont előtte nem is telefonálgatna neki!

-Aha - mondta a mamám.

- Figyelj ide! A helyzet nagyon rémes! Muszáj kidumálnod engem ebből a hülye bálból!

De csak annyit mondott, hogy majd megbeszéli a papával. Ami tudjuk, mit jelent. Semmi esély, hogy kibújjak a dolog alól. A papa egész életében a kötelességet helyezte a szerelem elé. Tisztára, mint Margit hercegnő.

Most aztán itt dekkolok a t.g.-n (szokás szerint a matek házi feladattal kínlódom, mert másra úgyszincs tehetségem...), és tudom, egy előbb-utóbb meg kell mondanom Michaelnak, hogy nem tudok elmenni a pénteki randira. De hogy? Hogy csináljam? És mi lesz, ha annyira bedühödik, hogy soha többé nem hív randira?

Vagy ami még rosszabb, egy másik lányt hív el a Csillagok háborújáig? Valaki olyat, aki kívülről ismeri az egész filmet, és pontosan tudja, mikor mit kell bekiabálni. Mondjuk, amikor Ben Kenobi így szól: „Obi Wan. Ezt a nevet se hallottam már rég.” Erre mindenki ezt ordítja: „Milyen rég?” Mire Ben: „, Nagyon, nagyon rég.”

Rajtam kívül még legalább egymillió lány tudja ezt kívülről, Michael bármelyiküket elhívhatná a moziba, és szuperül érezhetné magát. Nélkülem.

Lilly egyfolytában macerál, hogy mi bajom van. Levelekkel bombáz, mert a tanárit ma takarítják, ezért Mrs. Hill itt van velünk. Úgy csinál, mintha az informatika teszteket javítaná, de igazából szexis fehérenemüket rendel egy katalógusból. Láttam a katalógust a napló alatt.

Nagyon beteg a papád? - kérdezte Lilly az utolsó levélben. *-Lehet, hogy vissza kell menned Genoviába?*

Nem - írtam vissza.

Rák? Megint kiújult?

Nem - írtam vissza.

Akkor mi a baj? - Lilly kézírása egyre szálkásabb, ez a türelmetlenség jele. - **Miért nem mondd már meg? AZÉRT, MERT AZ IGAZSÁG A BÁTYÁD ÉS ÉNKÖZÖTTEM BONTAKOZÓ SZERELEM AZONNALI HALÁLÁT JELENTENÉ, ÉS AZT NEM BÍRNÁM ELVISELNI! FOGD MÁR FÖL, HOGY KÉPTELEN VAGYOK ÉLNI NÉLKÜLE!!!** Legszívesebben ezt írtam volna, de nem tettem. Mert még nem adtam föl. Végül is hercegnő vagyok, nem? Méltónak kell lennem a Renaldo névhez! Nem adhatom föl a szerelmemet ilyen könnyen!

Soha! Példát kell vennem az őseimről, Ágnesről és Rosagundéről. Ágnes leugrott a hídról, hogy megakadályozza, amire kényszeríteni akarták (a zárdába vonulást). Rosagunde meg a saját hajfonatával fojtott meg egy fickót, mert nem akart vele ágyba bújni. És akkor én, Mia Thermopolis meghátráljak egy ilyen apróság előtt, hagyjam, hogy Contessa Trevanni fekete-fehér bálja közém és a szerelmem közé álljon?!

Azt már nem!

Talán pontosan ebben rejlik a tehetségem... A sziklaszilárdságban, amelyet a Renaldo hercegnőktől örököltem...

A felismerés hatására gyorsan levelet írtam Lillynek:

Lehetséges, hogy abban rejlik a tehetségem, hogy őseimhez hasonlóan rendíthetetlen vagyok?

Lélegzetvisszafojtva vártam a válaszát, bár nem tudtam, mihez kéne kezdenem, ha az áll a levélben, „Igen”...Miféle tehetség az, ha valaki rendíthetetlen? Azért nem jár fizetés, az nem olyan, mint a hegedülés, a zeneszerzés vagy a tévéműsor készítés...

Azért mégis jó lenne megtudni, valóban fölfedeztem-e magamban a tehetséget. Ez nagy lépés volna az önmegvalósítás terén.

Lilly válasza sajnos elég lesújtó volt:

Nem, a tehetséged nem a rendíthetetlenségben rejlik, te tökfej. Istenem, de sötét tudsz lenni néha! MIA BAJA A PAPÁDNAK?!!!!

Beláttam, hogy nincs tovább, muszáj válaszolni.

Semmi. Grandmére csak a Chanelhoz akart elcipelni, ezért találta ki ezt a hülyeséget a papámról.

Te jó isten - írta vissza Lilly akkor nem csodálom, hogy megint úgy nézel ki, mint aki zoknit nyelt. A nagyanyád irtó gáz. A szívemből szólt. De még mennyire!

Január 11, szerda, hatodik óra, a padlásfeljárónál

SOS gyűlés a Jane Eyre-féle pasikezelési technika hívei számára. Minden pillanatban a lebukás veszélye fenyeget bennünket, mert ellógtunk franciaóráról. Meg kell beszélünk a történeteket. A padlásfeljáró tetőre kivezető ajtaja persze zárva van. Lilly mesélte, hogy a rólam szóló filmben a gimnazisták folyvást a tetőre mászkáltak. Újabb példa arra, hogy a művészet nem a való életet tükrözi.

Hát igen. Úgy néz ki, nem én vagyok az egyetlen, akinek rosszul kezdődik a féléve. Szegény Tina nemcsak a bokáját ficamította ki Aspenben a síelés alatt, de ráadásul ma, az ötödik órában kapott egy SMS-t Dave Farouq El-Abartól.

NEM HÍVTÁL VISSZA. JASMINE-NAL MEGYEK A MECCSRE. KÖZTÜNK VÉGE MINDENNEK.
- írta.

Életemben nem hallottam még ilyen bunkó üzenetet. Komolyan mondom, meghűlt a vér az ereimben, miközben olvastam.

-Szexista disznó - mondta Lilly. - Ne is törődj vele, Tina! Találsz magadnak jobbat.

- D-de én n-nem akarok jobbat! - zokogta Tina. - Én csak Dave-et akarom!

Megszakad a szívem ennyi fájdalom láttán; nemcsak lelkileg sebesült meg, az se lehetett semmi, hogy mankóval fölbicegett ide, a padlásföljáróig. Megígértem neki, hogy mellette maradok, amíg feldolgozza a veszteségét. (Lilly elmagyarázta neki Elizabeth Kübler-Ross megközelítését az elválás fájdalmának öt szakaszáról: 1. Tagadás - Nem hiszem el, hogy így bánik velem; 2. Düh - Jasmine egy büdös kurva, aki nyilván már az első randin smárol velem; 3. Alkudozás - Ha megígérem neki, hogy ezentúl minden este fölhívom, talán meggondolja magát; 4. elkeseredés - Soha nem fogok mást szeretni; 5. ELFOGADÁS - Hát igen, talán valóban önző volt...)

Azzal, hogy itt vagyunk Tinával és lógunk franciáról, a fölfüggesztést kockáztatjuk, mert az Albert Einstein Gimnáziumban ez jár a lógásért.

De mi a fontosabb most, a magatartás jegyem vagy a barátnőm?

Különbö is, Lars őrt áll a lépcső alján, és ha Mr. Kreblutz, a gondnok feltűnne, akkor elkezd füttyülni a genoviai himnuszt, hogy időben falhoz tapadjunk a kiszuperált tornatermi talajszőnyegek mellett (amik egyébként iszonyú büdösek és szerintem tűzveszélyesek).

Borzasztóan sajnálom Tinát, de az az érzésem, hogy tanulnom kell az ő példájából: a Jane Eyre pasikezelési technika talán nem a legmegbízhatóbb módszer, hogy az ember megtartsa a fiúját...

Bár Grandmére szerint, akinek sikerült negyven éven át kitartania a férje mellett, egy pasi levakarásának leggyorsabb és legbiztosabb módja az, ha az ember fut utána.

És Lilly, akinek a leghosszabb kapcsolata van mindannyiunk közül, na, ő aztán nem fut senki után! Ha valaki, hát Borisz fut őutána. De ez valószínűleg azért van, mert Lillyt annyira lefoglalják a különböző tiltakozó akciók és tévéműsorok, hogy éppen csak kutyafuttában figyel Boriszra.

A sikeres kapcsolat fenntartásának helyes módja valószínűleg Grandmére és Lilly módszere között félúton lehet. Valahogy rá kéne jönnöm a nyitjára, mert egyet mondhatok: ha bármikor olyan SMS-t kapnék Michaeltól, mint amelyet Tina Dave-től, hát menten leugranék a Brooklyn-híd tetejéről! És nagyon kétlem, hogy bármiféle jóképű révkapitány kihalászna, vagy ha igen, akkor sem egy darabban! A Brooklyn-híd kicsivel magasabb, mint a genoviai Pont des Vierges.

Ez az eset még egy tanulságot hordoz számomra: nem mondhatom le a randit Michaellel. Semmi szín alatt sem! Az sem érdekel, ha Monaco SCUD-rakétákkal kezdi bombázni a genoviai parlamentet! Akkor sem megyek el arra a fekete-fehér bálra. Grandmére és Contessa Trevanni kénytelenek lesznek elviselni ezt a csalódást.

Mert ha a férfiakról van szó, mi, Renaldo-amazonok, nem ismerünk tréfát. És nem osztozunk!

HÁZI FELADAT:

Matek: példák a 11. fejezet elején... ÉS MÉG? Nem tudom, és ez is Grandmére miatt van!

Angol: Fogalmazás napló formában (Hogyan töltöttem a téli szünetet? - 500 szó), ÉS MÉG? Nem tudom, és ez is Grandmére miatt van!

Biosz: 13. fejezet, elolvasni, ÉS MÉG? Nem tudom, és ez is Grandmére miatt van!

Egészségtan és mentálhigiéné: 1. fejezet, Ember és környezet. ÉS MÉG? Nem tudom, és ez is Grandmére miatt van!

T.g: Kitalálni, mihez van tehetségem!

Társ. ism.: 13. fejezet, Szép új világ - illusztráld egy mai eseménnyel, milyen árat fizet a társadalom a technikáért.

Január 21., szerda, a limuzinban, hazafelé Grandmére-től

Lehetséges, hogy soha a büdös életben rá nem jövök, mi az én saját tehetségem - ha van egyáltalán Grandmére-é viszont nyilvánvaló. Clarisse Renaldo életének legfőbb küldetése és adottsága az, hogy engem totál kikészítsen. Most már abszolút világos előttem, hogy végig ez volt a célja. Az a nagy helyzet, hogy Grandmére egyszerűen nem állhatja Michaelt. Nem mintha Michael valami rosszat tett volna neki, erről szó sincs. Azt az egyet kivéve, hogy az unokáját csodásan, földöntúlian boldoggá tette. Grandmére még csak nem is találkozott vele soha.

Azért nem állhatja Michaelt, mert Michael nem arisztokrata családból való.

Honnan veszem ezt? Akkor jöttem rá, amikor ma beállítottam a lakosztályába a hercegnői illemtanleckére. Ki más jött velem szembe teniszütőjét lóbálva, mint René herceg? Most André Agassira vette a figurát.

- Hát TE mit keresel itt? - kérdeztem tőle. Grandmére később jól lehordott a gorombaságom miatt (szerinte a kérdésem számonkérő tónusa hercegnőhöz méltatlan volt, mintha valami alantas dologgal gyanúsítanám Renét. Még csodálkozik? Genovában majdnem öltre mentünk, hogy visszaszerezsem tőle a jogaromat!).

- Ismerkedem csodás szülővárosoddal - felelte René. Aztán elnézést kért, és elhúzott zuhanyozni, mert a teniszezés után szalonképtelen szagfelhő lengte körül.

- Nahát, Amelia! - háborgott Grandmére. - Micsoda modorban üdvözlöd te az unokatestvéredet?

- Miért nem jár iskolába? - érdeklődtem.

- Ha tudni akarod - felelte Grandmére -, szünete van.

- Még mindig? - Ez elég gyanúsán hangzott. Miféle üzleti főiskola az - még ha francia is ahol a karácsonyi szünet majdnem februárig eltart?

-Az olyan főiskolákon, mint ahová René is jár, hagyományosan hosszabb a téli szünet, mint az amerikai iskolákban. Így a hallgatók jobban ki tudják használni a síszezont.

- Én nem láttam rajta sílécet - mondtam nagy ravaszul.

- Pfüit! - válaszolta erre Grandmére. - Renének már elege van a havas lejtőkből erre a télre. Különben pedig rajong Manhattanért.

Na ez végre valami, amit megértek. Valóban, New York a világ legnagyobb és legszuperebb városa. Éppen tegnapelőtt talált a Negyvenkettedik utcában egy építómunkás egy tízkilós patkányt! Az csak két és fél kilóval könnyebb, mint az én macskám! Tuti, hogy Párizsban vagy Hongkongban nem szaladgálnak tízkilós patkányok!

Folytattuk a hercegnői illemtanleckét - Grandmére azokról a fontos személyiségekről rizsázott, akikkel alkalmam lesz megismerkedni a fekete-fehér bálon: az idei első bálozókkal, a felső tízezer leányaival és más amerikai „arisztokratákkal”, akiket most mutatnak be a Társaságnak (nagy „T”-vel). Ők bemutatkozásuk után azonnal neki is látnak a megfelelő férjanyag felkutatásának (bár szerintem jobban tennék, ha a megfelelő egyetemi vagy főiskolai kurzust kutatnák föl, esetleg valami részmunkaidős állást, ahol olvasni taníthatnák az analfabéta hajléktalanokat...). Ekkor villámsapásszerűen eszembe ötlött a megoldás:

Miért ne lehetne Michael a kísérom Contessa Trevanni fekete-fehér bálján?

Na jó, a Csillagok háborújától lemaradunk... Ja, és szerezni kell gyorsan egy szmokingot is... De legalább együtt lehetnénk. És az Albert Einstein Gimnázium salakbeton épültétől távol tudnám átadni végre a szülinapi ajándékát! És nem kéne teljesen lemondani a randit. És a Genovia és Monaco közötti diplomáciai bonyodalmak a válságszint alatt maradnának...

Azon töprengtem, vajon hogyan vegyem rá Grandmére-t, hogy ezt megengedje. Végül is nem mondta, engedélyezi-e a Contessa, hogy meghívjam Michaelt.

Na és a többi első bálozó? Ők vajon elhozhatják a partnerüket? Nyilván. Mi másért működnének a West Point Katonai Akadémiához hasonló intézmények, ha nem azért, hogy partnereket szolgáltatassanak az ilyen bálókhoz? És ha a felső tízezerbeli lányok magukkal hozhatják a pasijukat, akkor én, a hercegnő miért nem?

De Grandmére biztos nem engedi meg... Különösen azok után, hogy hosszan kifejtette, az ember szerelmének tárgya még csak nem is sejtheti, hogy az ember vonzódik hozzá. Úgy döntöttem, be kell vetnem valamit abból a diplomáciai taktikából, amire Grandmére oly gondosan kioktatott.

- Tehát, Amelia, akármi történjék is - fűzte tovább gondolatát Grandmére, miközben hajkefével vakarászta Rommel ritkás szőrzetét a genoviai udvari állatorvos utasítása szerint kérlek, ne bámuld túl hosszan és túl feltűnően Trevanni grófnő felvarrt ráncait. Nem lesz könnyű, mert a plasztikai sebész szörnyűségesen elrontotta... De hát végül is Elena akart így kinézni. Biztos gyerekkora óta szeretett volna egy kiguvadt szemű tengeri sügérré hasonlítani...

- Grandmére, kérlek, eszembe jutott valami a bállal kapcsolatban - kezdtem a legúrabb modoromban. - Vajon szerinted a Contessának volna ellene kifogása, ha... magammal vinnék valakit?

Grandmére meghökkenően nézett rám. Megállt a kezében a kefe Rommel félig csupasz, remegő teste fölött. - Ezt hogy érted, Amelia? Nem gondolom, hogy anyád nagyon fesztelenül érezné magát Contessa Trevanni fekete-fehér balján. Először is, egyetlen más hippi radikális sincs meghíva...

- Nem is a mamára gondoltam! - vágtam közbe, mert rájöttem, hogy talán kissé burkoltan fogalmaztam. - Ha-nem... egy számomra megfelelő... partnerre.

- De hát már van partnered! - Grandmére megigazgatta Rommel gyémántokkal kirakott nyakörvet.

- Nekem? - Nem emlékeztem, hogy bárkit megkértem volna, kerítsen már egy ráérő katonai akadémiást...

- Hát persze! - mondta Grandmére, és feltűnt, hogy nem néz a szemembe. - René herceg nagylelkűen felajánlotta, hogy ő lesz a partnered a péntek esti bálon. Na, hol is tartottunk? Á, igen. Azt hiszem, mostanra már elsajátítottál annyit, hogy nem szokás a vendéglátó háziak vagy a háziasszony öltözékére megjegyzést tenni. Legalábbis nem a szemébe. De szükségesnek tartom, hogy figyelmeztesselek, a Contessa igen-igen kedveli a korához képest fiatalos ruhákat, amelyek felfedik...

- René lesz a partnerem? - ugrottam föl, és majdnem fölborítottam a Sidecar koktélt. - Renével kell mennem a Fekete-fehér bálba?!

- Hát persze! - felelte Grandmére, és ártatlan képet vágott. Egy kicsit talán túlságosan is ártatlan képet. - René vendégségben van itt Amerikában. Az ember azt gondolná, Amelia, hogy boldogan vendégül látod és...

Szúrósan néztem rá.

- Mi folyik itt, Grandmére? Te össze akarsz engem hozni Renével?

- Ugyan, kérlek! - Grandmére arcán őszinte felháborodás látszott. De én már annyiszor bedőltem az arckifejezéseinek! Főként annak, amelyet akkor ölt fel, amikor eljártssza, hogy ő csak egy gyámoltalan öreg néni. - A fantáziád nyilván anyai ágon öröklődött, Amelia. Apád sosem fantáziált ennyit, amiért csak hálát adhatok az Úrnak. Idő előtt a sírba vitt volna, ha csak fele olyan szeszélyes, mint te vagy, gyermekem.

- Miért, mi mást gondoljak? - kérdeztem, és kicsit hülyének éreztem magam ettől a kitöréstől. Hát igen, az a gondolat, hogy még csak tizennégy éves vagyok, és Grandmére máris össze akar hozni valami herceggel, sőt, később férjhez is akar hozzá adni... szóval ez elég hajmeresztően hangzott. Még Grandmére esetében is.

- Te akartad, hogy táncoljak veled!

- Csakis a fotó miatt! - húzta föl az orrát Grandmare.

- ... és te nem bírod Michaelt!

- Soha nem mondtam ilyesmit! Amit tőled hallottam róla, abból nagyon kedves fiúnak gondolom. Én csak azt szeretném, Amelia, hogy józanul mérlegeld a helyzetedet: te más vagy, mint a többi lányok. Te hercegnő vagy, és az országod sorsával kell törődnöd.

-... és az, hogy René egyszer csak fölbukkan itt, és te csak úgy bejelentetted, hogy ő lesz a partnerem a fekete-fehér bálon?!

- Valóban az én bűnöm, hogy azt akartam, szegény fiú érezze egy kicsit jól magát, amíg itt van. Annyi csapást kellett elszenvednie, elvesztette ősei kastélyát, az országáról nem is beszélve...

- Grandmére! - vágtam közbe. - René még meg sem született, amikor a családját kipenderítették!

- Annál inkább! - folytatta zavartalanul Grandmére. - Annál inkább tekintettel kéne lenned a helyzetére.

Remek. Most mi lesz? Mármint Michaellel. Nem mehetek egyszerre veled és René herceggel a bálba! Már így is épp elég rémesen festek a lenőtt hajammal és a zsiráfyszerű kinézetemmel (bár ha igaz, amit Grandmére a Contessáról mondott, ő még nálam is rémesebb látvány), pont az hiányzik, hogy két pasit meg még egy testőrt vonszoljak magammal a bálra...

Bárcsak Mia hercegnő helyett Leia hercegnő volnék! Annyival szívesebben mennék a Halálcsillagra., mint a fekete-fehér bálra!

Január 21., szerda, itthon

Persze nem lett semmi abból, hogy a mama majd beszél a papával bálügyben. A parkolóóra-kérdés belpolitikai vihart kavart Genoviában. Az idegenforgalmi miniszter beszédet tart válaszul a pénzügyminiszter beszédére, és addig nincs szavazás, amíg be nem fejezi, és le nem ül. Most viszont éppen tizenkét órája és negyvennyolc perce beszél. Csak azt nem értem, a papa miért nem csukatja börtönbe.

Komolyan kezdek aggódni amiatt, hogy nem bírok kibújni ez alól a hülye bál alól.

A mama bedugta a fejét az ajtón.

- Szerintem jobb, ha megmondod Michaelnak, hogy nem jó a péntek - tanácsolta. - Te, csak nem naplót írsz már megint? Nem a házi feladatodat kéne csinálnod?

Igyekeztem másra terelni a szót. (Különbén abszolút írom a házit, csak épp egy kis pihenőt tartok!)

- Mama, én nem szólok Michaelnak egy szót sem addig, amíg a papa nem ad választ. Semmi értelme kockáztatni, hogy Michael kirúgjon, hogy aztán a papa lazán azt mondja: ja, nem is kell elmennem arra a nyavalyás bábra.

- Mia! Michael nem fog kirúgni csak azért, mert eleget kell tenned egy családi kötelezettségnek, ami alól nem tudsz kibújni.

- Én ebben nem vagyok olyan biztos! - mondtam vész-jóslón. - Dave Farouq El-Abar ma kirúgta Tinát, mert Tina nem hívta vissza.

-Az más - mondta a mama. - Ha nem hívsz vissza valakit, az egyszerűen bunkóság.

- De mama! - Kezdett elegendő lenni abból, hogy mindent annyiszor kell neki elmagyaráznom. Kész csoda, hogy sikerült egy egyedülálló pasit fognia először, sőt, másodszor is, amikor ennyire semmit nem tud a pasizás trükkjeiről... - Ha túl készséges vagy, a pasi úgy érzi majd, oda a vadászat egész izgalma!

Erre már ő is gyanút fogott.

- Ne is mondd. Kitalálom: ezt is a nagyanyádtól tanultad, fogadjunk!

- Öö - mondtam. - Igen.

Hát akkor hadd adjak neked én is egy tippet, amit egyszer az anyámtól hallottam! - Ez meglepett. A mama nemigen jön elő a szüleivel, fura, hogy egyáltalán kapott bármelyiküktől olyan tanácsot, amit érdemesnek tart a lányának továbbadni.

- Szóval, ha már előre látod, hogy le kell mondanod a pénteki randevút Michaelnal, akkor a legjobb, ha elkezded lassanként adagolni neki.

Leesett az állam.

- Adagolni? Mi a fenét adagoljak?

- Hát a rossz hírt! - mondta a mama. - El kell kezdened lelkileg felkészíteni őt a csalódásra. Ha például valami baj érte volna Kövér Lulut, míg te Genoviában voltál... - Nyilván fennakadt a szemem, mert gyorsan hozzátette:

- Nyugi, nem történt semmi! Csak példaként mondom, szóval, ha valami baja esett volna, akkor nem egyszerre zúdítottam, hanem lassanként adagoltam volna a rossz hírt.

Érted? Például azt mondtam volna: Mia, Lulu sajnos kiszökött az ablakon, fölmászott a tetőre, és most nem tudjuk leszedni.

-Már miért ne tudnátok leszedni?! - vágtam közbe. - fogsz egy párnahuzatot, fölmégy a tűzlépcsőn, és amikor kellő közelségbe kerülsz hozzá, egyszerűen rádobod a huzatot, fölnyalábolod, és lehozod. Ennyi az egész!

-Jó, tegyük fel, hogy azt mondom neked, megpróbálom folytatni a mama. - Aztán, ha másnap telefonálsz, akkor azt mondanám, hogy nem sikerült, és Lulu már a szomszéd ház tetején van...

- Én meg azt mondanám, hogy menj át a szomszéd házba, kérj meg valakit, hogy engedjen be, és mássz ki a tetőre!

Nem értettem, mire akar kilyukadni. - De mama, hogy lehetsz ilyen felelőtlen, hogy engedheted ki Lulut a tetőre?! Hát nem megmondtam neked számtalanszor, hogy tartsd a szobám ablakát csukva? Tudod, hogy onnan szereti nézni a galambokat!!! Szegény Lulu nincs felkészülve a kinti életre...

-Na, erről van szó! - mondta a mama. - Te is tudod, hogy két szabadban töltött éjszakánál nem bírna tovább.

-Jaj... - mondtam majdnem böggve. - Persze hogy nem!

Érted már, mit akarok mondani? Ezzel felkészítettelek volna arra, hogy a következő telefon alkalmával megmondjam neked, hogy mindent elkövettünk ugyan, szegény Lulu mégis meghalt.

- ISTENEM, EZ RETTENETES! - jajdultam föl, és ölembé kaptam Lulut, és magamhoz szorítottam. - Hogy mondhatasz ilyen szörnyűséget? Ezt csináljam szegény Michael-lal? Különbén is, neki kutyája van, nem macskája! Pavlov sose mászik a tetőre!

-Nem - mondta a mama lemondóan. Kimerültnék látszott. Nem is csoda. A hasában növekedő magzat lassanként elszívja minden energiáját. - Én csak azt mondtam, hogy fokozatosan készítsd föl Michaelt a

csalódásra, ha tényleg le kell mondanod a pénteki randevút. Hívd fel, és mondd meg, hogy nem biztos a péntek. Ennyi az egész. Más szóval, adagold neki lassan.

Elengedtem Kövér Lulut. Nemcsak azért, mert végre rájöttem, mire akar kilyukadni a mama, hanem azért is, inert jól belém harapott. Úgy látszik, elege lett fojtogató ölelésemből.

-Aha - mondtam. - Szóval szerinted, ha ezt csinálom... ha lelkileg felkészítem arra, hogy pénteken nem tudok randizni vele... szóval akkor nem fog kirúgni, amikor ezt meg is mondom neki?

- Mia! Egyetlen normális fiú sem szakít veled azért, mert le kell mondanod egy randit! Vagy ha igen, hát nem érdemli meg, hogy veled járjon. Mint ez a Dave, Tina barátja... Szerintem Tina jobban járt, hogy szakítottak. Most pedig csináld a leckédet!

Hogyan képes elvárni tőlem, hogy leckét csináljak ilyen állapotban?

Inkább bekapcsoltam a gépet. Gondoltam, írok Michael-nak, de már várt egy e-mail Tinától.

Romanci: Szia, Mia! Mit csinálsz?

Szegény, hogy le van törve! Kékkel írt!

Kálulu: A biosz házit csinálom.

Hogy vagy?

Romanci: Hát... remekül. De annyira hiányzik! !!!!! Istenem, bár sose hallottam volna Jane Eyre-ről!

Eszembe jutott, mit mondott a mama. Gyorsan meg is írtam:

Kálulu: Tina, ha Dave csak azért szakított veled, mert nem hívtad vissza, akkor nem is volt rád méltó. Majd találsz egy másik fiút, aki jobban megbecsül.

Romanci: Komolyan mondog?

Kálulu: Halál komolyan!

Romanci: De hogyan találjak az Albert Einsteinben olyan fiút, aki megbecsül engem? Nálunk az összes fiú idióta! Kivéve persze M.M.

Kálulu: Nyugi, majd találunk neked valakit! Figyu, megyek, mert írnom kell a papámnak is...

Nem akartam neki megmondani, hogy akinek igazából írnom kell, az Michael, mert biztos rosszul esett volna neki, ha emlékeztetem, hogy nekem van pasim, neki meg nincs. Abban is reménykedtem, hogy nem emlékszik arra, hogy Genoviában, ahol a papám most tartózkodik, hajnali négy felé jár... Meg hogy a genoviai hercegi palota nem egy számítástechnikai csúcslétesítmény.

Kálulu: ... akkor szia, jó éjt!

Romanci: Szia! Ha később van még kedved dumálni, akkor írnék.

Én itt ülök a gép mellett. Úgyszincs hová mennem...

Szegény drága Tina! Teljesen odavan! Pedig szerintem jobb, hogy megszabadult Dave-től. Ha Dave annyira ott akarta őt hagyni emiatt a Jasmine miatt, legalább annyit megtehetett volna, hogy lassan adagolja be neki! Ha egy kis tisztesség szorult volna belé! De ebből pontosan látszik, hogy nem szorult!

Annyira örülök, hogy az én pasim nem ilyen. Vagy... legalábbis remélem. Na várjunk csak, persze hogy nem ilyen! Hiszen ő MICHAEL!

Kálulu: Hahó!

LinuxÁsz: Hahó, hahó! Hát te hol voltál ilyen sokáig?

Kálulu: Hercegnői illemtanleckén.

LinuxÁsz: Már azt hittem, mindent tudsz, amit egy hercegnőnek tudni kell!

Kálulu: Úgy látszik, még nem. Grandmère magához rendelt még egy kis csiszolásra. Ja, most jut eszembe, nincs véletlenül... Későbbi előadása a Csillagok háborújának, csak a hétórás?

LinuxÁsz: De van egy, tizenegykor. Miért?

Kálulu: Semmi, csak úgy.

LinuxÁsz: MIÉRT?

Na, ez volt az a pont, ahol csődöt mondtam. Talán a csupa nagybetű miatt, talán a Tinával folytatott beszélgetés ragadt meg bennem. Azok a rettentő szomorú kék betűk... Tudom, rögtön a tárgyra kellett volna

térnem ott helyben, de valahogy nem tudtam rávenni magam... Csak az járt a fejemben, mennyire okos és tehetséges Michael, én meg micsoda egy tehetségtelen balfék vagyok. Milyen egyszerű volna, ha egyszerűen fogná magát és keresne valakit, aki méltóbb az érzelmeire.

Tehát ezt írtam:

Kálulu: Gondolkoztam neveken az együttesed számára.

LinuxÁsz: Mi köze ennek ahhoz, hogy van-e későbbi előadása péntek este a Csillagok háborújának?

Kálulu: Hát izé... semmi. Mit szólnál a „Michael és a vukik” elnevezéshez?

LinuxÁsz: Szerintem túl sokat játszottál Luluval.

Kálulu: Ha-ha. Na jó, és hogy tetszik az „Ewok-banda”?

LinuxÁsz: EWOK-BANDA?! Hova hurcolt ma a nagy-anyád, amikor elvitt a suliból? Elektrosokk-kezelésre?

Kálulu: Jól van na, csak segíteni akartam...

LinuxÁsz: Tudom, tudom, meg ne sértődj! Csak az az érzésem, hogy a fiúk nem nagyon csípnék, ha az Endor bolygó kis szőrnök figuráival azonosítanák őket. Igaz, Borisz is köztük van, de azért az Ewok már neki is sok lenne...

Kálulu: BORISZ PELKOVSZKIJ IS BENNE VAN AZ EGYÜT-TISEDBEN? ! ! !

LinuxÁsz: Aha. Miért?

Kálulu: Semmi, csak úgy...

Hát komolyan, ha nekem együttesem lenne, nem venném be Boriszt. Igen, tudom, tehetséges zenész meg minden, de a száján lélegzik. Isteni, hogy Lilly meg ő ilyen remekül kijönnek, sőt, rövid ideig én is tök jól elvagyok vele, még jól is érzem magam a társaságában... De az együttesembe mégse venném be. Csak ha végre már nem túrná a pulcsiját a gatyájába!

LinuxÁsz: Nincs vele semmi baj, ha egyszer mégismered.

Kálulu: Tudom. Csak valahogy... nem ilyen együttes-alapítós típus. Az a sok Bartók...

LinuxÁsz: Elég rémes bluegrasst játszik. Na nem mintha bluegrasst akarnánk játszani...

Ezt örömmel hallottam.

LinuxÁsz: Szóval akkor elenged a nagyanyád időben?

Esküszöm, nem tudtam, miről beszél.

Kálulu: Mi????

LinuxÁsz: Pénteken! Nem azt mondtad, hogy hercegnői illemtanleckéd van? Azért kérdezted, van-e későbbi előadása a Csillagok háborújának, nem? Mert görcsölsz, hogy a nagyanyád nem enged el időben!

Összehantam. Ő maga kínálta nekem tálcán a tökéletes megoldást!... csak annyit kellett volna mondanom: „De, persze. Tényleg nem biztos, hogy elenged időben.” Erre ő nagy valószínűséggel följánlotta volna, hogy halasszuk a dolgot máskorra...

DE MI VAN, HA NINCS MÁSKOR?!!!

Mi van, ha Michael egyszerűen leráz, mint Dave Tinát, és talál magának egy másik lányt, akit elvihet a moziba?!!!

Tehát csak ennyit írtam:

Kálulu: A, semmi gond. Biztos elenged időben.

MIÉRT VAGYOK ÉN ILYEN NAGY HÜLYE?!!! MI A FENÉNEK ÍRTAM EZT?!!! Hiszen pontosan tudom, hogy nem szabadulhatok el időben, mert egész éjjel ott kell virítanom azon a nyomorult fekete-fehér bálon!!!!

Isten bizony, agybeteg vagyok, nem is érdemlem meg, hogy ilyen pasim legyen.

Január 22., csütörtök, az osztályban

Ma reggelinél Mr. Gianini megkérdezte: Nem látta valaki a barna kordnadrágomat?

Mire a mama, aki azért állította be a vekkert, hogy elcsípje a papát két parlamenti ülés között Genoviában (persze nem jött össze), így válaszolt:

- Nem, viszont erről jut eszembe, hogy nem látta valaki a Szabadságot Winonának! pólómat?

Én is csatlakoztam:

- Én meg még mindig nem találom az amidalás bugyimat! Akkor ébredtünk rá, hogy valaki ellopta a cuccunkat a tisztítóból.

Ez az egyetlen lehetséges magyarázat. Mindig a Thompson utcai kilós tisztítóba visszük a cuccot, ott aztán kimossák, és szépen összehajtogatva visszaküldik. A házukban nincsen portás, ezért a zsákok ott dagadoznak a lépcső-házban, míg valamelyikünk rá nem szánja magát, hogy fölvenszolja.

De azt a szennyeszsákot, amit Genoviába utazásom napján vittünk a tisztítóba, azóta se látta senki! (Különbén is, én vagyok az egyedüli a családban, aki odafigyel ilyesmire... nyilván azért, mert úgyis olyan tehetségtelen vagyok, de a gatyákat talán számon bírom tartani.)

Ez csak azt jelentheti, hogy az egyik elborult újságíró (akik rendszeresen átböngészik a szemetünket Mr. Molina, a gondnok legnagyobb örömére) nyilván megkaparintotta a ruhás zsákot, tehát bármelyik nap várhatjuk, hogy a New York Post a következő szenzációs szalagcímmel jelenik meg:

MIT REJT A RUHÁSSZEKRÉNY? MIA HERCEGNŐ RUHÁI ÉS ÖLTÖZKÖDÉSE - SZAKÉRTŐNK ELEMZÉSE

és ekkor érkezik el a pillanat, amikor az egész világ tudomást szerez arról, hogy amidalás bugyit hordok.

Eddig legalább nem kürtölték szét, hogy kedvenc alsóneműmön Csillagok háborúja figurák vannak, vagy hogy egyáltalán ilyen babonák rabja vagyok... Különbén úgy kell nekem, ha magammal vittem volna az amidalás bugyimat Genoviába, biztos a karácsonyi üdvözlőbeszédem is jobban sikerült volna! És akkor nem tettem volna azt a kitérőt sem a parkolóóráról.

Mindegy, annyira lefoglalt Michael és a téli iskolabál, hogy teljesen kiment a fejemből.

Most pedig úgy néz ki, hogy valaki megkaparintotta a szerencsebugyimat. Örülhetek, ha nem az interneten látom viszont valami árverésen! Szerintem vinnék, mint a cukrot. Tényleg elég jó darab!

Istenem, nekem végem. Kész. Annyi.

A mama már föl is hívta a kerületi kapitányságot, hogy bejelentse a lopást, de azoknak kisebb gondjuk is nagyobb, mint hogy holmi gatyatolvaj után nyomozzanak. Az ügyeletes csak röhögött a telefonba.

A mama meg Mr. Gianini persze könnyen veszik a dolgot, nekik csak pár közönséges pólójuk meg nadrágjuk tűnt el. Nekem viszont a bugyim. Ráadásul a szerencsebugyim. Jó, jó, megértem, hogy a bűnüldöző szerveknek fontosabb dolguk is akad ebben a városban, mint hogy az én bugyimat keresgéljék...

De ahogy a dolgok jelenleg állnak, elég nagy szükségem lenne egy kis szerencsére.

Január 22., csütörtök, matekóra

TENNIVALÓK:

1. Szólni Genovia ENSZ-nagykövetének, hogy mozgósítsa a CIA-t, hátha rá tudnak állítani néhány ügynököt a bugyi- hadműveletre (ugyanis ha a bugyim avatatlan kezekbe kerül, az nemzetközi bonyodalmakhoz vezethet!)

2. Macskakaját venni!!!

3. Ellenőrizni, hogy a mama szedi-e a folsavat!

4. Megmondani Michaelnak, hogy nem tudok elmenni az első randinkra!

5. Felkészülni a szakításra...

Szabály: A negatív számoknak nincs négyzetgyöke.

Január 22. csütörtök, egészségtan és mentálhigiéné

Láttad? Együtt mennek ebédelni a Cosíba!

Aha. Annyira bele van esve!

Szerintem tők helyes, amikor tanárok szerelmesek!

Nem izgulsz a holnap reggeli tárgyalás miatt?

Én? Na ne. Izguljanak ŐK!

És csak egyedül mész? A mamád meg a papád nem kísér el?

Viccelsz? Csak elbánok egy csapat producerral egyedül is! Hogy képesek ezt a gyermeteg moslétot megetetni a közönségükkel? Nem gondolják, hogy már kinőttünk ebből? Sőt, azt is tudjuk, hogy a dohányzás ártalmas az egészségre! Figyu, megcsináltad a házidat, vagy egész éjjel a bátyámmal emileztél?!!

Is-is.

Ti is olyan cukik vagytok, mint Mr. Wheeton és Mademoiselle Klein! Cuki-kuki!

Fogd be!

Meghalok az unalomtól. Csináljunk valami ranglistát!

Jó, de most te kezded.

CIKI ÉS MENŐ TÉVÉMŰSOROK LILLY MOSCOVITZRANGLISTÁJA

(Mia Thermopolis jegyzeteivel)

VÉSZHELYZET

Lilly: Mai történetfolyam realiztikus ábrázolásmódban. A világ modellje a kórház sürgősségi osztálya, ehhez képest — ezen kívül és ezen belül zajlanak az események. A betegek és az esetek csak aláfestését adják a sorozat nagyjából állandó szereplőinek. A társadalmi problémák a főszereplők — az orvosok, orvostanhallgatók és ápolók — alakjaiban öltenek testet. Jól megrajzolt jellemek, pergő dialógusok, de a sorozat egyre akciófilmesebbé válik.

MIA: *Minden epizód végén van valami tanulság, bár azt nem nagyon bírom, hogy mindig a legizgalmasabbnál fejeződik be! Szerintem disznóság volt Ross doktort (George Clooney...!) és Green doktort mindenféle ürügyekkel kiírni a sorozatból! Carhe Weaver is elég durva. Miért mindig a legrémesebb alakok maradnak?*

SABRINA, A TINIBOSZORKÁNY

Lilly: Ahhoz képest, hogy a szereplők képregény-figurák, ez a sorozat mégis egész helyes, sőt, időnként szórakoztató. Kimondottan sajnálatos, hogy nem szerepelnek benne igazi boszorkány szertartások! A sorozatnak kifejezetten javára válna, ha kissé elmélyültebben foglalkozna a régi pogány rítusokkal, amelyek az évszázadok során emberek millióinak, főként a nőknek segítségére voltak. A beszélő macska kicsit gyanús: még sose olvastam semmiféle hiteles dokumentumot, amely alátámasztaná az ilyen átalakulás valószínűségét.

MIA: *Szerintem totál hátborzongató, úgy, ahogy van... brrr!*

BAYWATCH

LILLY: Gyermeteg moslék.

MIA: *A világ legeslegjobb sorozata. Mindenki fantasztikusan néz ki benne. Az összes cselekmény követhető, még leckeírás vagy emilezés közben is. Csodaszépek a tengerparti felvételek, amiket isteni nézegetni a sötét, ködös és undok Manhattanben februárban. Legjobb rész: Amikor Pamela Andersont elrabolja az a félig ember, félig szörny izé, aki a plasztikai műtéte után az UCLA professzora lesz. Legrosszabb rész: Amikor Mitch örökbe fogad egy gyereket.*

JAG - BECSÜLETBELI ÜGYEK

LILLY: Újabb modellhelyzet: a hadsereg. A hierarchizált és merev viszonyok között újszerű vonás Hármon Rabb és Mac kapcsolata, akik teljesen egyenrangúak. Ez ritkaság az akciófilmekben, ahol a női szereplőket rendszerint csak dísznek írják bele a forgatókönyvbe.

MIA: *Az a vicces, hogy minden és mindenki azért dolgozik, hogy Harm és Mac egymáséi legyenek, de ki tudja, hány epizódot kell még végigizgulnunk, hogy ez bekövetkezzék. Tényleg, hányat? Nem tudod, Lilly? Nekem Harm is nagyon tetszik, szóval Mac ellen kéne drukkolnom, de mégis szeretném, hogy összejöjjenek.*

PINDUR PANDÚROK

LILLY: A legjobb tévésorozat, a kedvencem!

MIA: Csatlakozom. Ennyi.

SZÍVEK SZÁLLODÁJA

Lilly: Egyedülálló anya, aki egy észak-keleti kisvárosban neveli kamasz lányát. Egy küzdelmes sors szép és elmélyült ábrázolása.

MIA: *Sok, sok, sok, sok, sok, sok, sok helyes fiú! És azt is jó látni, hogy a gyermekét egyedül nevelő anya, aki a gyermeke tanárával jár, nem a többség megvetésében, hanem támogatásában részesül.*

BUFFY, A VÁMPÍROK RÉME

LILLY: Feminista hatalomátvétel, szórakoztatás mesterfokon! A főhősnő a rettenthetetlen vámpírgyilkos, aki legalább annyira aggódik lelke halhatatlansága, mint összekócolódó frizurája miatt. Követendő példa fiatal nők számára - helyesbíték, mindkét nem és minden korosztály számára! Szerintem ebből a sorozatból mindenki profitál! Minden tévésorozat példát vehetne a Buffyról. Nevetséges és kicsinyes dolognak tartom, hogy még egyetlen Emmy-díjat sem nyert.

MIA: *Én azt szeretném, ha Buffy végre találna egy olyan pasit magának, akinek nem kell vérlemezkéket innia, hogy életben maradjon.*

Legjobb rész: *amikor smárolnak. Legrosszabb rész: nincs!*

STAR TREK: THE NEXT GENERATION (AZ ÚJ GENERÁCIÓ)

LILLY: A színvonalasabb science fiction darabok közül való. Utópia a 2300-as években a Csillagflotta kutatóiról. Legfőbb erénye az egyenlőség, minden szereplő egyenrangú, akármilyen réteghez tartozzon is. Picard kapitány méltó vezetője az úrfelfedező expedícióknak, mindig a helyzet magaslatán áll, döntései elkötelezett demokratára vallanak.

MIA: *Mi az, hogy utópia? Én is bírom a Next Generationt, bár, hogy őszinte legyek, a Deep Space Nine-t jobban! Picard kapitány a kopasz fejével mindig a papát juttatja eszembe. Ja, meg az okoskodásával.*

Január 22., csütörtök, t.g.

Tina irtóra ki van akadva Charlocte Brontéra. Azt mondja, a Jane Eyre tönkretette az életét.

Ezt ebédnél jelentette be, Michael füle hallatára, akinek egyáltalán nem volna szabad hallania az egész Jane Eyre-taktikáról... Szerencsémre bevallotta, hogy nem olvasta a könyvet, tehát biztos lehetek benne, gőze nincs, miről beszélt Tina.

De ez akkor is nagyon szomorú. Tina azt is mondta, kihajítja az összes romantikus regényét, soha egyetlenegy sem olvas többé, mert ezek tehetnek arról, hogy megfeneklett a kapcsolata Dave-vel!

Rémes volt ezt hallani tőle. Tina imádja a romantikus regényeket. Naponta legalább egyet elolvas.

És most azt mondja, hogy ha nincsenek ezek a hülye regények, akkor nem Jasmine, hanem ő menne Dave Farouq El-Abarral a Rangers meccsére szombaton.

Hiába mondtam neki, hogy nem is szereti a jéghekit. Az se vigasztalta.

Lillyvel ráébredtünk, hogy ez az esemény fordulópont Tina lelki fejlődésében. Úgy éreztük, fel kell hívnunk a figyelmét arra, hogy nem Jane Eyre, hanem Dave a hibás abban, hogy a kapcsolatuk zátonyra futott... és ha tárgyilagosan szemléljük a dolgot, akkor talán jobb is, hogy így történt. Nevetséges, hogy Tina a romantikus regényeket okolja a történetekért.

Ezért aztán készítettünk neki egy listát abban a reményben, hogy belátja a tévedését:

ROMANTIKUS HŐSNŐK - MIT TANULHATUNK TŐLÜK? -

LILLY ÉS MIA ÖSSZEÁLLÍTÁSA

I- Jane Eyre, a Jane Eyre főhősnője:

Tarts ki a meggyőződésed mellett, kitartásod elnyeri jutalmát!

2. Lorna Doone, a Lorna Doone főhősnője:

Lehet, hogy királyi sarj, netán hatalmas vagyon várományosa vagy, csak még nem tudsz róla?

3. Elisabeth Bennett, a Büszkeség és balítélet főhősnője:

A pasik azt szeretik, ha jól pörög az agyad!

4. scarlett O'Hara, az Elfújta a szél főhősnője: lásd a 3. pontot
5. Marian, a Robin Hood főhősnője: Nem kellene megtanulnod nyilazni?
6. Hsa, a Casablanca főhősnője:

Szerelmi bánatra nem biztos, hogy a házasság a legjobb

orvosság!

7. Marguerite Gautier, A kaméliás hölgy főhősnője: Évenkénti tüdőszűrés!
8. Emma Bovary, a Bovaryné főhősnője: Ne ásd el magad vidéken!
9. CATHERINE, az Üvöltő szelek főhősnője:
Ne légy beképzelt, mert halálod után te is a mocsárban bolyongó boldogtalan kísértet leszel!
11. CATHERINE, a Búcsú a fegyverektől főhősnője: A háború értelmetlen hülyeség.

Tina elolvasta a listánkat, és könnyes szemmel igazat adott nekünk. Belátta, hogy szüksége van a romantikus hősnőkre, nem válhat el tőlük haraggal. Mindannyian megkönnyebbülten felsóhajtottunk (kivéve Michaelt és Boriszt, akik Michael GameBoyát nyomkodták), és ekkor Shameeka olyan bejelentést tett, ami mellett Tina összes gondja-baja eltörpült:

- Indulok a drukkerválogatáson.

Leesett az állunk. Nem mintha Shameeka nem volna alkalmas rá... ő a legsportosabb mindannyiunk közt és a legcsinosabb is, és legalább annyit tud a divatról meg a sminkelésről, mint Tina.

- De hát... minek... hogy kerülsz te ezek közé? - bökte ki Lilly. Ennél pontosabban nem is fogalmazhatott volna.

- Hát csak azért - magyarázta Shameeka mert már elegendem van abból, hogy Lana és a barátnői folyton szívatnak. Vagyok én is olyan jó, mint ők! Nem barátkozni akarok velük, csak ki akarom próbálni, bevesznek-e a csapatba! Élni akarok a lehetőséggel!

- Ehhez természetesen jogod van, Shameeka, és az ambíciódat tiszteletben tartjuk - mondta Lilly de figyelmeztetnem kell téged: ha indulsz a válogatáson, nagy esélyed van rá, hogy bekerülsz a csapatba. Fel vagy készülve arra a megaláztatásra, hogy Josh Richternek kell visítva drukkolnod, mikor rúgja a bőrt?

-A drukkolást hosszú évek óta valami bűnösen szexista eltévelyedésnek tekintjük! Pedig a drukkercsapatok már régóta küzdenek azért, hogy ez megváltozzon, és sportolóként ismerjék el őket! Ez is van olyan testedzés, mint bármi más, ráadásul itt a két kedvenc hobbimat, a táncot és a gimnasztikát egyszerre üzhetem. Csakis ezért engedi a papám, hogy induljak a válogatáson. Meg azért, mert a maga idejében George Bush is tagja volt a drukkercsapatnak. A meccsek utáni bulikra úgyse enged el...

Ebben nem kételkedtem. Mr. Taylor, Shameeka papája vasfegyelmet tart otthon.

De a többi... hát... és ez a szónoklat olyan megtervezettnek és magyarázkodónak hatott.

- És ha beválogatnak a csapatba - kérdeztem -, akkor majd nem is velünk ülsz egy asztalnál? Átülsz hozzájuk?

Az ebédlő túlsó végébe mutattam. A hosszú asztalnál ott ült Lana és Josh tökéletes frizurájú és menő szerkőjű haverjaik körében. Elfacsarodott a szívem a gondolatától, hogy a szép és okos Shameeka, aki eddig közénk tartozott, most egyszerre csatlakozik a sötét oldalhoz...

Dehogyan! - mondta Shameeka megvetően. - A barátságunkon mit sem változtat, ha belépek az Albert Einstein Gimnázium drukkercsapatába! Továbbra is kezelem a kamerát a műsorodban - mutatott Lillyre továbbra is melletted ülök bioszórán - mondta nekem -, továbbra is a sminktanácsadód maradok - mondta Tinának -, és továbbra is modellt ülök neked - mondta Ling Sunak. - Csak talán kevesebb időt töltök majd veletek, ha tényleg bevesznek a csapatba.

Csak ültünk, és az előttünk álló nagy változáson töprengtünk. Ha Shameeka megfelel a válogatáson, az minden ígéretés ellenére csapást mér ránk, akik nem tartozunk a menők közé. Alig fogjuk látni Shameekát, mert minden szabad idejét spárgázással meg díszlépéssel fogja tölteni, és amikor már mindent megtanult, akkor buszozhat az idegenben játszott meccsekre.

És ez még nem minden. Ha Shameekát beveszik a csapatba, az azt jelenti, hogy ő is jó valamiben... IGAZÁN NAGYON JÓ. Akkor már nem csak az az átlagos, mindenben ügyes, jó tanuló lesz, mint eddig... és akkor én maradok az EGYETLEN a mi asztalunknál, akinek semmiféle tehetsége nincsen.

Igazán mondom, hogy nem ezért akartam, nem ezért reméltem olyan kétségbeesetten, hogy Shameeka nem kerül be a csapatba... Mármint, szóval, úgy értem, nagyon szurkoltam neki, hogy sikerüljön, ha ez minden vágya.

De... de ANNYIRA nem szeretnék egyedül maradni a tehetségtelenségemmel ANNYIRA, ANNYIRA NEM!!!

Sűrű csönd ereszkedett az asztalunkra. Kivéve persze Michael GameBoyának bing-bing-bing-jét. A pasik... hát igen, még a tökéletes pasik is, mint Michael, teljes mértékig érzéketlenek a hangulatokra.

Mondhatom, az idei év hangulata eddig elég pocsék. Ha nem áll be gyorsan valami javulás, az egész évet leírhatom mint selejtet.

Még mindig fogalmam sincs, miféle tehetség szorult belém. Egyben biztos vagyok: a pszichológia nem erős oldalam, mert rettentő kemény munka volt Tinát lebeszélni arról, hogy kihajigálja a könyveit! Shameekát pedig nem sikerült lebeszélni arról, hogy elinduljon a válogatáson. Kezdem sejteni, miért akarja mindenáron megpróbálni: lehet, hogy mégis jó buli...

Csak egyet nem értek: mi a fenének akar valaki szabad akaratából ennyi időt eltölteni Lana Weinbergerrel?

Január 22, csütörtök franciaóra

Mademoiselle Klein tényleg nem volt elragadtatva, amiért ellógtuk a tegnapi óráját Tinával.

Persze megmagyaráztam, hogy nem lógtunk, hanem egészségügyi okokból kellett Hóék üzletébe szaladnunk tamponért. Az az érzésem, hogy Mademoiselle Klein nem hitte el. Az ember azt várná, hogy mégis szorult belé valami női szolidaritás, legalább a nehéz napokon, de nem. Igaz, nem írt be igazolatlanok. Szóbeli figyelmeztetést kaptunk és büntetési feladatot: ötszáz szóból álló fogalmazást kell írunk (persze franciául) a Maginot-vonalról.

De én most másról akarok írni!

A PAPÁM VÉGRE URALKODIK!!!!

És nem csak az országán! Felmentett a fekete-fehér bálon való megjelenés alól!!!!

Az történt ugyanis - minderről Mr.Gianinitől értesültem, aki elkapott a folyosón, és gyorsan leadta a drótot -, hogy a parkolóóráról folytatott maratoni vita harminchat óra elteltével abbamaradt, és a mama végre elcsípte a papát telefonon. (Ja, amúgy a parkolóórák felszerelését pártolók nyertek! Ez győzelem az én számomra meg a környezet számára is. Grandmére persze nem kért bocsánatot, amiért úgy leteremtett a karácsonyi beszédem váratlan fordulata miatt, de mégis elégedett vagyok. Az igazi nyertes a genoviai infrastruktúra.)

Lényeg, hogy a papa a sarkára állt, és közölte: nem kell elmennem a Contessa báljára. Sőt, mondott mást is: azt, hogy életében ilyen nevetséges hülyeséget nem hallott, és az egyetlen konfliktus, amely a genoviai és a monacói uralkodóház között van, az Grandmére műve. Ő meg a Contessa már iskoláskoruk óta vetélkednek egymással.

Grandmére most nyilván dicsekedni akar az unokájával, akiről már könyveket írtak és filmeket forgattak. Úgy tudni, a Contessa unokája is ott lesz a bálon, akiről még egyetlen sor se jelent meg, és aki nyilván még nálam is nagyobb lúzer, végzős korában rúgták ki a suliból, mert nem bírt tisztességesen megtanulni síelni vagy mi.

Szabad vagyok! A szerelmemmel tölthetem a péntek estét! Fölöslegesen adagoltam Michaelnak a rossz hírt! Minden a legnagyobb rendben lesz, kivéve, hogy nincs meg a szerencsebugyim... Hiánya nagyon fájó.

Annyira boldog vagyok, hogy kedvem támadt verset írni. Tinának semmiképp se mutatom meg. Mégsem való, hogy lubickoljak a boldogságban, amikor másnak a szíve szakad meg a boldogtalanságtól! (Tina megtudta, kicsoda Jasmine: Dave iskolatársa a Trinityben. Az ő apja is olajsejk. Jasmine türkiz fogszabályzót hord, és a nickje: ImádlakJustin2345).

HÁZI FELADAT:

Matek: példák a 11. fejezet végén

Angol: fogalmazás: „Benyomások a Rómeó és Júlia erkélyjelenetéről”

Biosz: nem tudom, Shameeka majd megcsinálja

Eg. és ment.hig.: 2. fejezet, Környezeti kockázatok

tg.: kitalálni, mihez van tehetségem!

Francia: Chapitre Onze, écrivez une narration, 300 szó, kettes sorköz, plusz 500 szó a Maginot-vonalról
Társ. ism.: Fogalmazás 500 szóban az örmény konfliktus ere-detéről.

Michaelhoz
*Ó, Michael,
Még egy nap és ott üliünk,
a vászonra tapad a szemünk,
s közben vega-burgert eszünk.
Az űrben kitör a háboi'ú,
nem tehet semmit R2 D2...
de nekünk a Föld a béke szigete,
csak te meg én, én meg te.
Fogd a kezem, ne érjen baj semmi se!
Leia vagyok, és te Han, kedvesem,
Szerelmünk nem halványul sohasem,
Csillaga fent ragyog fényesen.*

Január 22. csütörtök, a limuzinban, Grandmere-től hazafelé

Csak a nagy emberek ismerik be tévedésüket – ezt Grandmére-től tanultam.

Ha ez igaz, akkor még a 178 centimnél is nagyobb vagyok... Mert beismerem, tévedtem. Rosszul ítélt meg Grandmére-t. Azt gondoltam róla, hogy szigora embertelen, sőt, időnként azzal is meggyanúsítottam, hogy egy idegen bolygóról érkezett, hogy megfigyelje a földlakók életét és jelentést készítsen róla feljebbvalóinak... Hát nem, kiderült, hogy Grandmére is ember, egészen hasonló a többiekhez.

Hogyan jöttem rá? Hogyan jöttem rá, hogy Genovia özvegy hercegnéje mégsem adta el a lelkét a Sötét Hatalmaknak, pedig én ezzel gyanúsítottam?

Akkor derült ki, amikor megérkeztem a Hotel Plazába, kellőképpen feltűzelve, hogy megvívjam a csatát a bálí megjelenésről. Alig vártam, hogy diadalittasan a képébe vágassam: - Grandmére, a papa azt mondta, hogy nem kell elmennem Contessa Trevanni báljára, tehát nem fogok!

Szóval ezt akartam mondani.

Ám amikor beléptem hozzá, torkomon akadt a szó. Grandmére nagyjából úgy nézett ki, mintha átment volna rajta egy úthenger! Nem vicc! Minden lámpaernyőt valami bordó kendő borított, ő meg ölbe tett kézzel ücsörgött a sötétben, és azt mondta, bántja a szemét a fény. Nem is volt rendesen felöltözve! Csak egy bársony pongyola volt rajta, a lábán papucs, az ölében meg valami bolyhos takaró és a hajában csavarok! A szemén csak azért nem maszatozódt el a smink, mert tetoválva van... Közel s távol egyetlen Sidecar koktélt sem tudtam felfedezni, csak ült ott magába roskadva, ölében a reszkető Rommel, bizony isten, mint aki halni készül. Nem Rommel, Grandmére.

- Grandmerei - kiáltottam rá rémulten. - Mi bajod van? Beteg vagy?

Amikor megszólalt, nem hittem a fülemnek. Ez nem az ő erős, rekedtes hangja volt.

- Ugyan, semmi - lehelte reszketegen. - Semmi bajom. Illetve, majd összeszedem magam. Ha kiheverem ezt a megaláztatást...

Megaláztatást? Miféle megaláztatást? - Odaléptem hozzá, és letérdeltem a fotel mellé. - Grandmére, biztos nem vagy beteg? Hol a cigarettád?

- Mondtam, majd összeszedem magam - folytatta elhaló hangon. - Lehet, hogy hetekbe telik, amíg újból a nyilvánosság előtt merek mutatkozni, de nem adom fel. Egy Renaldo nem adja fel.

Igazság szerint Grandmére nem vér szerinti Renaldo, hiszen csak beházasodott a családba, de eszembe se jutott erről vitatkozni, mert úgy láttam, valami nagy baj van. Talán kiesett a méhe zuhanyozás közben - ez egyszer megtörtént valakivel Boca Ratonban, abban a házban, ahol Lilly és Michael nagyanyja lakik! És gyakorta megesik James Herriot állatorvos-regényeiben a tehenekkel!

- Grandmére! - Óvatosan körülnéztem, hátha fölfedezem a padlón a méhét vagy bármi egyebet... - Hívjak orvost?

-Az én bajomra nincs orvosság... - sóhajtotta Grandmére. - Az én szenvedésemet az unokám okozza, aki nem szeret engem...

Azt hittem, félrebeszél. Jó, hát előfordul, hogy nem rajongok érte... Még talán az is kicsúszott a számon, hogy utálok. De hogy ne szeretném? Ilyet sose mondtam neki, legalábbis a szemébe nem...

- Grandmére, hogy mondhatsz ilyet? Persze hogy szeretlek!

-Akkor miért nem akarsz eljönni velem a Contessa fekete-fehér báljára? - jajdult fel Grandmére.

- Mi-micsoda? - Csak pislogtam és dadogtam.

-Apád azt mondja, nem vagy hajlandó eljönni! Megmakacsoltad magad, és kész.

Figyelj, Grandmére, te is tudod, hogy nem akarok elmenni! Azt is tudod, hogy Michael meg én...

- Az a fiú! - csattant fel Grandmére. - Már megint az a fiú!

- Grandmére, légy szíves, ne hívd így! Pontosan tudod, hogy hívják!

- Szóval ez a Michael ... - Grandmére rosszállóan szipákkolt - ...ez a Michael sokkal fontosabb neked, mint én! Az ő érdeke előbbre való, mint az enyém!

A válasz természetesen határozott IGEN lett volna. De nem akartam túlfeszíteni a húrt. Csak ennyit mondtam:

- Grandmére, holnap este lesz az első randim Michaellal. A legelső. Beláthatod, hogy ez elég fontos nekem!

- És az nem számít, hogy nekem mennyire fontos, hogy te megjelenj ezen a bálon?!

Grandmére olyan kétségbeesetten bámult rám, hogy egy pillanatra azt hittem, könnyes a szeme... De biztos csak a rossz világítás tette. - Az se számít senkinek, hogy Elena Trevanni kislány korunk óta mindig parancsolgatott, mindig lenézett engem, mert ő előkelőbb és gazdagabb családba született, mint én! Amíg férjhez nem mentem a nagyapáéhoz, mindig neki voltak szebb ruhái, cipőjei és táskái, mert az én szüleim nem engedhették meg maguknak azt a luxust! És az se számít, hogy még mindig fölöttem állónak érzem magam, mert egy grófhhoz mentem férjhez, akinek se birtoka nem volt, se kötelességei, csak tengersok vagyona! Nekem bezzeg az arcom verítékével kellett egész életemben dolgoznom, hogy Genoviát tengerparti mesebirodalommal, a nyaralók álmává tegyem! És persze az se számít, hogy szerettem volna egyszer, csak egyetlenegyszer elégtételt venni a sok sérelemért, azzal, hogy büszkélkedhetek a bájos és jól nevelt unokámmal!

Meg se tudtam mukkanni. Halvány fogalmam se volt arról, hogy ilyen fontos neki ez a nyavalyás bál. Azt hittem, azért csinálja a felhajtást, mert össze akar engem ugrasztani Michaellal, aztán meg összehozni René herceggel, hogy frigyünkkel megpecsételjük a két család szövetségét, és utódaink az európai arisztokrácia kiválasztottal legyenek! Fel sem merült bennem, hogy létezik valami enyhítő körülmény...

Igen, az enyhítő körülmény az, hogy Trevanni grófnő lényegében Grandmére Lana Weinbergerje!

Úgy tűnik, Elena Trevanni ugyanolyan gonoszul szívatta Grandmére-t, ahogy Lana engem!

Vajon olyasmit is mondott Grandmére-nek, hogy hordjon Salvequick sebtapaszt, amíg belenő egy melltartóba...? Ha ezt meg merte tenni Clarisse Renaldóval, akkor tényleg nem ijed meg az árnyékától!

- Most pedig - folytatta Grandmére gyászosan - az egész világ és Elena Trevanni színe előtt be kell ismernem, az unokám annyira se becsül, hogy egyetlenegyszer elhalasztaná a kedvemért a randevuját...

Elszorult a torkom, de már tudtam, mit kell tennem. Megértettem, mit érez Grandmére. Ha tudtam volna, mit tegyek, hogy törlesszek Lanának, megtettem volna. Bármit megtettem volna. Na persze jártam egy kis ideig az ő pasijával, de az is a visszájára fordult, és a végén megint csak engem ért a megaláztatás, nem Lanát... Szóval bármit megtettem volna.

Mert ha valaki olyan aljas és kegyetlen, mint Lana -nemcsak velem, hanem mindenkivel az Albert Einstein-ben, aki nem olyan szép, mint ő, és nem tagja a drukker csapatnak-, az megérdemli, hogy egyszer kamatostul fizessék vissza a sok görénységét.

Nagyon furcsa volt. Grandmére olyan erős és magabiztos, nem olyan balek, mint én. Nem nagyon tudtam elképzelni, hogy hagyja magát kínozni. Azt viszont igen, hogy ha Elena hosszú szőke haját hátrarázza Grandmére padjára valami undok megjegyzés kíséretében, Grandmére azonnal hátracsavarja a karját. Vagy megskalpolja ott helyben... Ez sokkal jobban illett volna a képbe.

Persze lehet, hogy neki is megvannak a maga mumusai. Talán az egyik pont Elena Trevanni.

Az ugyan nem igaz, hogy Grandmére-t jobban szeretem Michaelnál - Michaelt szeretem a legjobban a világon, persze Kövér Lulut kivéve -, de ebben a pillanatban kivételesen jobban sajnáltam őt, mint saját magamat.

Hihetetlen, de így volt. Pedig magamat is nagyon sajnáltam, mert attól féltem, hogy Michael szakít velem, ha lemondok a randit.

Ezért aztán a következő pillanatban kiböktem:

- Jól van, Grandmère, ha annyira szeretnéd, elmegyek arra a bálra. - Nyilván nem voltam magamnál. De ekkor már nem lehetett visszakozni.

Grandmère nyomban varázslatos átalakuláson ment keresztül, Egészen feléledt.

- Komolyan mondd, Amelia? - kérdezte, és megragadta a kezemet. - Megtennéd ezt nekem?

Tudtam, mit kockáztatok. Tudtam, hogy örökre elveszíthetem Michaelt. De az is eszembe jutott, amit a mama mondott: ha Michael nem érti meg, miért kell lemondanom a randit, akkor talán nem is méltó arra, hogy velem járjon.

Tényleg micsoda balek vagyok! De annyira örült! Menten ledobta az öléből a kasmírtakarót Rommellel együtt, csöngetett a szobalánynak Sidecarért és cigarettáért, aztán áttértünk a napi leckére: hogyan kell öt különböző nyelven megérdeklődni a legjobb taxivállalat telefonszámát.

Már csak egyvalami érdekel.

Nem is az, hogy mi a fenének kéne nekem valaha életemben hindusztáni nyelven taxit hívni... Nem.

Hanem, hogy MIT FOGOK MONDANI MICHAELNAK?!!! Fogalmam sincs. Ha nem rúg ki azonnal, akkor vele is valami baj lehet. De tudom, hogy vele nincs semmi baj, tehát nyilván ki fog rúgni. NINCS IGAZSÁG A FÖLDÖN. NINCS.

Lilly holnap megy a reggelivel egybekötött tárgyalásra a filmproducerekkel, így holnap reggel kettesben leszünk Michaellel. Legjobb lesz, ha akkor mondom neki, akkor még sulí előtt kirúghat. Legalább kibőghetem magam a vécén, és az első órára talán kicsit össze is szedem magam. Az első óra holnap matek lesz, Lanával súlyosbítva. Nem elég, hogy ott állok majd vérző, kitépett szívvel és kibőgött szemmel, még őt is el kell viselnem.

Utálom magam.

Január 22, csütörtök, itthon

Végre megnéztem a rólam szóló filmet. A mama vette föl videóra, amíg Genovában voltam. Azt hittük, Mr. Gianini rávette a Simon and Garfunkel emlékkoncertet, de mégsem.

Iszonyú helyes volt a Michaelt alakító srác. A filmben ő meg én összejövünk a végén.

A valóságban viszont Michael ki fog rúgni holnap... Tina azt mondja, képtelenség.

Ez nagyon rendes tőle, de én tudom, hogy így lesz. Tuti. Ha lemondok a randit, beletaposok az önézetébe. Harmincegy napja járunk együtt, és a legelső randit lemondok! Naná, hogy kirúg! Teljesen érthető. Én is kirúgnám magam. Most már azt is értem, hogy miért nem élhetnek normális magánéletet az uralkodó családok tagjai... Vilmos hercegnek és nekem mindig is a kötelesség lesz az első. Ki érti ezt meg, és ki hajlandó elviselni...?

Tina szerint Michael megérti és el is viseli. Tina szerint Michael nem fog szakítani velem, mert szeret. Szerintem meg fog, mert csak barátjaként szeret.

- Michael egész biztosan szerelmes beléd! - duruzsolja a fülembe Tina. - Csókolóztatok is!

-Jó, és? Kennyvel is csókolóztam, és nem voltam belé szerelmes!

-Az tök más!

- Miért?

Mert Michaelt meg téged egymásnak teremtett a sors! -Tina kezdi unni a nyavalygásomat. Hallom a hangján. -Olvastad a horoszkópodat, nem? Kennynek meg semmi köze hozzád! Kenny Rák.

Tina asztrológiai jóslatai ellenére sem tudom elhinni, hogy Michael érzelmei hevesebbek irántam, mint mondjuk Judith Gershner iránt. Igaz, írt hozzám egy verset, abban bevallotta, hogy szerelmes belém... de az egy hónappal ezelőtt volt, és én külföldön voltam! Hazatérésem óta nem ismételte meg ezt a kijelentését. Igenis biztos vagyok benne, hogy az lesz az utolsó csepp a pohárban, ha holnap lemondok a randit! Mi a fenének töltené Michael egy olyan csajjal az idejét, aki még a saját nagyanyját se bírja leszerelni?! Hogy nézne ez ki fordítva? Biztos vagyok benne, ha Michaelt a nagyanyja nyaggatni kezdené: „Kisfiam, muszáj eljőnnöd velem péntek este a römipartimra, mert ott lesz ifjúkori riválisom, Olga Krakowski, és szeretnék veled büszkélkedni!”, csak ennyit mondana: „Bocs, nagyi, de szó se lehet róla”.

Csak én vagyok ilyen gyenge jellem. Bűnhődni kell érte.

Vajon ilyenkor már nem lehet iskolát váltani? Azt hiszem, nem bírnám ki, ha a szakítás után is az Albert Einsteinbe kéne járnom, és nap mint nap látnom Michaelt a folyosón, az ebédlőben meg t.g.-n... Belebolondulnék, ha azzal a tudattal kéne élnem, hogy az enyém volt, de eljátszottam a szerelmét...

Egyáltalán van olyan iskola Manhattanben, amely hajlandó átvenni egy ilyen tehetségtelen, jellemtelen csőd-tömeget, mint én? Nem hinném.

Michaelhoz

Michael, én egyetlen szerelmem,

Miért fordultam saját magam ellen?

Lelkemet megzavarta tán egy gonosz szellem?

Vesztemet okozta, ó, a gyenge jellem.

Január 23., péntek, az osztályban

Végre. Megtörtént. Megmondtam neki. Nem rúgott ki. Még nem. Sőt, nagyon kedvesnek és megértőnek mutatkozott.

- Semmi baj, Mia - mondta. - Megértem. Te hercegnő vagy, és számodra első a kötelesség.

Lehet, hogy nem akart velem az iskolában mindenki szeme láttára szakítani?

Azt mondtam neki, hogy megpróbálok korán lelépni a bálról, ha bírok. Ő meg azt felelte, hogy akkor menjek föl utána. Mármint hozzájuk.

Sajnos tudom, mit jelent ez...

Akkor fog kirúgni.

ISTENEM, MI BAJOM VAN?!! Hosszú évek óta ismerem Michaelt. TÉNYLEG nem olyan típus, aki szakít egy lánnyal, mert annak valami közbejött, és lemond egy randit. MICHAEL NEM OLYAN! PONT EZÉRT SZERETEM!

Mégsem bírok szabadulni a gondolattól, hogy csak azért nem szakított velem a limuzinban, mert nem akart ilyet tenni a saját testőröm és sofőröm előtt... Lehet, hogy azt hitte, Lars arra is ki van képezve, hogy a velem szakító fiúkat egyszerűen leüsse?

NEM VAGYOK NORMÁLIS. HOGY JUTHAT ILYESMI AZ ESZEMBE?!! MICHAEL NEM DAVE FAROUQ EL-ABAR! NEM FOG KIRÚGNI!!!

De miért érzem úgy magam, mintha én lennék Jane Eyre? Miért érzem úgy, hogy most tudtam meg az igazat Bertháról? Hiszen Michaelnak nincs felesége! De az nagyon is lehetséges, hogy a kapcsolatunk a végéhez közeledik, mint Jane-é Mr. Rochesterrel. És semmi nem hozhatja helyre... Lehetséges, hogy amikor ma fölmegek Mos-covitzékhoz, a lakás lángokban áll, és akkor talán bebizonyíthatom, hogy méltó vagyok Michael szerelmére, ha kimentem a mamáját vagy esetleg a kutyáját, Pavlovot a tűzből...

Más megoldást nemigen látok. Persze átadom majd a szülinapi ajándékát is, ha már annyit fáradoztam, hogy ellopjam...

De úgyis hiába.

Tényleg, MI BAJOM? Remélem, csak premenstruációs szindróma. Mert ha ez a szerelem, akkor én nem akarok többé szerelmes lenni!!!!!!!!!!!!!!

Január 23., péntek, még mindig az osztályban

Éppen most olvasták fel az Albert Einstein Gimnázium drukker csapatának névsorát. Az új csapat tag neve: Shameeka Taylor.

Szuper. Isteni. Ez egyben azt jelenti, hogy mostantól hivatalosan én vagyok az egyetlen, akinek semmiféle különleges tehetsége sincs.

Nincs a földön nálam szerencsétlenebb!

Január 23., péntek, matekóra

Michael nem jött be a szünetben. Egész héten most történt meg először, hogy nem ugrott be köszönni. Pedig mindig erre megy, mert három teremmel odébb van ilyenkor angolórája. Nem akarok nagy jelentőséget tulajdonítani a dolognak, de egy kis hang a fejemben folyton ezt kántálja: Na látod! Ugye megmondtam? Vége! Már ide se tolja a képét! Ki vagy rúgva!

Az biztos, hogy Jane Eyre vagy egy floridai szörfös bombázó fejében nem kántál semmiféle hangocska... Miért születtem Mia Thermopolisnak, és miért nem floridai bombázónak?

Rádásul - bár ezen tényleg már csak röhögni tudtam - Lana hátrafordult a padban, és az arcomba sziszegte:

- Csak azt ne hidd, hogy bármi megváltozik attól, mert a kis barátnőtök bekerült a csapatba! Hiába lett drukker, ugyanolyan szánalmas kis lúzer maradt, mint az egész bandátok! Csak a pozitív diszkrimináció miatt vettük be, ha tudni akarod! - Ezután hátrasöpörte a haját, aztán vissza. De nem elég gyorsan, mert még így is maradt bőven belőle az asztalomon.

Amikor döngve becsaptam a matek feladatgyűjteményt - a lehető leggyorsabb és leghatározottabb mozdulattal -, selymes, aloe vera illatú tincsei a 210. és 211. oldal között rekedtek.

Lana felvisított fájdalomában. Mr. Gianini hátrafordult a táblától, hogy megnézzé, honnan jön a hang.

- Mia, Lana - sóhajtott kimerülten. - Mi az már megint? Lana vádlón rám szegezte a mutatóujját:

Rácsapta a könyvét a hajamra! Én ártatlanul vállalt vontam:

- Nem is láttam, hogy ott a haja a könyvemben! Különbén is, ez az én padom. Weinberger mindig átlógatja ide a haját!

Mr. Gianini elunta a dolgot.

- Lana, ha nem bírsz a hajaddal, viselj copfot! Mia, te meg ne csapkodd a könyvedet, hanem nyisd ki a 211. oldalon, és olvasd fel a második részt. Hangosan!

Felolvastam a második részt - hangosan nem minden káröröm nélkül. Most az egyszer én álltam bosszút, és nem küldtek az igazgatóiba... Hű, de jólesett! Legszebb öröm a káröröm.

Különbén fogalmam sincs, minek tanulom ezt a sok izét. A genoviai palotában úgyis hemzsegnek a talpnyalók, akik ugrásra készen állnak, hogy törteket osszanak helyettem!

Polinomok:

tagjai: együtthatóval szorzott változó(k) Monomiális: egytagú polinom Binomiális: kéttagú polinom Trinomiális: háromtagú polinom

A polinom foka mindig a legmagasabb fokú tagéval egyenlő.

Az undok Lana fájdalomán érzett kárörvendezésem majdnem elfeledtette velem, hogy a szívem éppen megszakadni készül. Illene fejben tartanom, hogy Michael ma este, a fekete-fehér bál után, szakítani fog velem. Miért nem bírok koncentrálni??!! Nyilván ennek is a SZERELEM az oka. Rosszul vagyok tőle..

Január 23., péntek, egészség és ment.hig.

Már megint úgy nézel ki, mint aki zoknit nyelt! Mi van ?

Semmi. Milyen volt a tárgyalás?

Nem hiszem. SZUPER volt!

Tényleg? Belementek, hogy egész oldalas helyesbítést tegyenek közzé a Cosmóban?

Frászt. Sokkal jobb! Valami gáz van Michaellel? Az előbb láttam kint a folyosón settenkedni.

Settenkedni? Ezt hogy érted? Nem Judith Gershnert akarta ma estére meghívni?

Nem, a kártyás telefon körül settenkedett. Mi a fenének akarná meg-hívni Judith Gershnert bárhová? Hányszor mondjam még el neked, hogy téged szeret, nem őt!!!

Úgy érted, szeretett. De sajnos le kellett mondanom a ma esti randinkat, mert Grandmére jóvoltából el kell mennem egy bálba.

Egy bálba? Juj. Rémes! De mi köze ennek Michaelhoz? Csak nem képzeled, hogy valaki mást hív el, mert te nem érsz rá?! Irtó boldog, hogy végre jártok! Nem csak erotikus szempontból!

TÉNYLEG?!!!

Tényleg, te debil! Hát mit gondoltál? Vagy nem jártok?

Hát ez az! Hogy még nem. Szóval még nem randíztunk, na.

És? Majd randíztok, ha nem kell a nagyanyád parancsára bálba menned.

Akkor szerinted nem fog kirúgni?

Hacsak nem esett valami nehéz tárgy a fejére azóta, hogy utoljára láttam... A koponyasérültek aránylag kevésbé felelősek tetteikért.

De miért esett volna valami nehéz tárgy a fejére?

Szarkasztikus sziporkákat szórtam! Na, akarod hallani, mi volt a reggeli tárgyaláson?

Persze! Mi volt?

Azt mondták, hogy opciót kérnek a műsoromra.

Az mit jelent?

Azt, hogy elkezdenek házalni a „Lilly megmondja az őszintét”-tel a nagy csatornáknál. Addig árulják, amíg valaki meg nem veszi, és akkor igazi műsor lesz belőle egy igazi csatornán, nem kábelén! Mondjuk az ABC-n, a Lifetime-on vagy a VHI-en vagy ilyesmi.

Lilly! EZ FANTASZTIKUS!!!

Ugye király? Hoppá, tedd el, Wheeton idenéz!

Utánanézni: mi az, hogy szarkasztikus?

Január 13., péntek, t.g.

Az ebéd ma olyan volt, mint valami örömnévp. Mindenki örült valaminek:

- Shameeka annak, hogy bekerült a drukker csapatba, és ezzel pontot szerzett a lúzer csapatának a menők ellenében (nem tudom, miért tartják lúzernek, úgy néz ki, mint egy szupermodell, ráadásul a nyakába tudja tekerni mindkét lábát jógaülésben...).

- Lilly annak, hogy opciót kínáltak a showmüsorára.

- Tina annak, hogy kezdi összeszedni magát, végre beletörődött a szakításba Dave-vel, és annak, hogy mégse vágta ki a romantikus könyveket.

- Ling Su annak, hogy Joe-ról, a kőoroszlánról készített rajzát a zsűri beválogatta az iskolai rajzkiállításra.

- Borisz annak... minek is? Hát Borisz csak úgy örült, mert ő mindig boldog.

Nem véletlenül nem említettem Michaelt. Sajnos az ő lelkiállapotáról nem tudok beszámolni, nem tudom, örült-e valaminek vagy el volt-e keseredve, erotikus volt-e vagy szarkasztikus, vagy mittudomén. Ugyanis Michael nem jelent meg az ebédnél. A negyedik óra előtt egy perccel elrohant a szekrényem mellett, és odaszólt:

- Szia, figyelj, valamit el kell intéznom, majd t.g.-n találkozunk, jó?

Valamit el kell intéznie.

Egyszerűen meg kéne kérdezni tőle. Csak ennyit: „Most szakítani akarsz velem, vagy mi a helyzet?” Akárhogy is, de meg kéne tudnom.

De erre képtelen vagyok. Nem tudom nekiszégezni ezt a kérdést, már csak azért sem, mert éppen az együttesével van elfoglalva. Borisszal tárgyalnak valamit. Az együttes tagjai (eddig) a következők: Michael (basszusgitar), Borisz (hegedű), az a magas srác a komputer klubból, talán Paul-nak hívják (billentyűs hangszerek), Trevor a sulis zenekarából (gitar) és Félix, egy félelmetes külsejű tizenkettedikes, akinek kecskeszakállja van (dob). Még mindig nincs nevük és próbatermük se. Azt remélik, hogy Mr. Kreblutz, a gondnok beengedi őket a zeneterembe gyakorolni, ha szereznek neki jegyet a jövő havi westminsteri nemzetközi kutyakiállításra. Mr. Kreblutz fanatikus bichon friséé rajongó.

Michael megszállottan szervezi az együttes életét, miközben a kapcsolatunk vészesen sodródik a tragikus vég felé. Ez is azt bizonyítja, hogy ő művész, akinek a zene a legfontosabb, én pedig, a tehetségtelen csódtömeg, semmi mással nem bírok törődni, csak a lelkem háborgásával. Michael fájdalomra ellenére is képes a feladatára koncentrálni. Mindig mindent olyan remekül csinál. Hiába, a tehetség mindenhol megmutatkozik.

Persze az is lehet, hogy nem is voltam neki annyira fontos...

Inkább azért az előzőt szeretném hinni.

Bárcsak én is kiélhetném valamiben a bennem dúló fájdalmat! De tőlem mindenféle művészet távol áll. Csak ülök itt és őrlődöm némán, körülöttem a tehetség ezer formája pezseg: a lélek belső feszültségét dalban, táncban, filmben jelenítik meg, akiknek ez megadatott.

Na jó, ne essünk túlzásokba: a mi t.g. csoportunkban nincsenek se énekesek, se táncosok. Itt van viszont Lilly, aki most állítja össze a Lilly megmondja az őszintét legújabb epizódját, amelyben állítása szerint kifordítja sarkaiból a világot. A műsor ugyanis feltárja a Starbucks nevű emblematis amerikai intézmény sebezhető pontjait. Lillynek az a rögeszméje, hogy a Starbucks kártya bevezetése (amelynek segítségével a koffeinfüggők elektronikusan fizethetnek napi adagjukért) valójában a CIA akciója, amely így a kávéfogyasztáson keresztül követi nyomon az amerikai értelmiség, az írók, szerkesztők és egyéb gyanús liberális egyének mozgását és tevékenységét.

Hát... Én nem is szeretem a kávé.

Ó, a francba. Csöngetnek.

HÁZI FELADAT:

Matek: Kit érdekel?

Angol: Le van...

Biosz.: Szar az élet.

Egészs. és ment.hig.: Mr. Wheeton is szerelmes. Szólnom kéne neki, hogy addig szálljon ki, míg nem késő.

tg.: Mit keresek én ebben a csoportban?

Francia: Egyáltalán minek ez a nyelv? Úgyis mindenki angolul beszél.

Társ. ism.: Nem mindegy? Úgyis mind meghalunk.

Január 23., péntek délután hat óra, a Hotel Plazaban

Grandmére iderendelt rögtön suli után, hogy Paolo felkészíthessen bennünket a bálra. Nem tudtam, hogy Paolo házhoz is megy, de ezek szerint igen. Persze csak az arisztokráciához, na meg Madonnához. Meg vagyok nyugodva.

Elmagyaráztam neki, hogy növesztem a hajam, mert a pasik jobban szeretik a hosszú hajú lányokat. Paolo hitetlenkedve cöcögött, aztán gyorsan berakott pár csavart a hajamba, hogy ne legyen megint háromszög forma a fejem. Ez bejött, most egész jó a hajam. Sőt, tetőtől talpig tök jól nézek ki. Legalábbis kívülről.

Belül viszont romokban heverek. Tragikus.

Nagyon igyekszem, hogy ne lássák rajtam. Szeretném, ha Grandmére azt hinné, hogy tök jól érzem magam. Végül is ez az egész az ő kedvéért van. Szegényke olyan öreg már, meg hát mégis a nagyanyám, különben is ellenállt a náciknak is meg minden, hát legyen egyszer egy jó napja.

Remélem, értékeli. Mármint azt, hogy micsoda áldozatot hoztam érte. Bár nem nagyon hiszem. Hetvenakárhány éves öregasszonyok - különösen az özvegy hercegnék — nemigen emlékeznek arra, milyen volt tizennégy évesnek és szerelmesnek lenni...

Azt hiszem, ideje indulni. Grandmére-en valami örületesen szűk, csillogós fekete szerkó van. Úgy néz ki, mint Diana Ross. Csak a szemöldöke hiányzik. Meg öreg. Meg fehér.

Azt mondja, én úgy nézek ki, mint egy hópihe. Ja. Egész életemben erre hajtottam. Hogy úgy nézzek ki, mint egy hópihe.

Lehet, hogy nekem ehhez van tehetségem? Legfőbb adottságom, hogy megtévesztésig hasonlítok egy hópihére!

Büszkék lehetnek rám a szüleim...

Január 23., péntek este nyolc óra, Contessa Trevanni Ötödik sugárúti házának vécéjében

Hát igen. A vécében. Megint a vécében, mint mindig, minden bálon. Vajon miért van ez?

A Contessa fürdőszobája és vécéje egy kicsit túlzás az én ízlésemnek. Nagyon szép meg minden, de én talán nem választottam volna fáklyás falikarokat lámpa helyett... Még a genoviai palotában sincsenek fáklyás falikarok. Romantikus, az igaz, meg olyan középkori, egészen az Ivanhoe-ban érzem magam, de szerintem borzasztó tűzveszélyes, meg az égéstermékek is biztos rákkeltő anyagokat tartalmaznak.

De mindegy. Nem ez a lényeg. Kit érdekel, hogy lángoló fáklyák vannak a vécében? A lényeg az, hogy ha én állítólag erős akaratú asszonyoktól származom (Rosagundétól, aki a nem kívánt völegényt megfojtotta a hajfonatával, Ágnestől, aki az apácaság elől leugrott a hídról, na meg Grandmére-től, aki Genova megszállását úgy akadályozta meg, hogy teára hívta Hitlert és Mussolinít), akkor hogy lehetek ilyen szerencsétlen balek?

Nem is értem. Totál bedőltem Grandmére színjátékának. Képes volt megetetni velem, hogy Elena Trevanni előtt akar felválni bájos és jól nevelt unokájával! Naná, én vagyok Manhattanben a legjobban nevelt hópihe! Még meg is sajnáltam! Átéreztem nehéz sorsát, és nem vettem észre - amit most már tudok -, hogy Grandmére-ből mindennemű emberi érzés hiányzik, és az egész parádé másról sem szólt, mint hogy engem átverjen, és felvonultasson mint RENÉ HERCEG LEGÚJABB BARÁTNŐJÉT!!!!

Becsületére legyen mondva, René maga sem tudott az egésztől semmit. Legalább annyira meglepődött, mint én, amikor Grandmére bemutatott legfőbb riválisának, aki a plasztikai sebészet jóvoltából vagy harminc évvel fiatalabbnak tűnik nála, holott állítólag egyidősek.

Közelebbről nézve azonban a Contessa talán tényleg túlzásba vitte a dolgot... hiszen tudjuk, milyen nehéz a lejtőn megállni. (Lásd szegény Michael Jackson...) Grandmére-nek igaza volt: a grófnő tényleg egy tengeri sügérre hasonlít; annyira kifeszítették a bőrt a halántékán és a homlokán, hogy a két szeme egészen eltávolodott egymástól.

Tehát amikor Grandmére bemutatott: „Contessa, hadd mutassam be unokámat, Amelia Mignonette Grimaldi Renaldo (a Thermopolist mindig kihagyja!) hercegnőt!”, még azt hittem, minden rendben lesz. Illetve dehogyis. Hiszen tudtam, hogy a bál után rögtön a legjobb barátnőméhez kell mennem, ahol - nagy valószínűséggel - szakításra kerül sor köztem és a barátnőm bátyja között. De a bálon addig még nagyobb gáz nem volt.

Ekkor azonban Grandmére hozzátette: „Amelia udvarlóját, Pierre René Grimaldi Alberto herceget már ismeri, Contessa.”

Udvarló? UDVARLÓ??!! Összenéztünk Renével. Ekkor vettem csak észre, hogy Contessa Trevanni mellett áll egy lány. Ez bizonyára az ő unokája volt, akit kirúgtak a gimnáziumból. Csúnyácska volt és szárnyaszegett, bár szűk fekete ruhája pont olyan volt, mint amelyet én is szeretnék. De láttam, hogy nem érzi jól magát benne.

Álltam a Contessa előtt, és egyre vörösebb lettem, valószínűleg nem hópihére, hanem egy szépen fejlett céklára hasonlítottam. A Contessa félrebillentette a fejét, hogy jobban lásson, és így szólt: „Na látom, ezt a csibész Renét is sikerült beszípkázni! Gondolom, örülsz, Clarisse, hogy pont a te unokád vetett rá szemet.”

Ezután gonoszul rásandított a saját unokájára, akit Bella néven mutatott be. Szegény csaj már ettől összehúzta magát.

Ekkor végre rájöttem, mi folyik itt.

- Hogyne, Elena, hát persze! - mosolygott negédesen Grandmére. Azután Renéhez és hozzám fordult: - Gyertek, gyerekek! - mire mi elindultunk a nyomában. René elégjél szórakozott, de én majdnem szétrobbantam!

- Ilyen nincs! Hogy csinálhattad ezt?! - kiáltottam rá, amint távolabb kerültünk a Contessától.

- Micsodát, Amelia? - kérdezte Grandmére, és nyájasan üdvözölt valami törzsi lepelbe burkolt afrikai méltóságot.

- Hogy mondhattad neki, hogy én Renével járok??!! Amikor ebből egy szó sem igaz! Tudom, csak azért csináltad, hogy jobb színben tüntess fel szegény Bellánál!

- René kedves! - mondta Grandmére angyalian. Tényleg angyalian kedves tud lenni, ha akar. - Légy oly drága, és keríts nekünk egy korty pezsgőt, jó?

René, ajkán ugyanazzal a cinikus mosollyal, amivel Enrique Iglesias is vigyorog a Doritos-reklámban, távozott az italok irányában.

-Amelia, kérlek - kezdte rá Grandmére nyomban -, muszáj neked ilyen gorombának lenned szegény Renével? Én egyfolytában azon fáradozom, hogy otthonosan érezze magát.

- Érezze magát otthonosan, de az még nem ok arra, hogy úgy mutasd be, mint a barátomat!

- De hát mi a baj vele? - adta Grandmére az ártatlant. Körülöttünk elegáns, szmokingos, estélyi ruhás vendégek igyekeztek a táncparkettre, ahol teljes nagyzenekar játszott a dalt, amit Audrey Hepburn énekelt az Álom luxus-kivitelben című filmben. Kivétel nélkül mindenki fehérben, feketében vagy mindkettőben volt. Contessa Trevanni bálterme feltűnően hasonlított a Central Park állatkertjének pingvin házára. Emlékszem, oda menekültem sírni, amikor kiderült az igazság a családomról és a származásomról.

Olyan kedves pofa, olyan sármos - folytatta Grandmére. - Igazi világfi! És persze ördögien jóképű! Gondold meg, René herceg nem egy végzős gimnazista!

Grandmére! — vágtam a szavába. - Én szeretem Michaelt!

Szereted! - horkant fel Grandmére, és az üvegmennyezetre emelte tekintetét. - Pfuit!

Igen, Grandmére - mondtam. - Szeretem. Ugyanúgy, ahogy te szeretted Grandpère-t! Ne is próbáld tagadni, mert tudom, hogy szeretted! És ne dédelgess titkos vágyakat arról, hogy férjhez adsz René herceghez, mert nem fog összejönni!

Grandmére megint gyermekien ártatlan képet vágott:

- Nem is értem, miről beszélsz - mondta.

-Állítsd le magad, Grandmére! Azt akarod, hogy Renével járjak, mégpedig azért, mert ő is hercegi családból való, és mert ettől Contessa Trevanni ideges lenne! De ez sem fog összejönni. Még ha szakítanék is Michaellel (ami hamarabb bekövetkezhet, mint Grandmére gondolja), akkor sem járnék Renével! Soha!

Úgy tűnt, végre felfogja, komolyan beszélek.

Rendben - vakkantotta. - Nem nevezem többé Renét az udvarlódnak. De táncolnod kell vele. Legalább egyszer.

Grandmére! - Más se hiányzott nekem, mint hogy táncoljak. - Kérlek, ne! Ne ma este! Fogalmad sincs...

-Amelia! - vágott közbe egészen más hangon, mint eddig. -Csak egy táncot. Csakis ennyit kérek. Azt hiszem, ennyivel tartozol nekem!

-Tartozom? Én? Neked? - Ezen nevetnem kellett. - Hogyhogy?

- Csak egy kis apróság miatt... - felelte Grandmére ismét gyanúsán szelíden - aminek hiányát nemrégiben fedezték fel a palota múzeumában...

A Renaldók harciassága menten kiszállt belőlem, sőt, tovatűnt a Contessa házából is. Mintha gyomorszájon vágtak volna. Kis híján összegörnyedtem hópihe-ruhámban. Jól hallottam, amit hallottam?

Nagyot nyeltem.

- Öö...tessék?

Igen - nézett rám merőn Grandmére. - Az az apróság egy felbecsülhetetlen értékű tárgy, amely több hasonlóval együtt a múzeum tulajdona, illetve tulajdona volt, amíg el nem tűnt, és amelyet kedves barátom, a néhai Mr. Richárd Nixon amerikai elnök hozott nekem ajándékba. Az illető, aki eltulajdonította, nyilván azt hitte, senki nem veszi észre a hiányt, hiszen több hasonló darab is volt a gyűjteményben. De számomra ez roppant kedves emlék. Dick közeli jó barátom volt, Genoviában is nagy népszerűségnek örvendett, amíg hivatalban volt, sőt, később, a politikai viharok ellenére is. Te azonban nyilván nem tudsz semmit az eltűnt tárgyakról, igaz, Amelia?

Végem! A kezében vagyok! A kezében vagyok, és most játszik velem! De honnan jött rá? Biztos valami fekete mágia segítségével... nyilván ehhez is ért! Mindegy. Lényeg, hogy tudja. Nekem annyi. Kész, annyi. Vajon ha az uralkodó család tagja vagyok, akkor nem vonatkoznak rám a genoviai törvények?

Utólag már tudom, úgy kellett volna tennem, mint aki semmit nem ért. „Felbecsülhetetlen tárgyak? Miféle tárgyak?”

De tudtam, semmi értelme hazudni. Az orrcimpáim úgyis elárulnak. Sipítósra vékonyodott hangon válaszoltam:

-Tudod mit, Grandmére? Szívesen táncolok egyet Renével. Ha akarod... - mintha nem is én lettem volna.

Grandmére roppant elégedettnek látszott.

-Sejtettem, hogy meggondolod magad... - mondta.

Feketével rajzolt szemöldöke a haja tövéig ugrott. - A, nézd, itt van René herceg az italokkal! Hát nem kedves tőle?

Így történt, hogy Renével kellett táncolnom, aki jó táncos, de hát mégse Michael. Ráadásul életében nem látott még egyetlen részt sem a Buffy, a vámpírok réméből és azt gondolja, hogy a Windows a világ legklasszabb találmánya.

Tánc közben furcsa dolog történt.

Odanézz, szegény Bella Trevanni! De rémes! Olyan, mint egy kókadtt növény, amit elfelejtettek meglocsolni! -mondta René.

Körülnéztem, hát tényleg ott láttam szegény Bellát, amint egy vén szivarral táncolt, aki biztos a nagyanyja ismerőse volt. Arcán fájdalmas kifejezés ült, mintha a tata a befektetési portfóliójáról mesélt volna neki. Persze az is lehet, hogy Bella arca mindig ugyanilyen fájdalmas. Nem csoda. Ha valakinek Elena Trevanni a nagyanyja... A szívem megtelt szánalommal iránta, hiszen én aztán pontosan tudom, milyen ott lenni valahol, ahol semmi keresnivalóm, és milyen táncolni valakivel, akihez semmi közöm...

Főlnéztem Renére.

- Ha ennek a számnak vége, kérd fel a következőre! Most René vágott fájdalmas képet:

- Muszáj?

Ne nyafogj, René! - szóltam rá szigorúan. - Kérd föl táncolni! Élete legnagyobb élménye lesz, ha felkéri egy csinos, jóképű herceg!

-De neked nem az, ha jól látom... - René arcán még mindig ott bujkált a cinikus mosoly.

-Sajnálom, René, de én már találkoztam az én herceggemmel, jóval azelőtt, hogy téged megismertelek. Csak az a gáz, hogy ha nem lépek le innen egykettőre, akkor ki tudja, meddig marad a hercegem. A filmet, amit együtt akartunk volna megnézni, lekéstem, és hamarosan olyan késő lesz, hogy már be sem állíthatok hozzájuk...

- Csak nyugi, Felsőg - mondta René, és megforgatott. -Ha meg óhajt szökni a bálról, gondoskodom róla, hogy óhaja teljesüljön.

Gyanakodva néztem rá. Mitől ilyen barátságos most hirtelen? Talán ugyanazért, amiért én megkértem, hogy táncoljon egyet Bellával? Magsajnálta volna?

- Öö... hát jó - egyeztem bele.

Szóval így kerültem a végébe. René mondta, hogy ide bújjak el, ő addig szól Larsnak, fogjon egy taxit. Majd ha a taxi lent vár, és tiszta a levegő, szól nekem. Három kopogással jelzi, hogy Grandmére beszélgetésbe mélyedt, és nem veszi észre a szökésemet. René azt is megígérte, hogy előad Grandmére-nek valami mesét arról, hogy biztos romlott szarvasgombát ettem, mert rosszul lettem, ezért Lars hazavitt.

De ez az egész nem számít. Lényegtelen. Csakis az számít, hogy még időben érek Michaelékhoz. Időben a szakításhoz. Biztos kínos lesz neki, főleg miután átadtam a születésnap ajándékát. De az is lehet, hogy boldog lesz, ha végre megszabadul tőlem. Ki tudja? Én már föladtam, hogy megértsem a pasikat. A pasik rosszabbak, mint az ufók.

Hoppá, René kopog! Mennem kell!

Nem kerülhetem el a sorsomat.

Január 23., péntek éjjel tizenegy óra, Moscovitzék fürdőszobájában

Most már tudom, mit érezhetett Jane Eyre, amikor visszatért a porig égett Thornfield Hallba, ahol állítólag mindenki a tűzben lelte halálát.

Később értesül csak, hogy Mr. Rochester mégsem halt meg, csak megvakult, és elvesztette az egyik kezét meg a feleségét meg mindenét. Jane boldog, rémesen boldog, mert szereti Mr. Rochestert, pedig az szörnyű dolgokat művelt vele.

Így érzem magam én is. Rémesen boldogan. Mert már egyáltalán nem hiszem, hogy Michael szakítani akar velem!!!

Igazából nem is gondoltam... szóval, nem KOMOLYAN. Mert Michael tényleg NEM olyan fajta. Azért amikor Moscovitzék ajtaja előtt álltam, rettentően féltem, hogy mi lesz, ha mégis? Csak álltam, ujjam a csengőn. Minek csinálom ezt? Mit keresek itt? Házhoz jövök szakítani? Sarkon kéne fordulnom, fogni

Larssal egy másik taxit, aztán irány haza! Még a csodás báli ruhából se bújtam ki, mert minek? Pár perc múlva úgymint otthon leszek, ott majd nyugodtan levetkőzhetek.

Szóval ott álltam az ajtó előtt. Lars egyfolytában a belizei vadkanvadászat kalandjairól szövegelt, mostanában másról sem beszél. Egyszerre csak meghallottam Michael kuttyája, Pavlov ugatását. A fejemben végtelenített magnószalag szól: Ha kirúg, NEM szabad sírni! Tilos! Rosagundéra és Ágnesre kell gondolnom, erős leszek, mint ők...

Ebben a pillanatban Michael ajtót nyitott. Kissé megdöbbsent a szerelésemen, ez látszott rajta. Az is lehet, hogy nem készült arra, hogy egy hópihével kell szakítania.

Mindegy, már nem tehettem semmit, bár az utolsó pillanatban eszembe jutott, hogy a fejdíszem még mindig rajtam van, és ez, hát, hogy is mondjam, feszélyezhet egyeseket.

Lekaptam a fejdíszet:

-Hát itt vagyok. - Ami nagyon lényeges közlés volt, mert hogy ott álltam a küszöbön...

De Michael még nem egészen tért magához.

-Hú... izé... gyere már be... hú, de gyönyörű vagy... - ez az a fajta kijelentés, amit pontosan szakítás előtt mondanak a pasik. Előbb egy kis önérzet fényezés, aztán jöhet a sárba tiprás!

Nagy nehezen bementünk. Lars utánunk. - Lars, a szüleim a nappaliban tévénéznek, csatlakozhat, ha van kedve. A Nagy Őt nézik. - Lars már itt sem volt. Nem örült meg, hogy végignézze a Nagy Szakítást...

Egyedül maradtunk Michaellal az előszobában. Pörgettem az ujjamon a fejdíszet, és gondolkodtam, mit is mondjak. Már a taxiban is végig ezen töprengtem, de semmi nem jutott eszembe.

Michael szólalt meg először:

- Ettél? Mert van finom vega-burger!

Egy pillanatra abbahagytam a padlólapok tanulmányozását, és fölnéztem. Szándékosan kerültem Michael pillantását, mert sötét szeme, mint a tőzegmocsár, fogva tart. Meg se tudok mozdulni. Az ősi kelta társadalomban a bűnözőket büntették így: bele kellett gázolniuk a tőzegmocsárba. A bűnös elsüllyedt, az ártatlan nem. Egyébként ez hülyeség, mert aki a tőzegmocsárba lép, mindenképp elsüllyed. Írországban nemrég föltártak egy csomó holttestet egy mocsárból. Mindnek megvolt a haja, foga és minden egyebe. Teljesen épen. Fújj.

Szóval én is így érzek, ha Michael szemébe nézek. Nem úgy, mint egy frissen feltárt hulla, hanem, mint aki süllyed a mocsárban. De nem zavar, mert jól és biztonságban érzem magam ott...

Azt kérdezte tőlem, kérek-e vega-burgert. Szokás ilyesmit közvetlen szakítás előtt kérdezni? Nem vagyok túl járatos ezekben a dolgokban... Őszinte legyek? Nem tudom.

De szerintem nem szokás.

- Őö - nyögtem ki értelmesen - ... hát NEM is tudom... -Lehet, hogy becsapós kérdés? - Hát ha te eszel, akkor én is!

-Oké - mondta Michael, és intett, hogy menjünk a konyhába. Ott ült Lilly, előtte a konyhapulton kitergetve a másnap leforgatandó epizód forgatókönyve.

-Apám! - mondta, mikor meglátott. - Mi történt veled? Ruhát cseréltél Csipkerózsikával?

- Bálban voltam - emlékeztettem.

- Ja persze! - mondta Lilly. - Hát tudod, szerintem Csipkerózsika járt jobban... Na, mintha itt se lennék. Ne is törődjetelek velem!

- Nem is fogunk - nyugtatta meg Michael.

Aztán érdekes dolog történt. Michael nekiállt főzni. Nem vicc. Főzött.

Vagy inkább csak melegített. Kiszedte a hűtőből a két zöldséges töltelék, amit Balduccinál vettem, zsömlébe rakta, aztán az egészet tányérra. Aztán elővett a sütőből némi sültkrumplit, és azt is a tányérra púpozta. Aztán a hűtőbe nyúlt ketchupért, majonézért és mustárért, az egészet két dobozos kólával együtt mind tálcára rakta, és bement. Annyi időm se volt, hogy Lillyt megkérdezzem, mi folyik itt, az istenért, máris visszajött:

- Gyere már!

Hát mit tehettem volna?

Utána vánszorogtam a tévésobába, ahol Lillyvel a filmművészet annyi gyöngyszemét láttuk kora gyerekkorunktól kezdve: a Hajrá, csajokat, A szerelemhez idő kell, vagy a Ha egy nő igazán szeretet.

Moscovitzék fekete bőrgarnitúrája mellett a hatalmas plazmaképernyős Sony tévé előtt két kihajtható asztalka állt. Michael oda tette le a tányérokat. A képernyőn a Csillagok háborúja főcíme állt kimerevítve.

- Michael - kérdeztem döbbenet. - Mi ez?

Hát, ha már a Nagy Zabálásba nem tudunk elmenni mozizni - felelte olyan képpel, mint aki nem érti, hogy én mit nem értek -, akkor elhoztam ide a Nagy Zabálás műsorát. Gyere már enni, én rögtön éhen halok!

Én viszont szólni se bírtam a megrökönödéstől. Csak álltam ott, és bámultam a vega-burgert, isteni illata volt...

Michael... Várj csak... figyelj... szóval, nem akarsz sza-kítani velem?

Michael már a kanapén ült, szájában egy marék sült krumpli. Amikor meghallotta a „szakítás” szót, megfordult, és úgy nézett rám, mint egy elmebetegre.

- Szakítani? Miért akarnék veled szakítani?

Hát... - kezdtem, és rögtön az is átvillant az agyamon, hogy igaza van: tényleg elmebeteg vagyok -, ...amikor mondtam neked, hogy ma este nem érek rá... akkor... olyan... tartózkodó voltál...

Nem voltam tartózkodó - felelte Michael. - Csak meg-próbáltam kitalálni, mit csináljunk, ha már egyszer a mozi nem jön össze.

- De aztán ebédelni se jöttél...

Naná! El kellett mennem, hogy telefonon megrendeljem a vega-burgert, meg fűznöm kellett egy kicsit Mayát, hogy vegyen még egy pár dolgot. Közben kiderült, hogy a papám kölcsönadta egy barátjának a Csillagok háborúja DVD- nket, és őt is föl kellett hívnom, hogy szerezze vissza.

Tényleg nem jutottam szóhoz. Úgy tűnik, mindenki, Maya, Moscovitzék bejárónője, Lilly és még Moscovitz doktorék is részt vettek Michael nagyszabású hadműveletében, hogy idevarázsolják a Nagy Zabálás étterem-mozit a lakásba.

Csak én nem tudtam az egészlől semmit. Mint ahogy ő sem tudta, hogy én azt hiszem, ma este szakításra kerül sor köztünk.

-Aha - mondtam. Kezdem világranglistás hülyének érezni magam. - Szóval... akkor nem akarsz szakítani?

- Nem, nem akarok szakítani - felelte Michael. Kezdt bedühödni. Kicsit olyan volt, mint Mr. Rochester, amikor meghallotta, hogy Jane találkozott azzal a St.John nevű fazonnal. - Figyelj, Mia, én szeretlek téged! Miért akarnék szakítani veled? Most pedig ülj le végre és egyél, mielőtt kihűl!

Ekkor már biztosan tudtam, hogy tényleg én állok a világranglista élén.

De ugyanilyen biztosan tudtam azt is, hogy boldog vagyok, csodásan, felhőtlenül boldog. Hiszen Michael ki is mondta, hogy szeret! Most, az előbb! Ezt nem érthettem félre! Elég határozottan mondta... tisztára olyan parancsnok módjára, mint Trapp kapitány, a Szörnyeteg vagy Picard kapitány!

Michael végre megnyomta a playt a távirányítón. Fel-hangzott a Csillagok háborúja fantasztikus főcímenéje, és betöltötte a szobát. - Gyere már, Mia! - szólt rám Michael. - Vagy akarsz előbb átöltözni? Hoztál valami laza cuccot?

De valami még hiányzott... egy apróság...

Úgy szeretsz, mint a barátodat? - kérdeztem tőle. Igyekeztem René módjára cinikusan mosolyogni, hogy ne nézzen teljesen hülyének. A szívem úgy vert, mint egy gőzkalapács. -Vagy... szerelmes vagy belém?

Michael hátrafordult, és a kanapé támlája fölött bámult rám. Láttam, nem hisz a fülének. Én sem hittem az enyémmnek. Tényleg elhangzott ez a kérdés, vagy csak képzelődtem?

Beállítok Michael Moscovitzhoz késő este, és Tinával közös fogadalmam ellenére megkérdezem tőle, hogy szerelmes-e belém?

Nagyon úgy fest - Michael hitetlenkedő arcából legalábbis ezt olvasom ki -, hogy igen. Az arcom bíborpirosra gyulladt, egyre vörösebb, egyre vörösebb, egy...

Jane Eyre SOHA nem kérdezett volna ilyet. Persze lehet, hogy rosszul tette... Mert Michael úgy válaszolt a kérdéseimre, hogy amiatt megérte zavarba jönni, vörös fejjel dadogni, szóval totál hülyét csinálni magamból. Hogyan válaszolt? Kivette a fejdísz a kezemből, letette a kanapéra, mindkét kezemet megfogta, magához húzott, és hosszan, nagyon hosszan megcsókolt.

A számon.

Úgy igazán.

Az egész főcímet kihagytuk, mert csókolóztunk. Szenvedélyes ölelésünkből a Leia hercegnő csillaghajójára leadott lövések zaja riasztott fel bennünket.

- Hát persze hogy szerelmes vagyok beléd - mondta Michael. - Gyere, ülj le végre és egyél!

Ez volt életem legeslegromantikusabb pillanata. Ha száz évig élek, akkor is ez marad. Vagy egy percig álltam még ott mozdulatlanul, teljesen elvarázsolva. Nem tértem magamhoz. Michael szeret! De nemcsak szeret, hanem szerelmes is belém! Michael Moscovitz szerelmes Mia Thermopolisba!

- Kihűl a vega-burger!

Hát nem csodálatos? Tökéletesen illünk egymáshoz!

Michael gyakorlatias és józan, én meg a fellegekben járok. Ilyen tökéletes páros még nem volt a világon! És ilyen szuper randi sem!

Ültünk a kanapén, ettük a vega-burgert és néztük a Csillagok háborúját. Michael farmerban és egy százéves Boomtown Rats pólóban, én meg a Chanel báli ruhámban. És amikor Ben Kenobi megszólalt: „Obi-Wan? Ezt a nevet már régen nem hallottam.” - ketten együtt, egyszerre mondtuk, ami következik: „Milyen régen?” - Mire Ben Kenobi így válaszolt: „Nagyon, nagyon régen.”

Mielőtt Luké elindult volna, hogy támadást intézzen a Halálcsillag ellen, szünetet tartottunk, mert Michael be akarta hozni az édességet. Segítettem kivinni a tányérokat.

Amíg a fagyikelyhet csinálta, visszalopóztam a tévészobába, és letettem az asztalra a szülinapi ajándékát. Pár perc múlva visszajött, és meg is találta.

- Mi ez? - kérdezte, miközben átnyújtotta a fagyimat. Forró karamellöntetet locsolt a vaníliára, megszórta pisztáciával, és a tetejébe tejszínhabot fújt.

-A szülinapi ajándékom - feleltem. Alig bírtam magam az izgalomtól. Vajon mit fog szólni hozzá? Ez biztos jobb egy pulóvernél vagy valami édességnél. Szerintem ez a tökéletes szülinapi ajándék Michael számára.

Úgy érzem, jogosan voltam annyira izgatott. Elég nagy árat fizettem ezért az ajándékért... hetekig rettegettem a lebukástól, aztán amikor lebuktam, még Renével is táncolnom kellett, aki egyébként nem táncol rosszul, de olyan szagot áraszt, mint egy hamutartó...

Szóval tükön ültem. Michael leült, és kíváncsian forgatta a dobozt.

- Mondtam neked, hogy ne vedd el nekem semmit!

Tudom. - Már nem bírtam nyugton maradni. - Én akartam! És amikor megláttam, tudtam, hogy ez az!

Hát... köszönöm. - Kibontotta a szalagot, aztán lassan kinyitotta az aprócska dobozt...Ott volt a kis vattapamacs közepén. Egy aprócska kódarab, nem nagyobb egy hangyánál. Sőt, talán kisebb. Mint egy gombostűfej.

Öö... - nézegette Michael a kis vacakot. - Öö... igazán klassz...

Diadalittasan vigyorogtam.

- Fogadjunk, hogy azt se tudod, mi az!

- Nyertél. Mi?

- Kitalálsz?

- Hát... Úgy néz ki... mintha... egy kódarab volna.

-Az is - mondtam. - Találd ki, honnan van!

Michael pislogott. - Nem tudom. Genoviából?

Na ne már! A Holdról! Egyenesen a Holdról! Maga Neil Armstrong hozta. Hozott egy jó nagy marékkal, adott belőle a Fehér-Háznak, aztán Richárd Nixon párat odaajándékozott a nagyanyámnak. Illetve hivatalosan Genoviának ajándékozta. Amikor megláttam a múzeumban, rögtön arra gondoltam... szóval, hogy ebből neked is kell egy. Mert annyira érdekelnek az ürrel kapcsolatos dolgok. Láttam a sötétben foszforeszkáló izéket a plafonon az ágyad fölött, és ...

Michael fölneézett a holdkörölnél, amit úgy forgatott a kezében, mint aki nem hisz a szemének.

- Te mikor voltál a szobámban?

Erre megint elvörösödtem.

Ó, egyszer régen... - Tényleg régen történt. Jóval az-előtt, hogy szerelmes lett belém, még akkor, amikor névtelenül szerelmes verseket küldözgettem neki... - ... amikor Maya ott takarított.

- Aha - mondta Michael, és tovább csodálta a követ.

- Mia, én ezt nem fogadhatom el! - mondta egy pillanat-tal később.

Dehogynem! Van még egy csomó a múzeumban, ne izgulj! Richárd Nixon nagyon bírhatta Grandmére-t, mert Genoviának sokkal több ilyen izéje van, mint Monacónak vagy bárki másnak a világon!

- De Mia... ez egy kő... a HOLDRÓL!!!

Igen - mondtam. Nem egészen értettem, mire akar kilyukadni. Lehet, hogy nem tetszik neki? Hát igen, kicsit vad ötlet holdkövet ajándékozni valakinek a születésnapjára... De ez nem közönséges kő... És Michael nem valaki. Ő a szerelmem.

-Ez egy kő... ami a Földtől háromszázötvenezer kilométer távolságból érkezett... Háromszázötvenezer kilométer távolságból... az űrből!

Igen. - Nem értettem, mit szúrtam el. Pedig most mondta, hogy szeret... Egész héten azon görcsöltem, hogy szakítani akar velem valami miatt, aztán kiderül, hogy tényleg szakítani akar, de valami egész más miatt?!!

Tényleg nincs igazság a földön. - Michael, ha nem tetszik... vissza- vihetem... azt hittem...

Még mit nem! - kapta ki a dobozt a kezemből. -Vissza-vinni? Még mit nem! Csak azt nem tudom, hogy én mit ajándékozzak a te születésnapodra... Ezt elég nehéz lesz felülmúlni...

- Hát csak ez a baj? Írj hozzám még egy dalt, és kész.

Ez tulajdonképpen pofátlanság volt, mert sose mondta, hogy azt a bizonyos dalt, a Sudár nyárfát hozzám írta. Pedig én tudom. Úgy nézett rám és úgy mosolygott, hogy abból biztos lehettem, hozzám írta. Csakis hozzám.

Aztán eszegettük a fagyit és néztük tovább a filmet. Már a stáblista ment, amikor eszembe jutott még valami. Még a bálból jövet, a taxiban gondoltam ki, amikor azt találgattam, mit mondjak, ha szakít velem.

-Figyelj csak! Találtam egy jó nevet az együttesednek.

-Jaj, ne, Mia! - morgott. - Csillagharcosok? Esetleg Michael és a droidok?

-Nem. Pavlovról jutott eszembe. - Michael a kutyáját egy híres orosz biológusról nevezte el, aki kutyákon folytatott kísérletekkel bizonyította a feltételes reflex létezését. - Mit szólna a Feltételes reflex elnevezéshez?

- Feltételes reflex? - morfondírozott Michael.

- Aha! Azért jutott eszembe, mert Pavlov, mármint a te kutyád...

- Nekem tetszik - mondta Michael. - Majd meglátjuk, mit szólnak a fiúk.

Fel voltam dobva. Az este szerencsére egészen másképp alakult, mint ahogy vártam. Igazán nem arra számítottam, hogy úszni fogok a boldogságban. Ezért is zárkóztam be a fürdőbe. Hogy kicsit lenyugodjak. Annyira fel vagyok dobva, hogy alig tudok írni...

Január 24., szombat, itthon

Hol is tartottam? Tegnap éjjel abba kellett hagynom, mert Lilly dörömbölni kezdett az ajtón. Tudni akarta, hirtelen kitért-e rajtam a bulimia. Mikor kinyitottam az ajtót, meglátta, hogy ott a kezemben a napló és a toll. Erre tisztára kiakadt. (Lilly alvási szokásai alapján inkább a kakukk típusúakhoz tartozik, mint a baglyokhoz.)

- Úgy értsem, hogy az elmúlt fél órában te itt naplót írtál?!! — förmedt rám.

Belátom, nagy hülyeség, de nem tehetek róla. Annyira boldog voltam, hogy MUSZÁJ VOLT LEÍRNOM, ha nem akarom elfelejteni, milyen érzés.

És azt állítod, még mindig nem tudod, mihez van tehetséged? - visította Lilly.

Én csak a fejemet ráztam, mire ő dühöngve elvonult. De nem haragudtam rá... mert annyira szerelmes vagyok a bátyjába...

Ugyanezért nem haragszom igazán Grandmére-re sem, pedig lenne rá okom, hiszen össze akart boronálni egy hajléktalan herceggel. Úgy döntöttem, megbocsátok neki. Végül is csak a barátnője előtt akart felválni.

Különben az előbb telefonált, és érdeklődött, elmúlt-e már a gyomorrontásom. A mama nagyon rendes volt, megnyugtatta, hogy sokkal jobban vagyok. Grandmére megkérdezte, volna-e kedvem vele és a Contessával teázni, mert a Contessa rettentően szeretne velem közelebbről is megismerkedni... Közöltem, hogy sajnós rengeteg a leckém. Remélem, a szorgalmam és kötelességtudásom is jó benyomást gyakorol a Contessára...

És Renére sem haragszom egyáltalán, különösen, hogy segítségemre sietett tegnap este. Egyébként kíváncsi lennék, hogy jöttek ki Bellával. Elég vicces volna, ha összejönnének... bár lehet, hogy Grandmére nem találna viccesnek...

És a Thompson utcai tisztítóra sem haragudhatok, mert nem ők tüntették el az amidalás bugyimat! Ma reggel ugyanis beállított Ronnie a szomszédból, kezében egy ruhászsákkal, amiben benne volt a bugyim, mama Szabadságot Winonának! pólója és Mr. Gianini barna kordnadrágja. Ronnie elnézést kért, mert véletlenül a mi zsákunkat vitte föl a lépcsőházból, de utána elutazott Barbadosra nyaralni a főnökével, és csak most tűnt fel neki, hogy csupa idegen cucc van a zsákban.

Örülök, hogy visszakaptam az amidalás bugyimat, de... mintha már nem volna annyira fontos. Úgy tűnik, boldogulok nélküle is. Pedig a szülinapomra akartam volna kérni néhány újat, de már nincs annyira szükségem rá. Michael talán nem is tudja, de olyan ajándékot adott nekem, aminél csodásabbat életemben nem kaptam még.

Nem, nem a szerelem... bár anélkül nem is tudom, hogyan élhetnék... hanem az, amit akkor mondott, amikor Lilly dühösen kirohant a fürdőszobából.

- Mi a baj? - kérdezte.

- Hát... azért dühöng, mert még mindig nem jöttem rá, mihez van tehetségem - magyaráztam neki, és elrámoltam a naplóm.

- Tehetséged?

- Igen. - Úgy döntöttem, őszinte leszek vele. Ő is olyan őszinte volt, amikor megkérdeztem azt a szerelemdolgot... - Arról van szó, hogy te is meg Lilly is olyan szörnyű tehetségesek vagytok, olyan sokoldalúak. Én meg... én meg nem vagyok jó semmiben... és ezért olyan egyedül érzem magam. Úgy érzem, mindenhol kilógok, de a tehetséggondozási csoportból abszolút.

Mia! - vágott Michael a szavamba. - Te rettentő tehetséges vagy!

-Persze... abban, hogy megtévesztésig hasonlítok egy hópihére!

Nem - mondta Michael. - Bár most, hogy jobban megnézek, abban is elég jó vagy... De én az írásra gondoltam.

Be kell vallanom, teljesen gyagyan bámultam rá, és cseppet sem hercegnői modorban válaszoltam:

- He?

- Mindenki tudja, hogy imádsz írni - folytatta Michael. -Mindig ott a kezed ügyében a naplód. Az angol fogalmazásaidra te kapod a legjobb jegyeket. Teljesen világos, hogy író leszel.

Még sosem gondoltam erre. De most rájöttem, hogy Michaelnak igaza van. Tényleg folyton naplót írok. Írok persze mást is, verset, jegyzeteket, leveleket az órán, e-mailt, mindent. Olyan, mintha az egész életem írásból állna. Annyira hozzátartozik a mindennapjaimhoz, hogy eszembe se jutott, hogy nekem ehhez van tehetségem. Olyan természetes számomra, mint a levegővétel.

Most viszont már tudom, hogy mihez van tehetségem! Nyomban neki is látok tökéletesíteni. Először is egy törvényjavaslatot írok, és benyújtom a genoviai parlament elé, hogy a belvárosban állítsanak fel néhány közlekedési lámpát. Azok a kereszteződések életveszélyesek!!!

De előbb bowlingozni megyünk Michael, Lillyvel és Borisszal. Néha a hercegnőknek is kell egy kis kikapcsolódás...

Tartalom

Január 1., csütörtök, éjfél, a genoviai palota hercegi hálótermében
Január 2, péntek délután két óra, a genoviai parlamentben
December 21., vasárnap
December 22., hétfő
December 23., kedd
December 24., szombat
December 26., péntek
December 27.
December 28.,
December 29., szombat
December 30.,
December 31.,
Január 1., csütörtök
Január 3., szombat
Január 4.vasárnap
Január 5., hétfő
Január 6., kedd, Az özvegy hercegné lakosztályában
Január 7., szerda
Január 8., csütörtök
Január 9 péntek hajnali három óra, a hercegi palota hálótermében
Január 9., hajnali három óra öt perc, a hercegi palota hálótermében
Január 10., szombat
Január 10., éjjel tizenegy óra, a hercegi palota hálótermében
Január 11., vasárnap
Január 11, hétfő, éjjel egy óra, a hercegi hálóteremben
Január 11, hétfő
Január 13., kedd
Január 14., hajnali három óra, a hercegi hálóteremben
Január 14.,szerda
Január 16., péntek éjjel tizenegy óra, a hercegi palota hálótermében
Január 17., szombat
Január 17., este tizenegy óra, a hercegi palota hálótermében
Január 19., hétfő, délután három óra (genoviai idő szerint), a genoviai hercegség különgépén, 11 km magasságban
Január 19., hétfő, Martín Luther King napja, végre Itthon!!!
Január 20., kedd a téli szünet utáni első tanítási nap, az osztályban
Január 20., kedd matekóra
Január 20., kedd, egészségtan és mentálhigiéné
Január 20., keddi tehetséggondozási program
Január 20., társ, ism.
Január 20., kedd, a limuzinban, útban Grandmére uralkodói illemtanleckéjére
Január 10., kedd még mindig a limuzinban az uralkodói illemtanleckére menet
Január 11., szerda, az osztályban
Január 21., szerda, Gupta igazgatónő irodájában
Január 21., szerda, Grandmére limuzinjában
Január 21., szerda, tg.
Január 11, szerda, hatodik óra, a padlásfeljárónál
Január 21., szerda, a limuzinban, hazafelé Orandmértől
Január 21., szerda, itthon
Január 22., csütörtök, az osztályban
Január 22., csütörtök, matekóra

Január 22. csütörtök, egészségtan és mentálhigiéné

Január 22., csütörtök, t.q.

Január 22, csütörtök franciaóra

Január 22. csütörtök, a limuzinban, Grandmere-től hazafelé

Január 22, csütörtök, itthon

Január 23., péntek, az osztályban

Január 23., péntek, még mindig az osztályban

Január 23., péntek, matekóra

Január 23., péntek, egészség és ment.hig.

Január 13., péntek, t.q.

Január 23., péntek délután hat óra, a Hotel Plazaban

Január 23., péntek éjjel tizenegy óra, Moscovitzék fürdőszobájában

Január 24., szombat, itthon

